

Бестселър на *New York Times*

ЧЕЛСИ ХЕНДЛЪР

МОЯТ ХОРИЗОНТАЛЕН ЖИВОТ

Колекция от свалки за една нощ

Челси Хендлър е страхотен комик и пише много смешно.

Джей Лено

Автор на *Ало, водка?*
Обажда се *Челси*
и *Челси Челси Бум Бум*

**ЧЕЛСИ ХЕНДЛЪР
МОЯТ ХОРИЗОНТАЛЕН
ЖИВОТ
КОЛЕКЦИЯ ОТ СВАЛКИ ЗА
ЕДНА НОЩ**

Превод: Илиян Лолов

chitanka.info

Челси Хендлър е страхотен комик и пише много смешно.

Джей Лено

Къде съм била цял живот да не знам за Челси Хендлър? Нямах представа колко смешна, колко блестяща е тя... трудно е да се предаде с думи.

Лиз Смит, Ню Йорк Поуст

Челси Хендлър е моята нова най-добра приятелка — тя пише като Джуди Блум, ако Джуди Блум си падаше по водка, екстази и да спи с джуджета и деветнайсетгодишни момчета. Смях се на глас и четох откъси на съпруга си, на приятелката си и на майка си (последното може би беше грешка). Тази книга е страшно смешна.

Дженифър Уайнър, автор на „На нейно място“ и „Малки земетресения“

С една дума: смешна. С две: абсолютно смешна. Това са едни от най-забавните, а и най-искрените разкази, които съм чела.

Лора Зигман, автор на „Отглеждане на животни“ и „Да излизаш с голямата птица“

Провъзгласена от сп. „Vanity Fair“ за една от „цариците на комедията“, Челси Хендлър е звездата в собственото си шоу „Chelsea Lately“ (Челси напоследък) по телевизия „E! Entertainment“, една от звездите в шоуто Момичета с лошо поведение и чест гост на „Tonight Show“ с Джей Лено и „Late Show“ с Дейвид Летърман. Челси живее в

Лос Анджелес, но изнася представления в комедийни клубове из цяла Америка, включително в „Карнеги Хол“.

Тя е колумнист на Cosmopolitan и е една от 10-те нови звезди за 2008 на Entertainment Weekly. През 2009 печели наградата на телевизия Bravo за най-добър комик, като побеждава Тина Фей, Рики Джервез и Конан О'Брайън.

*На родителите ми — благодаря ви, че сте ме родили.
И вижте какво направих пак.*

БЛАГОДАРНОСТИ

На Майкъл Брусард, Колин Дикърман, Стивън Морисън, Мариса Пагано. Марк Шулман. Сюзан Хейбър, Мат Джонсън, Чет, Рой, Глен, Симон, Шана, Олга, Уайдлоуд, Майки Блек Меджик и всички мои късчета самородно злато. Леля Гейби и чичо Тери Бърк за водката. Панио Джанопулос, благодаря ти за много добре свършената работа. С изключение на онзи ден, когато отиде при „хиропрактика“.

ВИЖ КОЙ ПРАВИ СЕКС С МАМА

Когато бях седемгодишна, сестра ми Слоун обеща да ми даде пет долара, ако вляза в стаята на родителите ни и ги снимам, като правят секс. На тази възраст бях чувала за секса, но нямах представа как изглежда. Знаех със сигурност, че родителите ми са сексуално активни — баща ми беше предизвикал зачатие в майка ми при шест отделни случая, като всеки път тя беше решила да запази детето, така че за нас с моите братя и сестри беше ясно, че между двамата има определено привличане. Много пъти чувахме от стаята им да се разнасят силни шумове и невъздържан смях. Братята и сестрите ми винаги реагираха с отвращение и тъй като бях най-малка, и аз правех същото, но никога не бях сигурна защо. Без да знам какво точно се състои сексуалният акт, всъщност нямах причина да изпитвам отвращение, но да се преструвам, че знам нещо, което не знаех, за мен се беше превърнало във втора природа.

Винаги търсех възможност да изкарам лесни пари. Износвах стари дрешки, откакто се помня и на седемгодишна възраст ми беше писнало от моя гардероб втора употреба. Може и да не знаех какво е секс, но знаех, че трябва да подобря гардероба си, ако искам в първи клас да ме приемат сериозно.

— Няма проблем — казах аз. Къде е апаратът и как се снима?

Изкачих се на пръсти по стълбите към спалнята на родителите ми, а сестра ми Слоун вървеше малко след мен. Вратата имаше ключалка, но беше стара и езичето вече не държеше здраво. Ако е заключено отвътре, не може да завъртиш дръжката, но ако натиснеш вратата с рамо, се отваря.

Проверих и се оказа, че е заключено. Налагаше се да използвам физическа сила. Слоун се оттегли към площадката, а аз се подготвих за старт.

— Готова ли си? — попитах я аз.

— Давай! — прошепна тя.

Да видиш майка си гола не е нещо, от което се възстановяваш лесно. Да видиш майка си гола и как скача от единия до другия край на двойното легло с касинка на медицинска сестра, докато баща ти, също гол, я преследва с шалче на врата, е добро основание да се самообявиш за осиновяване. За щастие направих първата снимка, преди да ме усетят. На втората баща ми тича към мен и размахва колан.

Сестра ми вече беше долу, когато избягах от стаята на родителите ми. Взех стълбите с един скок. Добре, че бях усъвършенствала този скок още преди три месеца по време на три последователни снежни дни. Не смеех да се обърна назад и да видя дали баща ми и пенисът му ме преследват; продължавах да бягам. Живеем в къща на две нива и в долната част на голямата стълба има две по-малки, които водят наляво и надясно. Аз поех наляво, а сестра ми надясно. Видях, че се насочва към мазето и я последвах. Мазето ни служеше и за пералня; единственото помещение, в което баща ми никога не влизаше.

— Заклучи вратата! — изкрещя тя, като се мъчеше да се скрие под купчина мръсни дрехи.

— О, боже, татко има колан — казах ѝ аз.

— Какво?

— Колан! Има колан! Мисля, че иска да ни бие с него!

— Коланът, който носи на панталоните си?

— Да. Мисля, че иска да ни напердаши с него!

Бяхме прекалено изплашени, за да плачем. С мен беше свършено, бях сигурна в това. Щях да бъда убита в собственото си мазе от голия си баща, с колан. Никога не ме бяха удряли с колан, но бях чувала разкази, че това се случва в по-бедните квартали. Изведнъж отгоре се разнесоха стъпки и после чукане на вратата.

— Отворете! Веднага! И двете заслужавате бой и ще си го получите още сега!

Погледнах Слоун с широко отворени очи. Искях да се сети как да се измъкнем от тази каша. Тя беше на дванайсет и трябваше да поеме командването.

— Питай го как ще ни бие — с колан или с ръка — каза Слоун.

Погледнах я, за да съм сигурна, че говори сериозно и после изкрещях:

— С ръка или с колан?

— Какво?

Приблжих се към стълбата, която водеше към вратата.

— Как ще ни биеш — с колан или с ръка?

Сега той натискаше бясно дръжката на вратата.

— Никой няма да бъде бит с колан! — извика той. — Едно...
две...

Това се случи преди възпитателният метод наказан след три предупреждения да придобие популярност, така че двете със сестра ми не знаехме какво означава броеето. Чудех се дали ще последва А, Б, В. Той спря на „три“ и тъй като не чухме „четири“ се подготвихме за най-лошото.

Слоун ме прегръщаше с всички сили. Плачът ѝ премина в астматично задъхване и после тя започна да трепери неудържимо. Помъчих се да я успокоя, като разтривах гърба ѝ, както прави майка ми, но бях прекалено заета с мисълта за предстоящия бой, за да ѝ поддействам успокоително.

Тъй като сестра ми беше изпаднала в пълна паника, на мен се падаше задачата да измисля план за бягство. В този момент Слоун не би могла да отведе кон до басейна, да не говорим да ме отведе до спалнята ми, без да ми сритат задника.

— Трябва да се качим горе и просто да го оставим да ни удари — прошепна сестра ми.

— А, според мен не е така. Нямам намерение доброволно да се оставя да ме бият. Плюс това идеята беше твоя и татко трябва да те удари два пъти.

— Искам всичко да свърши!

— Няма ебаси начин. Няма да се кача горе да ме бият.

Тогова за пръв път казах „ебаси“ пред друг човек и ми хареса как звучеше. Бях чувала братята и сестрите ми да използват мръсни думи, само че аз не смеех да ги изрека пред никого. Но много пъти се бях упражнявала сама в стаята си, като използвах различни каденци и интонации: „Ебаси, ебати, егати. Лайно, ебаси лайното! Разкарай се, изтривалка за гъз такава!“ Любимото ми беше „Ама че скапан духач“. Планирах да го подхвърля с небрежен тон на новите ми приятелки, когато покрай нас мине някой учител. В детската градина никой не проявяваше истинско разбиране към чувството ми за хумор, затова бях твърдо решена да го наложа в първи клас.

Изричането на думата „ебаси“ пред сестра ми ме катапултира моментално в ръководна позиция. Слоун ме изгледа с надежда. Напрягах се да чуя какво става горе.

Изведнъж всичко притихна, фантазирах си, че баща ми е забравил защо изобщо е искал да ни бие. Може би гледаше по телевизията борсовите новини и беше установил, че осемте му акции от „Гевреците на Ной“ са скочили четирикратно. Може би ако останехме достатъчно дълго тук долу, щеше да забрави какво сме направили и наистина да ни се зарадва като излезем. Можех да излъжа и да кажа, че съм влязла да търся клечки за уши и съм вдигнала фотоапарата, за да скрия от очи неочакваната гледка. Или да кажа, че съм искала да ми помогне за домашното. Баща ми много обичаше да си пиша домашното.

Не беше минал и половин час, откакто бяхме в мазето, и сестра ми започна да се оплаква, че е гладна.

— Къде според теб е мама? — попита тя. Майка ми беше добрата от двамата и винаги ни защитаваше, когато баща ни изпаднеше в някое от неприятните си настроения. Знаех, че тя няма да ни се сърди, защото винаги вземаше нашата страна, каквото и да направехме. Особено ако си мълчим за многото неща, които самата тя беше направила.

Беше достатъчно само да ѝ припомня как преди седмица забрави да ме вземе от училище и по пътя за вкъщи ме нападна някакъв педофил. Къщата ни е на около километър от училището, но както си вървах по тротоара, някакъв мъж удари спирачки, изравни се с мен, а после ме попита дали знам някакви хватки. След като го огледах добре — дебел стар мъж със сива четина по лицето, облечен с работен гащеризон — хукнах към къщи по-бързо, отколкото бях финаширала на петдесетметровия спринт в училище по-рано същия ден. След като цели двацет минути се карах на майка ми, че не ме е взела от училище и ме е изложила на евентуалната опасност да бъда отвлечена, тя се ядоса.

— Но не те отвлякоха, нали? — каза тя. — За щастие си успяла да му се изплъзнеш.

Майка ми е еврейка и изразява любовта си чрез храна и ласки. Тя не е от този тип майки, които идват да гледат училищните пиеси или мачове, но ако искаш да се направиш на болен и да си останеш вкъщи,

тя е твоят човек. Когато отидеш в стаята ѝ да се сгушиш при нея, ще извади киткет или сникърс от чекмеджето на нощната масичка и ще те изгледа с танцуващи очи. Тя е много сладка жена, но има нулева толерантност към всички еврейски майки в нашия град и иска да ги избягва на всяка цена. Ако има родителска вечер или учителска среща, още в самото начало стана ясно, че тя би предпочела да се самозапали, отколкото да отиде; имахме късмет, ако се появише на нашия бат мицвах. За съжаление баща ми обичаше всички видове училищни събития и обикновено идваше с ботуши за сняг и пуловер, покрит с кучешки косми, сядаше на първия ред, свиркаше и подвикваше.

Нормално бих очаквала майка ми да почука на вратата на мазето и да ни обясни как да отървем боя, но сега кой знае в каква възбуда беше изпаднала след голите спортове горе в спалнята.

— Чувала съм, че мъжете заспиват, след като правят секс — каза неуверено Слоун.

— Татко не ми се видя изморен, докато ме гонеше с колана — отговорих ѝ аз.

— Не знам как ще дочакам мама да дойде да ни вземе. Много съм гладна.

Покатерих се на сушилнята и седнах отгоре.

— Мама носеше касинка на медицинска сестра.

— Какво? — Слоун придоби разтревожен вид.

— Като влязох, тя беше гола, а татко я гонеше по леглото. Видях му пениса.

— Леле...

— Леле? Какво леле? Ти си извратенякът, който ме накара да го направя!

— Не знаех, че наистина ще го направиш — каза тя.

— Знаеше, че ще го направя!

Това беше типично за Слоун. Тя винаги се измъкваше от ситуацията, ако настъпеха някакви неприятности. Братята и сестрите ми знаеха, че лесно могат да ме накарат да направя всичко, главно защото исках да ме обичат, но при Слоун работата беше друга. Не бях сигурна дали *аз я обичам*.

— Толкова си двулика — казах ѝ аз. — Мразя те.

— Казва се двулична, глупачко, и освен това не съм — отговори тя.

— О, така ли, ами онзи път със сестрите Файнстайн? — припомних ѝ аз. Преди година, когато бях в детската градина, а тя беше в пети клас, сутрин тръгнахме заедно за училище. Един ден двете други сестри отиваха на училище и ги следваше техният ирландски вълк, който беше висок метър и половина. Те казваха на кучето да се прибира вкъщи, но то не ги слушаше. Слоун се изплаши, защото кучето беше грамадно и непрекъснато ръмжеше срещу нас. Момичетата се подиграваха на сестра ми, че се плаши от кучето, но в интерес на истината, кучето си беше страшно. Беше огромно, зло и имаше вид като че ли е излязло от резерват за диви животни. На задния крак имаше голяма отворена рана и изглеждаше така сякаш бавно се разпадаше.

— Престанете да се подигравате на сестра ми, глупачки такива — изкрещях аз. — Кучето ви е грозно и трябва да го дадете в приют за бездомни кучета.

— Млъкни — каза Слоун през зъби.

— Млъкни.

— О, виж ти, на Слоун ѝ трябва петгодишната ѝ сестра, за да я защити — изсмях се едно от момичетата.

— Не, не ѝ трябва — извиках аз, а после се обърнах към Слоун за някаква подкрепа — само за да видя как тича с всички сили по посока на училището.

Години по-късно в часовете по история научих думата „предател“. Ако разполагах с този вид муниции навремето, нещата щяха да завършат по друг начин.

— Изпуснах апарата в стаята на мама — казах ѝ аз.

— О, прекрасно! — Тя сложи ръце на кръста си. — В него има снимки от партито при Марша. Всички си свалихме пижамите и си правихме снимки, докато играехме на въпроси и отговори.

— Защо? — попитах аз.

— Защото. Така ни се искаше.

— Ще кажа на мама и татко — заплаших я аз.

— Много важно — отговори тя. — Бяхме само момичета.

— Лесбийка! — изкрещях аз.

Знаех какво е лесбийка, защото жената на най-добрия приятел на баща ми от училище го беше напуснала заради друга жена и баща ми винаги я наричаше „лесбийката“.

— Не съм лесбийка. Млъквай!

— Да, такава си, знам го.

— Ако някой е лесбийка, това си ти — каза тя.

Това ми затвори устата.

— Най-добре ще е да се качим горе и да сложим край на цялата работа — добави Слоун. — Поне ще можем да хапнем нещо. Искам сандвич.

— Как може да мислиш за ядене в такъв момент? — попитах я аз. Според теб дали войниците в Битката при Гетисбърг са имали време за фъстъчено масло и конфитюр?

Тя смени тактиката, като ми припомни, че е четвъртък вечер и ако останем в мазето, ще изпуснем „Шоуто на Козби“ . Това беше достатъчно да накара всяко нормално седемгодишно момиче да обезумее.

Дори така бях готова да остана в мазето толкова, колкото беше нужно баща ми да забрави за случилото се. Бях видяла пениса му и едва ли скоро бих могла да го погледна пак в очите.

Мислех си да избягам през някой прозорец на мазето, но после щях да остана навън, а беше студено. Зимата не е подходящ сезон за бягство от къщи, особено без чанта с дрехи и храна.

Чудех се дали наистина и майка ми ми е много сърдита. Казах на сестра ми, че ще са ми нужни повече пари от петте долара, за които се бяхме споразумели първоначално.

— Няма начин! Те те хванаха! Това не беше в уговорката! Не знам дали изобщо ще ти дам петте долара!

Ударих я по врата. Тя се опита да ми отвърне, но аз се наведох и избегнах удара. После тя хукна нагоре по стълбите.

— Недей! Не отивай там! — изкрещях аз, но когато тръгнах след нея, за да се помъча да я издърпам обратно долу, тя вече беше излязла.

Заклучих в момента, в който чух втория шамар, но този изглежда беше по лицето. Слушах как почва да циври. Това дълбоко ме разстрои. Исках тя да бъде силна като гладиатор, този тип момиче, който си представях, че ще стана на тринайсет години. Вдигач на тежести с непоколебим дух и дизайнерски дрехи. Но тя беше страхливка и не можех да тръгна след нея.

Стана ясно, че единственият начин да се измъкна от това положение е да не давам никаква възможност за победа на баща ми.

Вместо да бягам, нямаше да изляза от мазето. Дори да ме моли. Щях да му кажа колко отвратително е това, което видях, и как вече ме е страх да изляза в истинския свят, без да съм придружена от психиатър. Щях да настоявам два-три пъти седмично да ходя на психотерапевт и освен това сеансите да бъдат по време на училищните часове. Щях да поискам изцяло нов гардероб и да ми позволят да се преместя в тяхната спалня, а те да вземат моята стая. Щях да ги накарам да ме молят за прошка, като ги заплашвам със съдебно преследване: неизпълнение на родителските задължения, въвличане на малолетен в сексуални дейности, въвличане на малолетен в порнография, списъкът щеше да продължава безкрайно. Виждах Непримири Различия между нас. Не бях глупава.

Баща ми почука на вратата за последен път тази вечер.

— Готова ли си да излезеш и да си получиш шамара?

— Искам да дойде мама — казах аз. От другата страна на вратата не се чу отговор. Чудех се какъв вкус има сандвичът на Слоун при разкъравената ѝ устна. Чудех се дали децата на съседите някога са влизали в стаята на родителите си, когато те правят секс. Беше важно да си мисля за нещо друго, затова реших да изпера. Може би когато майка ми дойдеше тук и видеше, че съм изпрала всичко, щеше да каже на баща ми и той да стигне до заключението, че в крайна сметка не съм толкова лошо дете. Хвърлих един поглед към пералната машина с всичките ѝ копчета и ръкохватки и реших, че много по-добре е да поспя.

Събудих се някъде около полунощ, когато усетих, че нещо пълзи по крака ми. Скочих и изтичах на площадката на стълбите. Отворих бавно вратата. Всички светлини бяха изгасени. Нямаше никой. Отидох право в леглото си и заспах.

В седем часа баща ми влезе в стаята ми да ме събуди.

— Време е да ставаш, мило дете — каза той и си излезе.

Издадох във възторг. Слоун трябваше да ме послуша още отначало! Облякох се за училище, изях купичка овесени ядки „Лъки Чармс“, за да отпразнувам личната си победа и си измих зъбите.

Баща ми каза, че ще загорява колата навън. Човек никога не знае коя кола ще загорява, защото пред къщата има десетина. Баща ми се има за търговец на стари коли, но доколкото аз разбирам нещата, „търговията“ означава да купиш нещо и после да го продадеш.

Понякога тези коли стояха пред къщата ни с години и повечето сутрини се налагаше баща ми да слага кабели на една или друга кола, за да я запали и да ни откара в училище. Колите бяха една от друга по-срамни и нито една не беше произведена през десетилетието, в което живеехме.

Излязох навън и скочих в колата, която пушеше — беше плимът в зелен електрик до еди-кой си модел с винилов интериор. Чувствах се толкова приповдигната от победата си, че реших да му направя комплимент за колата.

— Много ми харесва цвета, татко.

Твърдият ми, но вече пищен седемгодишен задник още не беше докоснал виниловата седалка, когато собственият ми баща ми нанесе едно круше. Право в носа. Изпаднах в пълен неподправен ужас. Не можех дори да отговоря с думи. Бях сигурна, че ми е счупил носа, но после болката премина — точно когато почнах да й се радвам.

— Мислеше си, че ще се разминеш без бой, а? — каза той.

Веднага се разревах като малко момиче. Аз, разбира се, знаех, че съм малко момиче, но не обичах да се държа като такава. А и бях едновременно обидена и ядосана, че трябва да се возя с човек, който току-що ме е ударил. Чувствах се голяма глупачка, защото си бях въобразявала, че мога да надхитря баща си с някакъв плосък комплимент за скапаната му кола. Това определено беше чувство, което не ми допадаше тогава, а и в стотиците други случаи, в които съм го изпитвала оттогава насам.

Не проговорих по целия път. Когато стигнахме до училище, излязох и затръшнах вратата. Той потегли, като някаква част от колата се влачеше по пътя, вероятно ауспуха.

Когато днес си спомням за това преживяване, осъзнавам, че може би гледката на родителите ми в цялата ѝ красота беше причината, стана причина да прегърна собствената си сексуалност. Начинът, по който те двамата се наслаждаваха един на друг, ме накара да осъзная, че животът не се състои само от макарони със сирене и телевизионни сериали. Исках да се включа в играта и не ми харесваше, че се налага да чакам още десет години, за да почне истинският купон.

Избърсах сълзите си, взех един бонбон, който беше залепнал за полата ми, опитвах се да възвърна в някаква степен достойнството си и тръгнах към училището.

Очевидно непременно трябваше да разкажа на всички първокласници как съм видяла родителите си да правят секс.

НАЧАЛОТО НА КРАЯ

Според много хора случайната свалка за една нощ е нещо, от което трябва да се срамуваш или да се чувстваш неудобно. Не съм съгласна. Има много начини да опознаеш един мъж и лично аз най-много обичам да го видя гол в поза „щастливо бебе“ .

Според мен важно е и да правиш секс с някого скоро след като се запознаете, за да установиш дали между двама ви има сексуално привличане. Иначе може да изгубиш два-три месеца с новото си гадже и накрая да откриеш, че не го бива в леглото или, още по-лошо, че предпочита анални мъниста и да те връзва с изолирбанд.

Спомням си първата си свалка за една нощ сякаш беше вчера. Е, може би не първата. Или втората... или петата. Ще започна с тази, която си спомням, без да се занимавам с точната последователност.

Беше звездна лятна нощ по крайбрежието на Джърси. Представете си цигулки и хармоника. Сега си представете същата хармоника в задника ми. Според мен мога спокойно да кажа, че крайбрежието на Джърси, по-конкретно един район, наречен Белмар, не е това, което ти идва веднага на ум, когато си представяш романтична любов.

По онова време бях на около осемнайсет. Трудно ми е да кажа, тъй като започнах да лъжа за възрастта си веднага щом ми пораснаха цици. Двете с приятелката ми Айвъри току-що бяхме завършили гимназия и решихме да го отпразнуваме край водата. Запознахме се в девети клас и оттогава бяхме близки приятелки. Родителите ѝ бяха дошли от Куба много преди раждането на Айвъри. От този момент нататък те се стремяха да докажат лоялността си към Америка с всяко следващо дете, което им се раждаше. Брат ѝ се казваше Синсинати, а сестра ѝ — Юли, вероятно се имаше предвид Четвърти. Някъде по пътя те бяха приели и юдаизма.

За пръв път откривахме крайбрежието на Джърси и смятахме, че е наш дълг като момичета от Джърси наистина да отдадем нужното

уважение на родния си щат. Беше ни омръзнало да спим със средния Джо, Дик и Хари. Търсехме нещо по-трудно.

Бяхме в настроение за танци, затова намерихме шумен, затъмнен бар, от който се лееше музика. Накарах я да избере най-хубавото момче на бара и безстрашно се приближих към него. Испитах чувството, че притежавам истинска власт, след като отидох при такова гадже и бях посрещната толкова добре. Мислех си, уау, сигурно наистина съм много красива. Докато не почнахме да танцуваме.

Не знам дали някога сте виждали еврейско момиче, което само си е поставило диагноза „музикален инвалид“ да танцува елегантно на крайбрежен дансинг в Джърси, но аз определено приличах на човек, страдащ от смущения в двигателния апарат. В моето пиянско състояние хранех илюзията, че съм от оригиналния балетен състав на мюзикъла „Чикаго“. Реших да изпълня номера, при който потърквам задник в слабините на партньора си, като същевременно протягам ръце назад и го прегръщам през врата. Когато изпитвате съмнения, дами, това изпълнение винаги ще ви гарантира най-малкото парче пица.

Реших да изкарам две парчета пица вместо едно; бях изгорила известен брой калории при изпълнението си в стил „Божествени тела“ и исках да покажа на моето момче, че не спадам към онези момичета, които не се хранят. Прекарахме известно време прекрасно, като си хапвахме и гледахме как най-добрата ми приятелка Айвъри се натиска с гаджето си за вечерта. Гаджето ѝ беше истински образец за боклук от Джърси и накрая двамата си разкъсаха взаимно дрехите в неговото бананово жълто камаро. Аз отидох в къщата на моето момче и последва най-хубавият секс, който едва си спомням.

Онова, което си спомням, е, че пуснах вентилатора на тавана на „силно“ (на този свят има две неща, без които не мога да спя: вентилатор и копринена маска за сън); смъкнах дрехите му и пред очите ми се разкри едно от най-хубавите телосложения, които нашата екосистема някога е създала. На другата сутрин ходех със значително накуцване и не можех да определя дали това се дължи на танците или на секса. След като зърнах косата си в огледалото, реших да се явя на прослушване за главната роля в „Цар Лъв“.

Излизах с това красиво мускулесто тяло през следващите осем месеца. Отначало външността му натежаваше над характера, но постепенно стана все по-трудно да не обръщам внимание на второто.

Отивахме на вечеря и в мига, в който се нахранеше, той оставяше вилницата и искаше сметката. Вилата, която беше наел за лятото с още четирима приятели, имаше топла вода само през първите десет минути и после водата ставаше ледена, а той настояваше да вземе душ преди мен, защото аз съм била неговият малък „войник“. Той беше и човек, който не позволяваше да използвам неговата четка за зъби, когато си забравех моята, защото се страхуваше от бактерии.

Харесвах съквартирантите му повече от него, затова през деня стоях при тях, а после вечер отивах в неговата спалня и правехме секс. Пусках музиката високо, за да не се поддаваме на изкушението да говорим.

Краят на връзката ни настъпи, когато започна да ме буди в малките часове на нощта, за да ходим на сърф. Той мислеше, че щеше да е забавно да бъда с него и да го гледам как кара сърф. „Забавно за кого?“ — исках да попитам. Никога не бях го канила да дойде с мен в някоя кръчма, в часа, през който дават безплатно пиене, и да ме гледа как пия. Обясних му нежно, че по-скоро бих предпочела да си остана вкъщи и да си закова ръката за стената с телбод, отколкото да гледам как някой, облечен с неопренов костюм, пада на всеки трийсет секунди. Освен това след цяло лято коктейли маргарита задникът ми не изглеждаше толкова страхотно в бикини и си мислех, че е време да си намеря някое гадже от вътрешността на Джърси.

През това лято осъзнах, че свалката за една нощ неслучайно се казва така — тя трябва да бъде само за една нощ.

ГЛУПАВ И ПО-ГЛУПАВ

Едно лято двете с приятелката ми Айвъри решихме, че след всички тези тежки купони в колежа заслужаваме ваканция. Вилата на родителите ми в Мартас Винярд щеше да е празна до средата на юли, затова с Айвъри щедро предложихме да я наглеждаме безплатно.

През това лято имахме много правила. След дълъг разговор за парите и отговорността и двете се съгласихме, че да започнем някаква работа би подложило на прекалено голям натиск нашия много напрегнат график за пиене. В определен момент през това лято, когато наистина нямахме никакви пари, не ни остана друг избор, освен да постъпим в една фирма за чистене. На мен ми бяха достатъчни само петнайсет минути търкане на вътрешността на клозета, за да осъзная, че мога да се почувствам удобно с лице, навряно в тоалетна чиния, единствено след тежка вечер с коктейли маргарита. Точно тогава решихме, че трябва да е отговорност на мъжете да плащат за алкохола ни и каквото там малко количество храна ни е необходимо.

Другите ни правила бяха, че и двете трябва да се печем на слънце, като използваме крем с фактор на защита не по-висок от 2 и за не по-малко от три часа на ден. Обясних на Айвъри, че може да получиш по-добър тен, ако се потопиш в океана, но въпреки че родителите ѝ бяха кубинци, тя никога не се беше научила да плува. Аз не бях достатъчно добър плувец, за да я науча, и вместо това ѝ купих чифт жълти раменки за плуване.

С Айвъри носехме в Мартас Винярд достатъчно марихуана, за да ни изкара до края на месеца. Аз се имах за много печен пушач. По пътя към вилата обаче така се надрусаме, че свихме и последното листенце трева на тънки джойнтове и после изпушихме целия си запас още първата вечер на острова. Веднъж имах подобно преживяване с макарони и сирене. Оттогава повече не съм опитвала нито едното, нито другото.

Едно от по-приятните правила, които въведохме през това лято, беше да снимаме жертвите си, които подлагаме на сексуален тормоз.

Снимахме се с всяко момче, което водехме във вилата.

Една вечер бяхме в бара и играехме бiliarд с две момчета. Двете с Айвъри бяхме отбор и не отбелязахме нито една точка, затова взех топката с ръка и я напъхах в една странична дупка. Момчетата последваха примера ми и бiliarдът се превърна в хандбал, като всички хвърляхме топките във всяка посока, където имаше дупка. За съжаление нямам най-добрата координация между очи и ръце и докато се мъчех да вкарам топката в един ъглов джоб, я запратих през масата право в стената и тя се заби в нея. Малко след това барманът ни помоли да си тръгваме.

Послушахме го и се върнахме във вилата на родителите ми, натряскахме се и после отведохме мъжете си в съответните любовни гнезда. Докато се търкалях в леглото, в което вероятно съм зачената, свалих тениската на моето момче и установих, че по гърдите му не се виждат косми. Тъй като нямаше белези от изгаряния, налагаше се да предположа, че този млад човек си е причинил това доброволно. По цялото му тяло нямаше нито един косъм. Нито в боксерките, нито по краката му.

— Къде са ти космите? — попитах го аз.

— Обръснах ги — отговори той.

— Нарочно?

Моментално ми стана лошо и може и да съм повърнала малко, което в крайна сметка се оказа полезно, за да оркестрирам измъкването си.

— Добре ли си? — попита ме той.

Изчервих се и отговорих, че тази вечер за пръв път през живота си съм пила алкохол.

— Изглежда пиенето не ми понася — излъгах аз.

Той каза, че ще ми мине и на сутринта може би ще се чувствам по-добре.

— Може би — казах аз, — но ти няма да си тук, за да разбереш.

За съжаление се наложи да разваля купона на Айвъри, за да откара моето момче вкъщи. Тя не остана много доволна, но се оказа, че и нейният мъж страда от липса на косми. Само че на главата. Докато се мятали по леглото, тупето му излетяло и се приземило на машата, която държим включена може би през цялото лято. Айвъри харесваше по-стари мъже, но не толкова стари, че да нямат коса. Очевидно този

мъж наистина беше оцетен от съдбата, що се отнася до външността. Така и не разбрахме дали съдбата го е оцетила и в други отношения.

По-нататък същото лято започнах да се виждам с едно момче, което се казваше Костенурка. Беше ми писано това да се превърне в повтарящ се мотив — да излизам с мъже с прякори на животни. После имаше един, който се казваше Пиле, и поради кратък двуседмичен период на разсеяност — друго момче, на което викаха Петльо. Пилето беше получил това име, защото тичаше по-бързо от всички, а Петльо — защото всяка сутрин ставаше призори. Излишно е да казвам, че бройката ми с Петльо не продължи след първото ни преспиване. Пилето и Петльо нямаха роднинска връзка.

Харесвах Костенурката. Запознах се с него, когато спрях на бензиностанцията, където работеше. Имаше само една тоалетна и докато стоях наведена над чинията с бикини, смъкнати до глезените, и покривах дъската с тоалетна хартия, вратата рязко се отвори.

— О-о! Извинявам се — веднага каза той и затвори вратата.

Когато излязох, той ме чакаше отвън със смутено изражение.

— Не ме видя от най-добрия ми ъгъл — казах му аз.

И двамата се изчервихме от смущение и започнахме да се смеем до припадък. Толкова, че се наложи пак да вляза в тоалетната.

— Остави ли ми малко тоалетна хартия? — попита той, когато излязох от тоалетната за втори път.

— Да, на дъската остана малко.

Двамата с Костенурката се разбирахме прекрасно. Той беше от този тип бачкери алкохолици, с които можеш да направиш наистина солиден запой. Костенурката беше по-релаксиран от Далай Лама. Той беше идеалният човек за лятна свалка: сладко момче от острова на флиртовете, което няма да ти липсва наесен. През лятото работеше на бензиностанцията, където поправяше велосипеди и определено не беше студент. Речникът му превъзхождаше само този на шестгодишния ми племенник.

Костенурката имаше един чичо на име Марти, по когото Айвъри веднага си падна. Той беше собственик на бензиностанцията, а Айвъри обожаваше миризмата на бензин.

Така че представете си как ние, две еврейски момичета от добри семейства от Джърси, висим на бензиностанцията, където работеха нашите възлюбени. Родителите ни щяха да са толкова горди с нас. В

продължение на цял месец се отбивахме там на връщане от плажа, надувахме раменките на Айвъри на компресора и гледахме как нашите мъже поправят коли. Съвсем в стил Джоуи Бутафуоко — онзи автотенекеджия, чието невръстно гадже застреля жена му, ако помните случая. Седяхме там, отпивахме от бутилките си алкохолна лимонада „Майк“ и чакахме момчетата да свършат работа, за да се насочим към някой бар, който приемаше фалшиви документи за самоличност. Всяка от нас си имаше любим чифт отрязани джинси „Ливайс“, които носехме смъкнати на ханша и съдрани отстрани. Понякога слагахме ризи, но ако бяхме пропуснали да ядем през деня, пропускахме и ризите и стояхме по горницата на банските.

— Това е нещо като най-хубавото време в живота ни — каза ми Айвъри един ден, докато гледахме как нашите мъже работят, а аз току-що бях напълнила резервоара на един клиент.

— Да — усмихнах се аз и си запалих едно червено марлборо.

— От това по-хубаво, здраве му кажи.

Една вечер бяхме в бар с много пръснати дървени стърготини по пода и между Марти и Айвъри избухна голям скандал. Той й направи забележка да не пие повече и тя се развика: „О, значи сега съм и алкохоличка, така ли?“ Марти обикновено беше много тих човек, но сигурно той и черният му дроб вече не издържаха. Четиримата излизахме заедно вече цял месец, всяка вечер.

Тъй като съм лоялна приятелка, реших да си тръгна заедно с нея. За съжаление се спънах, паднах на пода и в задника ми, точно под дясната буза, се заби треска. Падам често, но като се изключи това, умея да се владея доста добре, когато съм пила. Айвъри е от онези момичета, които се напиват и веднага започват да заваят думите. Имам много такива приятелки и сигурно заради тях изглежда, че аз мога да „нося“ повече.

На другата сутрин Айвъри ми каза, че иска да отиде на среща на Дружеството на анонимните алкохолици. Прекрасно, помислих си аз. Само това липсваше. Лятото вървеше толкова хубаво. Наложих се да седна и да й обясня, че Дружеството на анонимните алкохолици е за хора, които са решили да се откажат и че „алкохолик“ е грозна дума. Прекарваш само една нощ в женския затвор и изведнъж ти излиза име! Казах й, че според мен тя няма проблем с пиенето, а и освен това на Мартас Винярд няма клон на Анонимните алкохолици. В края на

краищата това е остров. Никой нормален човек не би ми повярвал, но на Айвъри ѝ стана много приятно от моите лъжи, особено когато това означаваше, че няма да се наложи да прави нещо, за което и без това не я биваше.

На другия ден Марти дойде да се извини, не знам точно за какво. Това се случваше с всичките ни гаджета. През нощта те по някакъв начин се самоубеждаваха, че вината е тяхна. Но вече беше много късно. Щом Айвъри реши да остави някое момче, няма връщане назад. След раздялата тя никога не хленчеше и не се оплакваше; винаги продължаваше напред. Тя току-що се беше върнала от утринното си бягане, където се беше запознала с новото си гадже, след като беше решила, че за нас целият този епизод с „банкерите“ е приключил. Нямах нищо против, защото почваше да ми омръзва да крещя в леглото: „О, Костенурко!“

— Преминаваме към Латинска Америка — каза ми тя.

— *Salud*^[1] — отговорих аз, като вдигнах чаша „Слимфаст“. — Най-после можем да се върнем към твоите корени.

Новото ѝ гадже Хорхе не знаеше дума английски и за щастие имаше приятел, който също не знаеше дума английски. Те се превърнаха в нашите изискани латински любовници и през следващите две седмици ни готвеха разни неща във вилата на родителите ми. Научиха ни на салса, сангррия и как да си говорим само с *ojos*^[2].

Моето гадже се казваше Хектор, което се произнасяше „Еееектор“. Не можехме да общуваме истински, но той изглеждаше симпатичен и беше добър плувец. Натискахме се с часове, но не стигнахме по-далеч от това. Единствения път, когато той се опита да насочи нещата към секс, бяхме под душа. Аз бях седнала на края на ваната и той взе ръцете ми, за да ме дръпне по-близо към себе си. Докато ставах, се подхлъзнах, излетях между краката му, приземих се по гръб и си ударих главата. Последното нещо, за което се опитах да се хвана, за да запазя равновесие, беше пенисът му. След този случай решихме да го даваме по-леко.

Хорхе, от друга страна, наистина си падна по Айвъри и действително ѝ направи предложение за женитба. Тя има тази особеност — мъжете постоянно ѝ правят предложения за женитба — нещо, което не мога да разбера. Всяко момче, с което излиза, абсолютно се влюбва в нея. Искам да кажа, Айвъри е много

привлекателна и забавна, но мъжете се държат така, сякаш от вагината ѝ се изливат розови листенца.

Все едно, Хорхе ѝ предложи и Айвъри прие, както винаги прави. След като изтрезня, се сети, че Хорхе вероятно има нужда от виза.

На другия ден ни се обадиха от полицията в Мартас Винярд — искаха да знаят дали имаме представа къде се намира някой си г-н Хорхе Менендес, който се издирва за кражба на автомобили. Нищо чудно, че ни готвеха вкъщи.

Обясних на полицията, че родителите ми отсъстват и че нашият градинар се казва Алехандро. Добавих, че като се изключи Алехандро, не познавам никой друг от латиноамерикански произход.

Съобщих на Айвъри, че нашето лято на любовта е свършило и трябва да опразним помещенията. Събрахме си багажа, обадох се на родителите си и им казах, че ни е домъчняло за вкъщи. На жаргон това означава: „Трябва да се спасяваме“.

Обсъдихме бъдещето си и решихме, че тъй като и двете сме на двайсет и мразим колежа, както и Ню Джърси и е време да разширим хоризонтите си.

— Как ти звучи Калифорния? — попита ме Айвъри. — Ти може да станеш актриса, а аз — да си намеря истинска работа.

— Най-последно — въздъхнах аз. — Ето, че ти дойде умът в главата. И тръгнахме.

[1] исп. Наздраве ↑

[2] исп. очи ↑

ПОЗНАЙ КОЙ СИ ТРЪГВА ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА

„Шварцер“ е терминът, който баща ми използва за черни хора. Това е жаргонна дума на идиш, която общо взето означава „черен“, „цветнокож“ или „негър“. Баща ми е готов да спори с всеки до изгрев-слънце, че в него няма и капчица расизъм, като един от любимите му доводи е: „Майтапиш ли се? Аз обичам черните, те са прекрасни работници. Плюс това могат да тичат *адски* бързо“. Това е същият човек, който в края на осемдесетте години бил на коктейл с майка ми и щом видял единствената присъстваща там черна двойка, отишъл при жената и я попитал дали иска да чисти къщата ни.

Запознах се с първото си черно гадже в местния колеж. Тайрън и аз седяхме един от друг в часовете по руска история. Преподавателят беше руснак със силен акцент, който говореше повече за детството си, отколкото за историята на Русия. На изпитите ни задаваше въпроси за личния си живот — в кой град е роден и на колко години се е научил да кара велосипед без помощни колела. Двамата с Тайрън се подигравахме на абсурдното важничене на професор Берегова, но според всички други неговият метод на преподаване беше съвсем нормален.

— Това не може да се случи в истински колеж — каза ми Тайрън един ден след лекцията. — Защо никой друг в класа не го намира за странно?

— Така е — отговорих й. — А уж този колеж е сред десетте най-добри в страната.

Когато заведох Тайрън вкъщи на вечеря, баща ми полагаше всички усилия да се държи така, сякаш изобщо не му пука, но непрестанно го следеше под око. Когато се държахме за ръце, баща ми леко потръпваше и се обръщаше на другата страна, фантазирах си дали да не поканя Тайрън да спи у нас, като знаех, че баща ми няма да възрази пред него. Ако беше някое бяло гадже, той щеше да ми забрани пред всички, но в безкрайното си желание да се прави на

далтонист, знаех, че не само ще му позволи да преспи вкъщи, но и вероятно ще му предложи собствената си пижама. Единствените теми, за които баща ми беше в състояние да разговаря с Тайрън, бяха футбол, баскетбол и робството.

С Тайрън се разделихме след няколко месеца, когато той се премести в по-добър колеж някъде в Мичиган. Когато казах на баща ми, че се е прехвърлил другаде, той се престори на разочарован:

— Много лошо, мила. Той беше добро момче. Не беше прекалено тъмен, почти можеше да мине за колумбиец.

— Защо ще иска да минава за колумбиец, татко? — попитах аз.

— Слушай, не почвай пак с тези расистки приказки, а? Според мен *шварцерите* притежават много смелост; аз обичам черните. Май кучетата не ги харесват, но аз нямам проблем. Я виж Опра!

— Това е много мило, татко. Много хубаво си служиш с думите. Трябва да помислиш дали да не се кандидатираш на следващите избори.

— Да, и право да ти кажа, идеята не е лоша. Ти не си първият човек, който ми го казва, мила. А сигурно няма да си и последният.

Тайрън беше първият черен мъж, с когото правих секс, и бях преизпълнена с желание да се впусна по-нататък на тази арена. Затова през двата месеца, които трябваше да запълня, преди с Айвъри да заминем за Калифорния, Започнах да си чатя онлайн с Джером, с когото се запознах на сайта chocolatesingles.com. Тъй като и той живееше при родителите си, трябваше да почакам, докато моите заминат някъде, преди да можем да направим първото си randevu. Всичките ми братя и сестри се бяха изнесли и аз бях единственото дете, останало вкъщи. Двамата с Джером си разменихме снимки и при условие, че приличаше поне малко на снимката си, знаех, че ще правим секс.

Споразумяхме се за вечеря и кино, което предложих главно за да не покажа прекалено ясно огромното си желание да правя секс с още един черен мъж.

Според плана трябваше да се срещнем в един ресторант недалеч от къщата на родителите ми в шест часа. За нещастие по-рано същия ден бях направила доста грозно изпълнение с косата си. Получих вдъхновение да подстрижа само къдриците и резултатът от това действие съвсем не беше положителен. С една дума, приличах на

човек, който се е сражавал с ножицата и е загубил битката. Успях да овладеея къдриците си, като си сложих барета и я нахлупих почти до очите си. При тези обстоятелства никой не може да изглежда добре, но ако се погледне от положителната страна, бях опънала косата си толкова силно назад под баретата, че имах много по-буден вид, отколкото обикновено.

Когато пристигнах, Джером вече беше седнал на масата. Беше висок метър и осемдесет и пет, беше много сладък и имаше тяло, за което бях готова да умра. Беше на двацет и пет, косата му беше остригана съвсем ниско, имаше светлокафяви очи и голяма щастлива усмивка. Изглеждаше десет пъти по-добре, отколкото на снимката си.

— Джером? — попитах аз невинно, сякаш той не беше единственият черен човек в целия ресторант.

— Здравей — каза той, стана и ме целуна по бузата. Не бях усещала по-мека кожа от неговата и беше точно с цвета на фъстъченото масло „Рийз“. Не можех да повярвам колко е красив. Ако това момче не живееше при родителите си, никога нямаше да падне в лапите ми. Той погледна няколко пъти към баретата ми и усетих, че се изчервявам. Очевидно се чудеше защо съм я нахлупила толкова ниско на челото си.

Бях бясна на себе си, че реших да се подстрижа сама. Как можеше да съм толкова глупава? Беше ясно, че трябва да кажа нещо, за да разсея страховете му.

— Днес ми се случи дребен инцидент — казах му аз.

— О, не! — разтревожи се той.

— Нищо сериозно. Помагам доброволно в един център за сираци и едно момченце, без да иска, ми запали косата. То страда от синдром на дефицит на вниманието — много тъжна история.

— О, господи, пострада ли? — отговори Джером.

— Не, не, не — казах аз с облекчение от това, че лъжата изглежда подейства. — Почувствах се много глупаво, като се погледнах в огледалото, но много повече се тревожа за Линъс.

— На колко години е момчето? — попита с ужас Джером.

— Помъчих се да измисля подходяща възраст за дете, което би запалило човек.

— На седем — казах аз, — но е трудно дете.

Не знам откъде ми идваха наум тези лъжи, но не можех да се спра. Бях толкова впечатлена от Джером, че се впуснах в разказ, който със сигурност щеше да ни даде тема за много други разговори.

През следващите петнайсет минути Линъс се роди като един от двама сиамски близнаци. Брат му беше умрял при операцията по разделянето им, а биологичната му майка се беше опитала да го продаде на търг през eBay.

— Дори не знаех, че тук има такъв център за сираци — отбеляза Джером.

Аз изобщо не бях виждала център за сираци през живота си, но нямах намерение да споделям това с Джером.

— Отскоро е — отговорих аз. Знаех, че в крайна сметка трябва да спра да лъжа, но не знаех как. Налагаше се бързо да сменим темата и имах нужда от едно питие, за да се поуспокоя.

Въпреки че не бях навършила възрастта, на която е разрешено да се пие, имах лична карта с моята снимка и всички данни на сестра ми Слоун. Майка ми ми беше дала акта за раждане на Слоун, когато станах на осемнайсет години и ѝ обясних колко трудно ще се впиша в колежа без такава карта. Тя се съгласи да ми помогне да злоупотребявам с алкохол, но само ако обещавам никога да не казвам на сестра си, която наскоро беше приела мормонската вяра.

— Добре ли си? — попита Джером. — Изглеждаш леко...

— Няма ми нищо — отговорих аз.

Ако можех да се успокоя поне за малко, щях да се държа нормално. Повиках келнера и поръчах водка и сок от боровинки. Джером си поръча вода с лед. Мамка му, помислих си аз.

— Не искаш ли да пиеш нещо?

— Аз не пия — отговори Джером.

Очертаваше се пълна катастрофа. Как така да не пие?

— Никога ли? — настоявах аз.

— Не ми харесва вкуса — каза той. После се наведе към мен: — Това не означава, че не знам как да се забавлявам.

Усмихнах се и казах:

— Сигурен ли си, че не искаш поне една бира или нещо друго?

— Сигурен съм.

Той се усмихна. Тази вечеря щеше да ми се стори много дълга. Никога не бях излизала с мъж, който не пие, и това не ми харесваше.

Ако този човек беше свързан по някакъв начин с Анонимните алкохолици, определено щеше да се опита да ме привлече за лечение, и го попитах, за да съм сигурна.

— Не си в Анонимните алкохолици, нали? — попитах аз с тон, който показваше, че ако беше член на Анонимните алкохолици и обстоятелството, че аз пия, го притесняваше, просто щях да се въздържа. Това, разбира се, нямаше да се случи в действителност; просто исках да му покажа, че имам добри маниери. Веднага си представих как ставам негов спонсор в Анонимните алкохолици и чакам някоя нощ да ми се обади и да ми каже, че му се пие. Аз почвам да скачам от радост и да крещя по телефона: „Имам пиене! Идвай веднага!“

— Не, не. Ти си пий, нямам нищо против. Аз просто не обичам да пия.

И аз почнах да си пия с пълна скорост. На петото питие придобих по-нормален вид, което означаваше, че украсявах разказите единствено с полуистини, вместо да си ги измислям напълно.

Оказа се, че е студент по право в трети курс в „Сетън Хол“. Родителите му имаха магазин за обувки в Секосъс в Ню Джърси.

— О, колко обичам обувки! — бяха думите, които се изтръгнаха от душата ми.

Той беше наистина добро момче с чаровен характер и нямаше представа защо се занимава с мен. Много обичаше родителите си и говореше за майка си така, както би трябвало правят повече мъже. Беше трогателно и се надявах, че след като се оженим, ще изпитва същото уважение и към мен.

Мисълта да не спя с него веднага ми мина през ума, защото исках да спечеля уважението му, но нямаше начин да успея да се въздържа. Беше прекалено хубав и сладък. Знаех, че ако почна да излизам с него, вероятно накрая така или иначе щеше да ме намрази.

— Искаш ли да пропуснем филма? — попитах го аз.

— Разбира се, ако ти искаш — отговори той.

— Родителите ми са извън града. Можем да отидем вкъщи и да си поприказваме.

— Можем — отговори той.

Джером караше след мен по пътя за вкъщи и паркира на улицата. Като повечето хора, които ми идват за пръв път на гости, той ме

попита защо в двора има толкова много коли и му обясних, че баща ми страда от този лош навик по отношение на колите и не може да продаде нито една от бричките, паркирани на двора. Казах му, че стига да иска, бих могла да му уредя да вземе много евтино един буик комби модел 1985 без двигател.

— Значи никоя от тези коли не е в движение?

— Една-две са в движение — казах аз — Но все едно, кой би искал да движи нанякъде с такава кола?

Лицето му придоби същото намръщено изражение, с което съседът ни всеки път се обажда в полицията, за да се оплаче, че баща ми държи в двора прекалено много коли.

— Боже! — възкликна Джером.

Влязохме и отидохме право в хола. Пуснах телевизора и си налях една водка „Грей Гус“ с портокалов сок. Той, разбира се, не искаше нищо алкохолно, затова му дадох кола.

Имах чувството, че сме на детски рожден ден. Как щеше да се опита да ме награби, без да е пил алкохол? Аз бих могла лесно да го награбя, но не бях сигурна дали ме харесва толкова много, колкото аз харесвах тялото му.

Беше само девет часът, затова включихме телевизора и почнахме да гледаме „Най-смешните домашни видеоклипове“. Изкушавах се да пусна порното, което бях откраднала от брат си, но не исках Джером да си помисли, че съм напълно покварена. Брат ми учеше в колеж за готвачи и беше оставил вкъщи над петдесет порнофилми, които се мъчеше да крие в шкафа за чаршафи. От време на време се обаждаше по телефона и молеше майка ми да му прати някое видео. Кутиите им се бяха изгубили и човек можеше да разбере, че са порно, само по заглавията. Веднъж майка ми ме попита дали съм гледала „Кристен оправя Кентъки“ и ѝ казах: „Да, това е разказ за едно момиче, което се разкъсва между двама мъже. В буквалния смисъл“. Майка ми отговори: „Брат ти сигурно наистина обича този филм, щом иска да му го изпратя“.

Двамата с Джером започнахме да се местим все по-близо един към друг. Той потъркваше крака ми, а аз положих глава в скута му и го погледнах.

— Ти си божествен — казах му аз. Той се засмя и ме целуна. Най-после почнахме да се натискаме. Той имаше най-меките устни на

света и ухаеше на „Дракар“. Луда съм по „Дракар“. Обвих врата му с ръце и се притиснах към огромната му физика на футболист. Където и да го докоснех, усещах нов мускул. Пъхнах ръцете си под ризата му и намерих най-твърдите шест плочки, които съм срещала. Това момче беше в невероятна форма и кожата му беше тооолкова мека.

Бях толкова възбудена, че едва се контролирах. Но се налагаше да запазя спокойствие и да не забравям да си гълтам корема. Искях да си мисли, че физически съм му равностойна, затова заех позата, в която тялото ми изглежда най-добре — хоризонтално.

Той се намести върху мен и направи няколко движения „на сухо“, при което усетих нещо, което не можеше да бъде друго, освен трети крак. Поразмърдах се под него, за да се уверя, че е така.

— Това пенисът ти ли е? — ахнах аз.

Той се захла и продължи да ме целува.

— Сериозно — казах аз. — Това пенисът ти ли е?

Той спря да ме целува, вдигна глава и ме погледна строго.

— Да, това е пенисът ми.

— Е, явява се голям проблем — казах аз. Той продължи да ме гледа безмълвно.

— Съжалявам — казах му аз. — Пенисът ти е прекалено голям.

Имах една приятелка, която веднъж по време на секс се беше разплакала и сега знаех защо.

Той стана от мен.

— Пак може да се натискаме — успокоих го аз. — Само не може да правим секс.

— А ти откъде знаеш, че изобщо искам да правя секс с теб? — каза сърдито той.

Искаше ми се да му отговоря, че това е съвсем очевидно, ако се съди по бомбата с часовников механизъм, която нарастваше в панталона му.

— Добре, добре, само не се обиждай — казах аз. — Но ако случайно искаш, да знаеш, че не мога.

За да събера това нещо в мен, би трябвало да съм с размерите на тунела „Линкълн“.

— Е, няма да си първата — каза той, признавайки поражението си. Очевидно му се беше случвало и преди.

— Наистина ли? Съжалявам, но си много голям. Това нещо е като космическата совалка — казах му аз. Изглеждаше съсипан и ми стана мъчно за него. — Може да отидем в моята стая и да правим други неща.

Под други неща имах предвид да спим, защото се страхувах, че ако това нещо излезе от калъфа си, може да ме нападне.

След като отидохме в стаята ми, се впуснахме в много целувки и разгорещено натискане, и общо взето се задоволихме с това. Започнахме да го правим „на сухо“ и съм съмвам сигурна, че той свърши в панталона си, защото след трийсет секунди заспа.

Към осем часа сутринта чух звуци от кухнята. Стаята ми беше на първия етаж, близо до кухнята.

Баща ми говореше на кучето ни Уайтфут.

— Кое е това добро еврейско кученце, което е било послушно момченце по целия път до къщи? Ти ли си? Искаш ли да учиш в еврейското училище заедно с другите еврейски кученца от квартала? Кое е доброто куче? Кое е доброто куче? Кое е доброто куче?

Мамка му. Родителите ми се бяха прибрали. Погледнах към Джером, който спеше дълбоко. Бързо станах и заключих вратата, после поразмислих, сложих някакви дрехи и го събудих.

— Джером — прошепнах аз, — нашите си дойдоха.

— О, кофти! — каза той и скочи от леглото. — Мислех, че са на вилата ви.

— Бяха. Не знам защо са се върнали толкова скоро. Ти стой тук, а аз ще разбера дали пак ще заминат.

Джером не можеше да се измъкне, без да е минал през кухнята. Нещата не изглеждаха добре. Отворих вратата и излязох навън.

— Ето я! Здравей, скъпа, какво ново?

Баща ми беше в добро настроение и не исках да му го развалям.

— Какво правиш тук? — попитах сънено аз, сякаш не бях напълно будна и нащрек.

— Запознахме се в Мартас Винярд с едно семейство, което иска да купи кола на сина си. Той отива да учи в колеж. Казах им, че съм търговец на коли и са попаднали, на когото трябва. Ще им закарам една кола. Ето тази хубава хондичка сивик, която стои на двора.

Той го каза, сякаш не виждах всеки ден пред къщата синия хечбек с две врати, едната, от които беше покрита с червен кит. Каза го

с такъв тон, сякаш това е прекрасна кола, която всеки нормален човек би искал да купи.

— Тези хондички могат да вървят сто години — добави той.

— Пали ли изобщо? — попитах го аз.

— Пали ли изобщо? Разбира се, че пали! Трябва ѝ само малко помощ, това е всичко. Ще отида да ѝ сменят маслото и после ще им я закарам.

Искаше ми се да му кажа: „Моли се да не те остави по пътя“, но вместо това го попитах:

— Мама още ли е на вилата?

— Да, там е, кукло, и много ѝ липсваш. Затова ще дойдеш с твоята кола, за да ни прибереш къщи.

— Кога? — попитах аз, но преди да ми отговори, отвън се разнесе силен трясък. Никога не съм разговаряла с Кейто Кейлин — свидетеля в процеса срещу О Джей Симпсън, но допускам, че приличаше на силния трясък, който е чул, когато О Джей се е промъкнал обратно в къщата, след като е убил Никол и Рон (или след като не ги е убил).

— Какво по дяволите беше това? — извика баща ми, докато в същото време Уайтфут изплю поничката с крем сирене, разляя се и изтича към входната врата.

Познай кой си тръгва през прозореца?

— Не чух нищо, татко.

— Не се прави на идиот, скъпа, как да не си чула — отговори той, стана и се насочи към вратата. Тръгнах след него, като се мъчех да измисля някакъв начин да му попреча да види бягството на Джером. Но не се сетих за нищо.

Баща ми отвори вратата и видяхме как Джером, гол до кръста, тича през ливадата. После скочи в колата си и изчезна.

— Какво по дяволите беше това? — попита баща ми.

Погледнах към небето, като се надявах да падне някой астероид.

— Дявол да го вземе, Челси. Какво си направила този път?

Отношенията с баща ми бяха доста обтегнати още от времето, когато бях петнайсетгодишна и се обадох в полицията, за да съобщя за случай на тормозене. — Той никога не ме беше тормозил, но исках през уикенда да вдигна купон и се мъчех да го разкарам от къщи. Отдавна не ми беше удрял шамар — коронния му номер — но все пак

бях нервна. Само преди няколко месеца беше изпаднал в нещо, което мога да опиша единствено като пристъп на гняв, достоен за Кинг Конг, и беше съборил на земята всички саксии в задния двор, заедно с цветята, растенията и пръстта. Избликът беше предизвикан от това, че майка ми беше скрила дистанционното за телевизора, а той беше прекалено мързелив, за да стане и да го включи на ръка.

Отдалечих се от него, колкото можех по-бързо, и хукнах към стаята си.

— Ти си голяма работа, Челси, да знаеш. Голяма работа. Няма да е зле да се обадя в полицията и да съобщя номера на колата, с която избяга. Сигурен съм, че я е откраднал — изкрещя баща ми и тръгна след мен.

— Не, татко — казах аз зад заключената врата. — Не я е откраднал, расист такъв. Негова е.

— Дявол да го вземе, Челси, отвори проклетата врата, докато не съм я разбил. Кое момиче постоянно излиза с непознати мъже? Ти изобщо познаваш ли това момче?

— Разбира се, че го познавам — отговорих зад вратата. — Запознахме се в интернет.

— О, господи. Знаеш ли какво, Челси, трябва да ти кажа нещо. Ако искаш хората да се отнасят към теб с уважение, не трябва да се *раздаваш* по този начин.

Какво? Баща ми намекваше, че трябва да почна да взимам пари?

Чудех се дали да му разкажа, че Джером имаше много голям пенис и не сме правили секс, но не знаех дали думата „пенис“ е разрешена. Знаех, че „мръсница“ е разрешена дума, защото току-що ме нарече така. Обърнах се назад, видях, че прозорецът е отворен и после лицето на баща ми се появи на него.

— Аааа! — изкрещях аз.

— Слушай какво ще ти кажа, малка глупачко! — Главата на баща ми е с размерите на плажна топка и не можеше да мине през прозореца дори с обувалка, но това не му попречи да продължи да опитва. — На нас с майка ти ни омръзнаха твоите истории. Ходиш с непознати мъже, преструваш се, че учиш, не работиш. Така ли искаш да прекараш живота си?

Докато баща ми сипеше обиди, си помислих дали да не запратя по главата му един стъклен глобус със снежинки. За съжаление няхах

такъв.

— Пригответи си багажа. Тръгваме за вилата и трябва да караш след мен, в случай че хондичката се развали.

После той слезе и се прибра в къщата.

След около два часа и половина път баща ми спуска гума. Спрях зад него и наблюдавах как се мъчи да я смени.

След малко до нас спря тойота рънър и от нея излезе един черен мъж. Аз също излязох от колата си. Двамата се срещнахме пред колата на баща ми и непознатият каза:

— Трябва ли ви помощ да смените гумата, сър?

Баща ми погледна към него и каза:

— Да, много мило. Не знам какво стана. Трябва да сложа резервната, за да дам тази на ремонт.

Гумата би трябвало да бъде хвърлена на боклука, вместо да се дава на ремонт, но това беше поредният случай, в който баща ми страдаше от илюзии относно състоянието на колите си. Когато забеляза, че оглеждам черния младеж, който не изглеждаше никак зле, той каза:

— Челси, прибирай се в колата и си вдигни гащите.

Черният младеж ни изгледа с объркано изражение на лицето и после се наведе да развие болтовете.

След като пристигнахме на вилата, баща ми разказа на майка ми цялата история.

— Двамата с Уайтфут закусахме на масата и кой мислиш излиза от стаята си, сякаш всичко е разцъфнало в рози? Челси, ето кой. И преди да разбере какво става, чувам как *шварцерът* скача от прозореца ѝ и открадва една кола.

— Татко, млъквай. Знаеш, че не е откраднал колата, беше негова — казвам аз. Повторното описание на събитията ме отегчаваше.

Майка ми дойде и седна при мен.

— Мелвин, моля те остави я на мира — каза тя.

— А, хубава работа. Майчето обича Челси, а татко е лош. За всичко аз съм виновен. Разбирам, ясно е какво става сега. Нека всичко падне върху татко. Аз съм най-лошият баща на света!

Исках целия този разговор вече да е свършил. Но най-много от всичко исках баща ми да престане да нарича сам себе си „татко“. От

тази дума ми ставаше лошо. Брат ми Грег влезе, докато се разиграваше цялата тази история, и се поздравихме с пляскане на ръце.

— Браво, Челс. Добро изпълнение.

— Не я насърчавай, Грег. Челси, трябва да си помислиш кои са най-важните неща, вместо цял ден да се мотаеш и да не правиш нищо друго, освен да гледаш телевизия и да говориш по проклетия телефон. И какво толкова много ти харесва в тези черните? Или само искаш да ме дразниш? — попита той.

— Е, за тях се знае, че имат доста големи пениси — каза Грег.

Излязох през вратата, преди да видя как лицето на баща ми се разкривява от неудържим гняв. Брат ми и майка ми последваха примера ми, тримата скочихме в колата на Грег и потеглихме към града да ядем сладолед.

След два дена пълно мълчание от страна на баща ми той събра смелост и ми донесе три големи кутии боровинки. Боровинките са моя слабост. Остави ги на масата и се върна в Ню Джърси.

МОЕТО КЪСЧЕ САМОРОДНО ЗЛАТО

Струва ми се всички ще се съгласим, че случайните свалки са прекрасен начин да направиш нови запознанства. Нещо повече, случайните свалки с джуджета са прекрасен начин да се запознаеш с джуджета.

Хубавото около спането с джуджета е, че първо правиш секс с тях и после може да ги използваш за възглавница. Тези джудженца си живеят много добре. Понякога като видя някое джудже, изпитвам желание да го подгоня. Не искам да го плаша, а само да го взема в ръце и да го галя. Най-много ми трябва джудже, за да мога да карам в платното за коли с повече от един пътник.

Предполагам, че се опитвам да кажа следното: ако толкова много искаш да имаш нещо, трябва да го придобиеш.

Ето какво си спомням. Отидох на някакъв купон в Кабо Сан Лукас в Мексико. Живеех в Калифорния повече от година, с Айвъри, и трябваше да посрещна сестрите си, които идваха на почивка, но щяха да пристигнат на следващата вечер. Представата ми за хубаво прекарване е да се разполагам сама в хотелската стая.

Отидох на басейна и се запознах с една двойка. Казаха ми, че ще ходят на някакъв купон по случай 5 май — националният празник на Мексико — с много коктейли маргарита. Това ми се стори прекрасна идея и реших да придружа новите си приятели.

Обикновено двойките, които се държат най-дружелюбно, имат най-големи проблеми помежду си. Логично е, ако се замислите. Тъй като заедно са толкова нещастни, всеки друг естествено им харесва.

Когато не ми задаваха въпроси за еврейския ми баща и нееврейската ми майка, те през цялото време се ругаеха взаимно. Дватамата се караха постоянно, което не ми пречеше. Много по-хубаво, отколкото да гледаш двойка, която само се натиска и си разменя телешки погледи. Една моя съквартирантка имаше гадже и двамата не правеха нищо друго, освен да се гледат влюбено. Той беше много емоционален, постоянно говореше за чувствата си и дълбоката си

любов към нея. Малко оставаше да получи първата си менструация. Пишеше и поезия за нея. Лично аз съм убедена, че ако един мъж пише стихотворения, значи има какво да крие. Като например космат гръб или само един тестис. Не казвам, че да имаш само един тестис е нещо лошо. Поне аз не познавам жени, които умират от желание да вземат в ръце комплект тестиси. Така, както аз виждам нещата, колкото по-малко тестиси, толкова по-добре.

Все едно, тази двойка не беше от типа, който си разменя влюбени погледи. Ако сложиш салфетка между двамата, щяха да намерят начин да се скарат за нея. И така, те се караха по цял ден, а аз се печях на слънце и успях ужасно да изгоря. Майка ми току-що ми беше пратила един от онези пътни несесери, където слагаш шампоана и кремове в малки шишенца без етикет, за да не пътуваш с големи шишета, които могат да се разляят. Това, което си мислех, че е крем за слънце, се оказа крем за пети. Чудех се защо мирише толкова гадно. Майка ми беше прекарала цялото ми детство в следобедни дремки, докато аз с часове я чаках да ме прибере от мола или от еврейското училище, и ето че сега — когато съм на двайсет — изведнъж беше проявила желание да ми приготви багажа.

Не ми беше за пръв път да изглеждам като задник. Но сега за пръв път съвсем непознати хора ме сочеха и казваха: „Гледай какъв задник!“ Реших, че ако се облека в бяло за купона, ще постигна добър контраст с моя тен на мехури и това ще е прекрасен начин да привлече вниманието, което заслужавах.

Купонът беше фантастичен. Беше на пет минути от нашия хотел в плажното имение на някакъв милионер. Всички танцуваха салса край басейна, а вълните се разбиваха на брега. На балконите жени показваха кючек. Имаше ледени скулптури с формата на коктейл маргарита, които бяха направени от истински коктейли маргарита и всички бавно се разсъбличаха. Хората бяха невероятно дружелюбни и изпитвах леко подозрение, че може би тук е намесен и някакъв вид екстази, но аз самата се въздържах, защото не познавах никого и освен това имам лично правило да не експериментирам с наркотици, когато съм изгоряла толкова жестоко от слънцето. От друга страна, алкохолът винаги е разрешен.

После го видях. Моето джудженце — със сомбреро, пълно с чипс и салса! Беше най-божественото нещо, което съм виждала. И отгоре на

всичко беше голо до кръста — носеше престилка и бели панталони. Имах чувството, че съм умряла и съм попаднала в рая.

Прекарахме заедно цялата вечер. Аз непрестанно го прегръщах. Беше едно от най-забавните джуджета, които познавах. Всъщност беше единственото джудже, което познавах — ако не се брои интернет. Имаше сладки малки ръчички и тънко гласче. Имаше формата на съвършено правилно кълбо. През цялото време ми разказваше расистки вицове и не можех да му се наситя. В един момент се наложи да го отблъсна, защото трябваше да си поема дъх. Стомахът ме заболя. То се смееше и ме пляскаше по гърдите, при което оставяше по цялото ми тяло отпечатащи като от лапи на кученце. После започна да лае. Обичам мъже, които не се взимат прекалено сериозно. Беше и голям хитрушко. Даваше ми чашка след чашка текила и ставаше все по-висок и по-висок и по-висок.

Казваше се Ерик и беше от Кливланд. Искях да му викам „късче самородно злато“, но реших да почакам, докато се опознаем по-добре. Беше дошъл в Мексико да купонясва една година, след като беше завършил училище за погребални агенти. Мислеше си, че бъдещето му ще е доста мрачно и искаше преди това да се позабавлява, колкото може.

Приказвахме си и танцувахме и в един момент се опитах да го вдигна на ръце, но макар и малък, беше много тежък. Майка му също била джудже, но баща му имал нормален ръст. Сигурно си е паднал по малки хора, тъй като преди майка му бил женен за друго джудже. Тя му изневерила с някакъв мъж с нейните размери, затова той продължил нататък по пътя си. Реших, че баща му трябва да е прекрасен човек. Толкова непредубеден и толкова свободомислещ, след като си пада по малки хора.

Главата ми почна да се замайва от слънчевото изгаряне в комбинация с четиринайсетата ми маргарита. Потънах в дълбока мъгла и възстанових пълните 90 процента от умствения си капацитет чак рано на другата сутрин.

Първото нещо, което видях, бяха две крачета, които пробягаха по плочките към банята. Изпаднах в пълно объркване. Отначало си помислих: „О, прекрасно, имам си бебе“. После пяхнах ръка под завивката. Бельото ми беше на мен. Знаех, че не можеш да имаш бебе, ако бельото ти все още е на теб.

В следващия момент чух как някой скача от тоалетната дъска и се приземява на пода. „Пфу, колко студени са плочките“ — каза той, а гласът му звучеше, сякаш беше вдишал цяла бутилка хелий. Това пискливо гласче ми дойде много. Започнах да си припомням всичко и споменът не беше приятен. Виеше ми се свят и не бях в добро настроение. Не знаех дали нещата щяха да стигнат до насилие, но знаех едно: трябваше да разкарам Ерик. Първо обаче исках да знам дали бях преспала с джудже и то да знам веднага.

После видях друго. Пенисът му беше с размерите на боа удущвач. Не можех да повярвам на очите си. Челюстта ми увисна и го гледах почти минута, изпълнена с наистина дълбок ужас.

— Правихме ли секс? — попитах аз.

— Може, ако искаш — отговори веднага Ерик.

Вагината ми незабавно се затвори като мида. Уплаших се както за себе си, така и за моето малко животинче. Оставаше единствено надеждата, че двете ще се измъкнем живи и здрави от тази ситуация.

— Снощи беше много пияна — каза той снизходително. Оле, казах си аз, на този нищо не му убягва.

— Слушай, Коломбо, правихме ли секс или не правихме? — попитах аз.

— Е, зависи какво имаш предвид под секс — отговори той. Почваше все повече да ми лази по нервите. Без текила вече не ми се виждаше толкова сладък и сега ми приличаше на гърне. Дали можех да се справя с него? Бях ли достатъчно силна да се бия с мъжко джудже?

Като видя, че съм ядосана, той побърза да каже:

— Не, доставих ти малко удоволствие и после ти заспа.

Слава богу, че съществува алкохол. Само като си помисля, че наистина бих могла да пхна това нещо в моето уплашено малко момиченце.

После чух, че сестрите ми влизат в стаята.

Сестрите ми са много интересна двойка. Едната прие мормонската вяра. Другата е нормална.

Двете с мормонката Слоун през по-голямата част от живота си сме в много бурни отношения. Тя изглежда си мисли, че с раждането си съм ѝ откраднала идеята. Слоун е пет години по-голяма от мен и си беше присвоила трона на най-малкото дете без никаква конкуренция. Според нейната версия след появата ми на бял свят — тя изпаднала в

дълбока емоционална криза, не можела да се изявява и да получава вниманието, с което била свикнала. Все още страдайки от синдрома на средното дете, на двайсетгодишна възраст сестра ми реши да изпъкне сред другите членове на семейството, като приеме мормонската вяра. Тя беше убедена, че това е начин да изгради собствената си самоличност. Планът ѝ беше успешен, макар че сега придоби самоличност на откачалка. След като навърших двайсет, бавно започнахме да се сближаваме, но Слоун винаги търсеше някакви недостатъци в другите и ако разбере, че съм спала с джудже, отношенията ни щяха силно да пострадат. Сидни, най-голямата ми сестра, винаги беше моя втора майка. През цялото ми детство Сидни ме взимаше от еврейското училище, когато родителите ми ме забравяха, и пак тя искаше да запише телефоните на приятелките ми, когато оставах да спя при тях. Майка ми беше прекалено спокойна за родител. До десетгодишна възраст, ако ѝ кажех, че през уикенда отивам на автостоп в Хималаите, тя би ми пожелала приятно прекарване и непременно да ѝ се обадя, като се върна.

Цялото ми семейство знаеше, че имам склонност към хедонизъм, но спането с джуджета едва ли попада в тази категория. А и не е преживяване, което може да споделиш с друг. Поне засега. Не исках да гледам изпълнените с разочарование лица на сестрите си през следващите пет дни. Налагаше се да мисля бързо.

Излязох в хола и обясних, че в стаята ми има голо джудже, защото хората от рум сървис не са разбрали поръчката ми.

И двете ме изгледаха с отвращение.

Ерик се измъкна, докато сестрите ми чакаха в другата стая. Аз, разбира се, продължих да се карам на Слоун, че е наела стая в хотел, който предоставя този вид рум сървис.

— Ако искаш да знаеш, това е извратено — казах ѝ аз.

През следващите пет дни в Кабо не мина ден, без всеки път, когато покрай нас минеше някой под метър и петдесет, което в Мексико се среща много често, сестрите ми да не се възползват от случая.

— Челси — повтаряше непрестанно Слоун, докато седяхме край басейна, — този път наистина падна възможно най-ниско.

— И то буквално — пригласяше ѝ Сидни.

После двете избухваха в истеричен смях, последван от звуци, показващи колко са отвратени от мен. През това пътуване ми стана ясно, че джуджетата са прекрасни за купон, но лично за мен нещата свършват дотук.

ДЕСПЕРАДО

Случвало ли ви се е сърцето да ви заболи толкова силно, че почти да не можете да си поемете дъх? Не бих пожелала такава болка и на най-големия си враг; не бих искала да я прехвърля на никого от страх, че може би няма да е в състояние да я понесе. Това е болката, когато ви предаде човек, в когото сте се влюбили. Не е толкова сериозна като смъртта, но имате почти същото чувство и както ми се наложи да науча, болката си е болка, независимо как я разглеждате.

Заварих Питър, моето гадже от две и половина години, не с една, а с две азиатки. Представям си, че така би изглеждал елитен хонконгски отряд за специални операции. Всички имаха много щастлив вид, особено момичето, което висеше от вентилатора на тавана. Не мога да кажа, че преди този случай вече имах някакви улики за склонността на бившето ми гадже към азиатки, но когато скъсате с някого и се върнете назад към времето, което сте прекарвали заедно, всички червени флагчета, на които тогава не сте обърнали внимание, постепенно стават все по-очевидни. Например, преди си мислех, че той просто обича по-груб секс, когато дърпа силно косата ми в леглото; после осъзнах, че се е мъчел да разтегли очите ми настрана.

Питър винаги имаше склонност към тройки. Той непрестанно ме молеше със своя кокни акцент сериозно да помисля дали да не опитаме. (Акцентът му започна да ме дразни чак след като го заварих с азиатските близначки. Преди това ми звучеше невероятно чаровно.)

— Само опитай, опитай, наистина ще ти хареса. В Европа е много популярно — повтаряше той. Това би могло да бъде убедителен аргумент, ако и Дейвид Хаселхоф не беше много популярен в Европа.

След като го заварих в тройката, прекарах следващите две седмици в леглото, страдайки от тежка форма на вагинален лакът. Заболяването е подобно на тенис лакът, но го получавате от мастурбиране. Приятелката ми Лидия ми се обади за два пъти и се опита да ме убеди да излезем.

— Не мога — казах ѝ аз, — получих дископатия от мастурбиране.

— Това е толкова отвратително — каза тя. — И как успя?

— О, моля ти се, не се прави на малката моралистка. Сякаш никога не са те обладавали заднешком!

И на двете ни беше ясно, че ми е нужно да изляза някъде вечерта и евентуално да направя малка свалка. Лидия е от този тип приятелки, които хората наричат „палавница“ — винаги е забавно да си с нея, но тя бързо се отегчава от страданието, ако не е нейно. Двете сме приятелки от толкова дълги години, че не обръщам внимание на недостатъците ѝ в емоционално отношение и се фокусирам върху положителните ѝ качества. Например винаги когато излизаме заедно, тя е изпълнена с решителност да прекараме хубаво. Освен това точно Лидия беше тази, която отиде при английското ми гадже, след като се разделихме, за да прибере нещата ми и ключа от колата му.

Във вторник вечерта отидохме в местния бар. Казва се „При Рене“ и Министерството на здравеопазването би трябвало да го затвори. Стига да можеше да затваря заведения заради нехигиенични клиенти. Бях облечена срамно. Носех стари три четвърти панталони от „Гап“, бяла мъжка тениска с деколте и чехли „Адидас“. Не би трябвало да се показвам пред хора в този вид. Не само че изглеждах жалка и раздърпана, но и панталонът много ми стягаше в областта на вагината, от което ме заболя глава.

В бара имаше само осем мъже, затова си избрах един, който най-добре отговаряше на потребностите ми. След три водки Колинс почнах да го свалям.

Той определено беше много по-стар от мен, но все пак можеше да мине за част от моето поколение. Искам да кажа под четирийсет, макар че реално беше попрехвърлил тази възраст. Другите опции бяха неприемливи: две момчета, които едва ли бяха навършили осемнайсет, и някакъв мъж с десетина татуировки от едната страна на лицето си. Не обичам да дискриминирам, но предпочитам мъжете ми да не носят никакъв грим. Единственият друг мъж, който не беше с момиче, си шепнеше нещо на себе си и се смееше.

Налагаше се да се прибера вкъщи или с по-възрастния мъж, или сама. Избрах първото. Още в началото разбрах, че е неподходящ. Когато се приближих към него, той отметна глава и ме погледна с

онова глупаво изражение, с което мъжете казват: „Харесва ти каквото виждаш, а?“ Предпочитам силни мълчаливи мъже. Може би малко загадъчност. Аз самата говоря много и обичам мъжете да си мълчат. Този тип се хилеше като ученичка и повтаряше колко съм секси. Има моменти, когато съм наистина секси, но този определено не беше един от тях.

Лидия дойде при нас и ме изгледа така, сякаш съм седнала до еднорог.

— Какво? — попитах я аз.

— Този е отвратителен — каза тя.

Беше права. Мъжът беше доста отвратителен. Не че беше толкова грозен, причината беше поведението му — ентусиазиран и с блеснали очи. Имах чувството, че са го пуснали от лудницата за вечерта и сега вкушваше за пръв път живота в големия град. Държеше се сякаш аз бях Синди Крофърд, а той никога не е правил секс.

Помислих си, че няма да мога да го издържа. Поръчах двойно питие. Той ми се усмихна добросъщечно — поне аз допуснах, че според него това е така — и каза:

— Знаеш ли, не е нужно да пиеш, за да станеш по-приятна компания.

Щеше ми се да му кажа, че пия, за да стане той по-приятна компания.

Изпих си питието и го попитах дали иска да си тръгнем и да отидем у тях. Той изпадна в еуфория, от което почна да ми се повдига. Каза ми, че е с бял джип чероки, а аз му казах, че ще карам след него. В този момент карах тойота ехо, която е много тъпа кола. Толкова е малка, че дори не се налага да включваш на задна скорост; само я вдигаш и я обръщаш на 180 градуса.

Преди да потеглим, му съобщих, че трябва да спра в някоя закусвалня да си взема сандвич. Не бях яла нищо по-съществено от две седмици и алкохолът ми възвърна копнежа за нещо солено.

Изтичах в закусвалнята, докато той чакаше в колата си. Взех сандвич с пуешко филе от рафта и най-големия пакет доритос, който намерих. Скочих в колата си и почнах да се тъпча със сандвича и с доритос като селскостопанско животно. Един вид наказание за този човек, който беше толкова навит. Трябваше ли наистина да ям доритос — храна, от която устата ти мирише на кофа за боклук? Учудвам се, че

не взех направо парче пикантен чедар. Сякаш го предизвиквах да се откаже.

Стигнахме в апартамента му, който в голяма степен отразяваше характера му. Запълнено пространство, където нямаше нищо, което да ти хареса. Изглеждаше така, сякаш си е купил най-различни неща от ИКЕА и после е решил да ги преработи вкъщи. Всичко беше чисто и подредено, но човек не би искал да притежава никое от тези неща.

Седнах на черното канапе от изкуствена кожа и си подредих до мен храната. Той пусна някакъв джаз — Лу Ролс — и отиде в банята, където се забави няколко минути повече, отколкото е нужно. Може би си слагаше диафрагмата. В този момент вече наистина се чудех дали да не си тръгна, но сандвичът и чипсът ми бяха много вкусни. Освен това се мъчех да определя кой е по-големият тъпанар — този човек или аз, задето съм в неговия апартамент.

Минаха още няколко минути и после чух, че някой си свирка с уста. Допуснах, че е той, защото моята беше пълна. После вратата на тоалетната се отвори и се появи той.

Виждах да съм мъжете да правят откачени неща във филмите, но не и в истинския живот. Беше чисто гол, като се изключат черната кожена каска и черен кожен кобур. На глезените си носеше окуви, но не бяха свързани една към друга. В ръката си държеше фенерче.

Нямах представа какво означава всичко това. След като го гледах в продължение на трийсет секунди с пълна уста, успях да попитам:

— За какво служи фенерчето?

Усмивката на лицето му ме накара да се замисля дали не е сериен убиец.

Той започна да си играе с пениса си. Беше време да оставя сандвича.

— Моля те, удари ме — каза той с голяма грозна усмивка.

Не исках да изглеждам изплашена, затова се съгласих.

— Много обичам да удрям мъже — казах му аз. Не можех да разбера дали е откачен или само глупав. Реших, че не отговаря на профила на сериен убиец — беше прекалено общителен.

Нямаше да спя с този идиот. Никой не би трябвало да спи с такъв човек.

Той се приближи към канапето и седна до мен от страната, където нямаше храна.

— Обичам целувки — прошепна той и се наведе към мен.

Отблъснах го с ръка. Би трябвало да го отблъсна със сандвича. Мъчех се да си спомня дали в колата имам фотоапарат. Ако му направех снимки, щях да се забавлявам с години, но това означаваше да остана още известно време с него.

— Чакай — казах му аз с най-прелъстителния си глас. — В колата имам нещо, от което според мен ще полудееш от кеф.

Той се развълнува.

— Какво е? — попита той.

— О, нещо, което наистина ще ти хареса.

— Откъде знаеш, че аз го нямам? — изгука той.

— О, повярвай ми, точно това нямаш.

— Добре, секси, хайде отиди и го донеси на татко.

Ставаше все по-хубаво. Зарадвах се, че говори за себе си като за мой татко. Татко ми наистина много би се зарадвал от това.

Събрах си багажа, включително остатъка от сандвича и плика с доритос. Той ме попита защо си взимам храната, а аз отговорих, че това е част от изненадата.

Малко преди да стана от канапето, се обърнах и му залепих един шамар. Не можех да пропусна възможността да ударя този човек. Ноздрите му се разшириха и той се усмихна толкова широко, че се изплаших да не му се разцепи главата. Ударих му още един шамар за довиждане.

Започнах да се измъквам назад към вратата, без да го изпускам от поглед, излязох и отидох до колата си. Качих се, запалих двигателя и се обърнах точно навреме, за да го видя застанал чисто гол на вратата, в пълна екипировка, с поклащащ се пенис.

Отворих прозореца и му махнах с ръка за довиждане. Той също ми махна, но после спря и придоби озадачен вид.

Ако вярвах в теорията за „падане до дъното“, бих си казала, че в момента съм именно там. Но работата е там, че не вярвам. Дъното е за страхливци, аз съм падала до дъното десетки пъти. Я стига — веднъж се събудих в леглото с козел. Човек не бива да се предава!

Тръгнах с този човек единствено за да отмъстя на гаджето си и в крайна сметка останах разочарована от себе си. Този мъж съвсем ясно не беше нито за мен, нито за което и да е друго човешко същество. И понякога да се потопиш в бурята от емоции, вместо да се мъчиш да ги

заглушиш, ти помага да се освободиш по-бързо от болката. Дори да преживяваш трудни времена и ужасно да те боли сърцето, важното е да насочиш гнева си не към друг човек, а към вибратора.

СЛЕДАТА

Бяхме с Лидия в едно барче, наречено „Елдорадо“, в Брентуд. Сред нещата, заради които толкова много харесвам Лидия, е, че е толкова лесна. От момента, в който допре чаша евтино шардоне до инжектираните си с колаген устни, остават само минути преди да легне по гръб. Двете сме страхотен отбор.

Това е и момичето, което веднъж поиска да си говорим и сподели, че се е записала в един клуб, който се казваше „Анонимни сексманиаци“, а щом започнах да се смея, ми каза:

— Челси, това е много сериозно. Става въпрос, че съм прираствена към секс с непознати.

— Което не означава ли, че просто си курва? — попитах я аз.

Тя отиде на няколко събирания на клуба и после се отказа, след като осъзна, че промискуитетът, независимо от какъв вид е, няма да бъде излекуван от други петдесет души, всеки от които иска да прави секс с нея.

В „Елдорадо“ попаднахме на две сладки момчета, с които се бяхме запознали преди два-три месеца, когато Лидия отведе вкъщи техният приятел. Тя и това момче повече не си размениха нито дума — истинска свалка за една нощ. Очевидно Лидия не можа да осъществи мечтата си за групов секс с цял футболен отбор, затова искаше поне да работи с една и съща група момчета. После, ако някой записваше на видео тези епизоди, би могъл да ги монтира така, че да изглеждат като истински групов секс на живо. Виждате ли? Мечтите понякога се сбъдват.

Нещо по-важно, приятелят им Гавин беше сладур. Беше красив. Имаше лице, за което никой не можеше да каже: „Уф!“ Беше висок 1.78, слаб, но мускулист, с черна коса и ясни сини очи. Беше сладък като Рики Мартин, но нямаше пружинираща походка. Беше малко надменен и го приех като предизвикателство.

Тъй като не бях правила секс с никой от познатите им (или поне те не знаеха за никой), ме разглеждаха като сладкото, наивно „добро

момиче“. Постарах се да изиграя новата си роля убедително. Разказах им за частното девическо училище, в което никога не съм ходила, за Корпуса на мира в Гватемала, където бях научила толкова много, и как ако изиграя добре картите си, един ден може да оглавя Американския Червен кръст. Представлението ми трогна публиката. По едно време Гавин ме попита дали съм християнка. Кимнах благочестиво и му казах, че макар да не съм съгласна с Исус за абсолютно всичко (като например да не се прави секс още първата вечер), вярвам, че трябва да живееш морално и да си добър към другите.

Извиних се, като казах, че искам да се видя с някои хора, главно защото имах газове и не исках да ги изпусна пред Гавин, но също и защото не исках Гавин да мисли, че съм му вързана в кърпа. След няколко минути се върнах и продължих да го изнасилвам словесно с измисления си живот, изпълнен с благородни мечти, надежди и амбиции. Разказах му как годината, която съм прекарала като доброволка в Младежкия клуб в Санта Моника, наистина ми е помогнала да разбера младите хора от градското гето. „Нашето бъдеще“ беше терминът, който използвах. Не можех да престана да лъжа, като редях една след друга все по-абсурдни истории. Беше ме обзело вдъхновение.

— Каква е тази миризма? — попита той и сбърчи нос от погнуса.

Пръдната ми беше рикоширала обратно към мен.

— Ъ-ъ, безобразие, някой взе, че пръдна. Отвратително. Тези хора нямат никакво възпитание — казах аз, като поклатих глава.

После станах малко самонадеяна. Превърнах баща си в кубинец, който не може да казва „р“ и не знае да чете и пише. Признах на Гавин колко трудно ми е било да израсна с баща, който е пристигнал в Щатите на вътрешна гума от автомобил и как всички са ми викали Елиан Гонзалес. В този момент Гавин започна да се досеща, като имате предвид, че Елиан Гонзалес се беше прославил само преди седмица, а аз говорех за събития отпреди двайсет, двайсет и пет години.

Пак започнаха да ме измъчват газове, затова реших да минимизирам загубите си, да отида в тоалетната и да се изходя. Леле, как само се изходих. Мислено си обещах никога да не ям мексиканска храна през уикенда и като се върнах, видях, че Лидия сваля приятеля на Гавин.

Тя ме дръпна за косата и прошепна или се опита да прошепне:

— Прибираме се с тези момчета.

Бързо я отведох настрана и ѝ разказах за огромното си постижение в тоалетната, както и че поради липсата на биде и тоалетна хартия, вероятно трябва да се прибера вкъщи и да си измия задника. Тя ми напомни, че не в един случай е играла като страничен защитник в моя полза и че добрата приятелка винаги ще ти помогне да свалиш някое случайно гадже. Не разбирах защо трябва и двете да правим секс в една и съща вечер, но ми беше интересно да видя Гавин без риза, затова не се наложи дълго да ме навива. Гавин приличаше на човек, който държи сапун в апартамента си, затова се успокоих от факта, че в някакъв момент ще мога да се погрижа за задника си.

Отидохме в апартамента на Гавин и веднага изтичах в банята. Измих се със сапун, но ми се видя нередно да се избърша с някоя от кърпите му, затова предпочетох тоалетна хартия. Голяма грешка. Бях използвала прекалено много вода при измиването и тоалетната хартия буквално се разпадна и залепна на задника ми.

Истинската грешка се оказа Гавин. Той имаше плосък задник. От плоски задници винаги ми се отщява. Предпочитам да има нещо, за което да се хвана. Но задникът на Гавин не беше просто плосък. Вместо задник той имаше палачинка. Или, ако предпочитате, лопата.

Каква катастрофа. Сексът беше приятен, но поради някаква причина загубих интерес... или съзнание. Все едно. Събудих се от ярката светлина, която влизаше в стаята към седем сутринта. Този човек нямаше дори щори на прозорците. Мястото заприличваше на стая за мъчения.

Прескочих го, за да се облека и да се измъкна, когато ги видях до леглото: гащите си заедно с огромна жълто-кафява следа точно по средата.

Веднага се обърнах, за да видя дали Гавин се е събудил и щом установих, че не е, се втурнах към доказателството. Грабнах гащите и направих нещо, което и досега не разбирам напълно. Хвърлих ги през прозореца в задния двор.

Събрах останалите си дрехи и изтичах в банята. Докато се обличах, се помъчих да си припомня събитията от предишната вечер, за да разбера дали Гавин е забелязал петното. Не можех да си спомня точно в кой момент ми е смъкнал бельото. През главата ми преминаваха откъслечни кадри, в които двамата се търкаляме един

върху друг и в един момент падаме от леглото. Започнах да си мисля дали да не си сменя името и да се преместя да живея в друг град.

Вратата беше леко откряната и чух, че от другата спалня към мен се приближават стъпки. Надникнах.

Лидия вървеше с широка крачка по коридора под ярката слънчева светлина, като не носеше нищо друго, освен черни три четвърти мъжки чорапи. Стигаха ѝ до коленете. През главата ми преминаха ред мисли: дали Гавин и приятелят му живеят с дядо си? Дали Лидия е направила тройка с дядото? Дали има шести пръст на крака, който се мъчи да скрие?

По бузите ѝ се беше разтекла засъхнала маскара, а прическата ѝ беше безумна. Приличаше на жена, която си изкарва прехраната на улицата. Тя обясни чорапите с факта, че от две седмици не е ходила на педикюр и краката ѝ са заприличали на нещо от „Джурасик парк“. После чухме, че на двора лае куче.

— На кого е това куче? — попита Лидия.

Лаят на Куджо ставаше все по-силен. От стаята на Гавин някой изпъшка. Това означаваше, че контактът е неизбежен.

Лидия се промъкна обратно в стаята си, а аз довърших обличането и изтичах към вратата на Лидия, като крещях нещо за кръщенето на бебето на леля ми.

— Лидия! Лидия! Съвсем забравих! Кръщенето на бебето на леля ми е тази сутрин. Ще закъснея.

Фалопиевите тръби на леля ми бяха защити около пет години преди този случай, но аз винаги се сещам какво да кажа. Или поне докато не видях как Куджо тича към мен и носи в уста моите гащи.

Гавин ме сграбчи отзад и започна да търка нос във врата ми, докато аз стоях замръзнала от ужас и наблюдавах приближаването на кучето. Надявах се, че е изяло поне зацапаната част от гащите. Моля те, боже, моля те.

— О, гледай, бельото ти! — възкликна Гавин. Това беше моментът. Трябваше или да си призная, или да обърна ситуацията в моя полза.

Затова излъгах.

— А, струва ми се, че не е моето, задник такъв, моето е на мен. — Преди да успее да провери, се насилих да пусна няколко сълзи и

изтичах обратно в спалнята, проявявайки сериозно актьорско майсторство.

— О, сега разбирам, мистър Мачо — ридаех аз. — Водиш тук момиче след момиче след момиче след момиче след момиче, когато ти се прииска, така ли? А после колекционираш гащите им? Дали да сваля и моите и да ти ги оставя за колекцията? Ще си доволен ли?

Не исках да губя инерция, затова не дочаках отговор.

— Аз ти се доверих! Само допреди месец бях девствена! И си мислех, че между нас има истинска връзка. Толкова си отвратителен.

— Слушай, нямам представа на кого са тези гащи. Виждам ги за пръв път през живота си. Наистина си помислих, че са твоите.

Куджо почна да се разхожда из стаята и да дъвче остатъка от гащите ми. Помислих си, че съм се измъкнала. После забелязах, че от долната му челюст виси парче от гащите и се вижда петното.

На лицето на Гавин се изписа крайна погнуса.

— Отврат! — беше единственото, което чух, докато си тръгнах.

Влязох в колата и тръгнах вратата. Докато потеглях, видях как Лидия излиза от входната врата и тича към мен само по риза и чорапите на дядо. Надявах се, че поне тя ще спаси част от достойнството ми, но това очевидно нямаше да стане. Тя стискаше в ръце джинсите и обувките си и крещеше:

— Чакай ме!

Намалих, за да може да скочи в колата, но не пожелах да спра напълно. Тя си удари главата във вратата, докато я затваряше.

— Какво ти става? — попита ме тя.

Разказах й всичко и след малко маскарата по лицето й вече не беше засъхнала. И двете бяхме гладни, но решихме, че не може да става въпрос да ядем на публично място. Затова избрахме „Макдоналдс“ и като влизахме в паркинга, видяхме надпис, на който пишеше: „Мак Ребърцата се завърнаха“.

— Завърнаха се откъде? — попитах аз.

— Не знам, но по-добре не си поръчвай — каза Лидия.

Прекарах много безсънни нощи, преди да забравя преживяното унижение. „Къде сгрехих в живота си?“ — мислех си аз отново и отново. Лежах будна и се чудех колко ли чифта бельо сменят мексиканците годишно. След като първоначалната горчицина поизбледня, осъзнах, че като много други неща в живота, и това е дар.

Нямаше да ми се наложи да мина за втори път през същото, за да се науча да не ям мексиканска храна в събота и неделя. Кой знае на колко много момичета съм помогнала, защото споделих с тях моя разказ?

ГРЪМ

Една моя приятелка се омъжваше. Това се превръщаше в досаден модел. През последните шест месеца Сара беше третата ми приятелка, която се сгоди, и почна да ми става ясно, че все повече хора се решават на тази стъпка. Нямам нищо против идеята за брака като такъв. И аз бих искала да се омъжа. Няколко пъти. Това, което ме отблъсква, е самата сватба.

Проблемът е, че всеки, който се жени, изглежда си мисли, че никой друг в света не се е женил, и в годината преди това събитие светът се върти изцяло около тях. Трябва да им купувате подаръци, да ходите на уикенд по женски, да участвате в избора на сватбена рокля и после да си вземете билет за някое забравено от бога градче, където са решили да ви завлекат. Ако наистина нямате късмет, ще ви накарат да рецитирате някое стихотворение на сватбата. Само това ми липсва — да контролирам пиенето си, докато приключа с публичната си изява. И какво ни носи всичко това, ще попитате? Изсъхнало парче пилешко и търкаляне в сламата с братовчеда от село. Мога да получа същото и вкъщи, благодаря.

После те имат нахалството да обикалят магазините и *сами да си избират подаръци*. Искам да знам кой им е казал, че това е редно. След като сте похарчили един куп пари за уикенда по женски, за подаръци и често за самолет до другия край на страната, би карат да отидете и да търсите желаната вещ в някой магазин за домашни потреби. Накрая ви пращат благодарствена картичка и ви хвалят за добре измисления подарък. Като че ли не са си го избрали сами! Винаги искам да напомня на такива хора, че за да напишеш името им и да им изпратят салатиера, не се изисква никакво мислене.

Предпочитам да давам пари в брой. Когато се омъжвам, искам да бъде в „Банк ъф Америка“. И двата пъти. Аз съм еврейка. Щом става въпрос за пари, нека всичко да е чисто.

Но работата не свършва със сватбата. После искат да отидете на гости и да гледате видеото от церемонията. Сякаш имам голямо

желание да се видя пиана, с лице, заровено в тортата.

Сватбата подлага на изпитание всяко добро приятелство. Щом веднъж се оженят, хората почват да си мислят, че вече са разбрали как е устроен светът. Те веднага решават, че всичките им неомъжени приятелки са тъжни и нещастни.

— О, защо не ни дойдеш на гости в петък? Поканили сме няколко души и ще играем салонни игри. Може да се запознаеш с някой приятен мъж.

Как ли не! Отговорът ми винаги е стандартен:

— Освен ако не играем на „Кой скри екстазито?“ едва ли ще успея да дойда. Имам други планове.

Не знаят ли омъжените жени, че последното нещо, което неомъжената им приятелка иска да прави в петък вечер, е да играе някоя тъпа игра със зарове? Предпочитам да си взема вана с мехурчета с баща ми.

И така, отидох на женското парти на Сара. С Лас Вегас сме в особени отношения. Досега никой не е разочаровал другия. „Олимпик Гардънс“ се слави като най-добрия стриптийз клуб във Вегас и то съвсем основателно. Осем приятелки отидохме там още първата вечер и никога няма да забравя израженията на всички, когато видяхме нашия мъж. Обявиха името му — ГРЪМ — и си помислих: „Гръм! Прекрасно“.

ГРЪМ беше красавец. Той не беше от типа, показван на средните страници на списание „Плейгърл“ с дълга коса и папионка, който би се изправил срещу Фабио в състезание като „Кой е по-вулгарен“. Този мъж беше красив като Дилън Макдърмът, със задник, който би могъл да се използва за етажерка — определено най-красивото тяло, което някоя от нас беше виждала.

На всички момичета им потекоха лигите и започнаха да се записват за лични танци с него на сцената. Бързо стана ясно какво трябва да се направи. Трябваше да танцувам с него от името на целия отбор.

Никога не съм виждала всичките си приятелки да се побъркват по един и същ мъж. Повечето си имаха гаджета, а две вече бяха омъжени. Всяка от нас беше потънала в личната си фантазия какво може да се направи с такова тяло и знаех, че на мен се пада задачата да осъществя фантазията на практика. С крайчеца на окото си видях, че

Лидия и Айвъри започват да се облизват, и ги предупредих да се оттеглят.

— Той е мой.

Като се изключат те двете, нямах голяма конкуренция, освен всяко второ момиче в клуба. Е, и те можеха да го имат — аз го исках само за малко. Една приятелка ми купи танц с него и ме извикаха на сцената. Трябва да ви кажа, че не съм голям фен на стриптийз клубовете. Обичам да има малко загадъчност и личното ми убеждение беше, че мъжете изглеждат по-добре облечени. Грешах. Получих танца си — и задника му в лицето си — но успях да запазя спокойствие. Той имаше най-прелестното лице, което съм виждала. Сладки бебешко сини очи, тъмна коса и най-чаровната усмивка във Вегас.

Докато танцуваше около мен на сцената, ме попита къде живея и му отговорих в Лос Анджелис. Той каза, че също живее там и идва тук на работа през уикенда. Нищо особено — стриптийзьор, който живее на едно място и работи на друго. На това му викам да си посветен на занаята. Дадох му телефона си и се сбoguвахме. Свърших си работата.

Момичетата ме накараха да им обещаая, че ще изляза с него.

— Да изляза с него? Няма никъде да излизат. Ще отида при него и ще го имам.

Веднага започнах да се чудя колко ли трябва да отслабна, за да бъда приемлива за стриптийзьор. Той през цялото време виждаше само колежки с перфектни тела. Може би трябваше просто да подобря тонуса си. Такива мисли ми се въртяха в главата през следващите няколко минути, докато намерих лимузината и после минибара.

Гръм ми се обади следващата седмица. Направи опит да ми каже истинското си име, но бързо го прекъснах:

— Гръм ми харесва. Хайде засега да се придържаме към това име.

— Добре, но никой не ме нарича така — каза той с дрезгав глас. Този човек започваше да ми разкрива прекалено много подробности.

— Няма значение — отговорих аз. — Как мина пътуването от Вегас? — Трябваше да се преструвам, че се интересувам от подобни глупости, преди да попитам кога мога да отида на гости при него и да му седна на лицето. Не го изрекох на глас, разбира се. Никога не казвам на глас нещата, които наистина искам. Ако правех така, нямаше да имам никакви приятели.

— Може ли да те поканя на вечеря? — попита той.

— А защо само да не пийнем нещо? — предложих аз. Трябваше ми само адреса му, но не исках да го изплаша.

Срещнахме се в бар „Лава“. Предпочитах да е някъде по-близо до апартамента му. Казах му, че не искам да кара до някое далечно място след пътуването си от Вегас.

Той се появи с памучна риза и сини джинси. Нищо екстравагантно — приличаше малко на дървосекач, малко на модел от мъжки календар. Взирах се в памучната риза и се чудех дали е от плат, който действително мога да разкъсам с две ръце. Реших, че сексът трябва да бъде много груб.

Обърнах няколко водки Колинс и го разпитах за живота и плановете му за бъдещето.

— Ами току-що навърших трийсет и седем (това ме гръмна, защото изглеждаше най-много на двацет и девет) и сега искам наистина да се фокусирам върху актьорските си умения.

О, господи! Огледах се да видя дали някой го е чул.

— Актьор? — казах аз, като се мъчех да проявя интерес. — О-о, това е толкова... Имаш страхотна външност, сигурна съм, че няма да ти е трудно.

Кой човек с ума си решава да стане актьор на крехката възраст трийсет и седем години? Вдигане на тежести може би, но актьор? Сериозно ли говореше този човек? С какво си беше губил времето досега? Е, сигурно със стриптийзърство. Казват, че хората трудно се отказват от такива пари. Гръм сподели, че печели от три до четири хиляди през уикенда, което в сравнение с моя чек за безработни от 311 долара седмично звучеше като много приятен доход. Но беше невъзможно да отида с него на сватбата на Сара. После нямаше да се отърва от приказки. Само се усмихнах и си казах: „Говори, говори, сладко задниче“.

— Значи ти си комедиантка — отбеляза той. — Кажи нещо смешно.

— Добре. Най-хубавото, ако си алкохолик, е, че когато се отегчиш на някой купон, може да си тръгнеш, без да казваш довиждане, а хората ще си помислят, че си припаднал.

— Ти алкохолик ли си? — попита ме той.

— Не става дума за това — отговорих аз. И не обичам думата „алкохолик“. Предпочитам да се разглеждам като „напреднал пияч“ .

— Объркан съм — каза той. Беше съвсем очевидно, че Гръм прекарва голяма част от времето си в объркване, затова превключих разговора обратно към кариерата му.

Да слушаш приказки за желанието на някой да стане актьор си има граници и аз стигнах моите. Налагаше се да приключим този глупав разговор незабавно. Извиних се, че трябва да отида до тоалетната, като се надявах, че през това време той ще си изпие бирата и можем да пристъпим към действие. В тоалетната се запознах с две момичета, които се подиграваха на някакво момче. Очевидно той не можеше да произнася „л“. Казах им, че това е нищо.

— Ако искат да видят нещо наистина смешно, трябва да дойдат и послушат една минута какво приказва Гръм.

— Не съм сигурна дали този човек може да чете — казах аз и им описах обстоятелствата около нашето запознанство.

Те се развълнуваха от мисълта да го видят и трите заедно се върнахме на масата.

Представих ги, като обясних на Гръм, че сме приятелки и сме се срещнали случайно. Те се спогледаха и почнаха да се хият. Беше ясно, че са останали заплениени от красотата му. А и кой не би останал? После едното момиче ми прошепна:

— Може ли да говори?

— Да, може, не е шимпанзе — отговорих аз.

— Попитай го нещо — настояваше тя.

Това е гадно, помислих си аз.

— Какво да го питам? — казах аз със стиснати зъби.

— Питай го как се пише някоя дума — предложи тя.

Това ми дойде в повече. Почувствах се неудобно, че се държа толкова лошо към Гръм. Припомних си как по-големите момичета ме тормозеха в училище и изпитах угризения. Тогава бях решила, че никога няма да се държа по този начин към другите, а ето че сега правех точно това. А може би и нещо по-лошо, защото технически бях възрастен човек и не биваше да постъпвам така. Освен това в някакъв момент той щеше да загрее. Беше малко муден, но не можеше да се каже, че е изпаднал в мозъчна смърт.

Затова си взехме довиждане с момичетата и хукнахме към неговата квартира. Казах му, че искам да разгледам портретните му снимки.

Двайсет минути по-късно бях във въздуха и имах чувството, че ще ми се откачи дъното. Оказа се, че този човек не е толкова глупав. Наистина знаеше как да се държи с жени. Беше откачен, груб секс. Не можех да му се наситя. Подхвърляше ме насам-натам и ме приковаваше в една или друга поза. Кожата му беше мека, а гърбът му беше такъв, че имах желание никога да не го пускам. Мускулите на ръцете му бяха твърди и имаше красив, съвършен задник. Разбира се, бях видяла всичко това и когато беше на сцената, но сега изживявах фантазията на всяко момиче и всеки гей. Имаше меки устни. Действително хубави меки устни. Обичам мъжете.

В мъж, който знае как да се отнася с жените, има нещо наистина прекрасно. Помислих си, че може да е любов. Дори останах да спя при него. Знаех, че пак ще се върна тук. Много важно, че не може да смята. Този мъж беше нещо като пратеник на бога.

Двамата с Гръм започнахме да се виждаме редовно. Възприехме друг модел — прескачахме напълно формалности като питието в бара и отивахме направо в квартирата му. Всеки път сексът беше страхотен. Дори ми беше приятно да спя до него. Струваше ми се, че спя до носорог. Тялото му беше толкова грамадно, че се чувствах като миньон. Исках да се изфукам с него пред приятелките си, но предпочитах да си мълча. Разкъсвах се.

Обадих му се една неделя, докато се връщаше с колата от Вегас. Не ми се зарадва много. Усетих, че има нещо и че тази вечер няма да сме заедно. Каза ми, че е изтощен от пътуването и не знае дали ще му е приятно да му отида на гости. Какво? Много изморен? Разбирах, че нашето изпълнение, достойно за „Цирк дю Солей“, изисква известна физическа издръжливост, но мислех, че си заслужава усилието. После той изплю камъчето. Беше се запознал с друг и искаше да влезе в сериозна връзка.

— Момиче ли е? — попитах аз.

— Да — отговори той. — Ти наистина си прекрасна и си прекарвахме много хубаво, но според мен и двамата знаем, че това не е нещо, което ще продължи. Просто не виждам как бихме могли да имаме сериозна връзка.

О, боже мой. Не можех да повярвам, че Гръм иска да ме разкара. Не можех да повярвам, че някой, на когото дори не знам истинското име, иска да ме разкара. Престоят ми в рая беше свършил и един мъж, който си изкарваше хляба с разсъбличане, ми казваше, че не ставам за съпруга. Дали защото не бях достатъчно гъвкава? Достатъчно сериозна? Виждахме се поне два пъти седмично. Колко по-сериозна можеше да е връзката ни?

— На телефона ли си? — попита той.

— Да.

— Наистина съжалявам.

— Няма нищо. Разбирам — излъгах аз. — Има ли някакъв начин все пак да те видя тази вечер?

Мълчание.

— Довиждане, Челси. Желая ти всичко хубаво. — Той затвори. Е, напред и нагоре. Разбивали са ми сърцето и преди, но сега за пръв път чух как животинчето ми проплаква. Не знаете какво е тъга. Дни наред не искаше да излезе от къщи.

МЪНИЧКА ВИСУЛКА

Ако малко момченце има малък пенис, няма нищо страшно. Но ако момченцето продължи да расте, а пенисът му — не, става много страшно. Ужасно ми е мъчно за мъже с малки пениси. Какво биха могли да направят? Предполагам, че биха могли да се подложат на уголемяване на пениса, но има ли хора, които наистина правят това? Надявам се.

Едно лято имах кратка свалка с едно лице с малък пенис. Единственото ми извинение беше, че той беше много забавна компания — а аз току-що бях навършила двайсет. По онова време не знаех, че няма нищо лошо да изоставиш някого в критичен момент. И определено не знаех, че е лошо да говориш с него за малкия му пенис.

— Между другото, нали ще ми кажеш, когато си вече вътре?

А и момчето беше след черния ми период, в който никога не срещнах пенис, по-малък от бебешка ръка. Мислех си, че може би това е цената, която трябва да платя на белия човек, защото съм предпочела черни мъже.

Прехвърляме се пет години по-късно в един клуб, който се казва „217“ в Санта Моника, и към малко екстази. „217“ е клуб за танци и за да отида в „217“ и да правя, каквото правят всички други, се налагаше да взимам наркотици. Обичам екстази в малки количества и после обичам да повторя пак след около час — пак в малки количества. Не обичам да предозирам. Може да кажете, че съм старомодна.

Всички бяхме в настроение за бурна нощ. Айвъри току-що се беше разделила с гаджето си, един архитект от Холандия. Айвъри не беше излизала с мъж без акцент, откакто бяхме завършили училище. Лидия се възстановяваше от ужасна раздяла с мъж, който я беше третирал като лайно почти две години. Гледах го в продължение на две години как излиза от кръчмата и не само сваля приятелките ѝ, но и после ѝ разказва какво е станало. Тя си мислеше, че той просто трябва да порасне. Човекът беше трийсет и пет годишен, което в Лос Анджелис е двайсет и пет, и по нищо не личеше, че ще се промени —

нито сега, нито по-късно. Най-лошото нещо около него обаче беше неприятният му дъх.

След първата им среща Лидия ми се обади и ми каза:

— Много ми харесва, като се изключи това, че има лош дъх.

Отидохме в моя апартамент...

— Какво каза? — попитах аз.

— Отидохме в моя апартамент...

— Чакай малко. *След като* си разбрала, че има лош дъх, защо сте отишли в твоя апартамент?

— Ами... — Тя замълча.

— Какво ами! — скарах ѝ се аз. — Слушай, Лидия, халитозисът не е началото, а краят на една връзка. Той не е нещо, което се *поддава* на лечение. Освен ако разполагаш със стъргалка за език, за която не си ми казала.

Двете с Айвъри започнахме да му викаме ДЗ. Дъх на задник. Много преди раздялата и Лидия започна да използва този прякор.

Айвъри, добрата стара Лидия и аз летяхме високо на трите си хапчета екстази. Трийсет минути преди да отидем в клуба Лидия изчезна, а двете с Айвъри танцувахме. Видях, че от бара ме наблюдава един сладур. Любимият ми тип са бели мъже с черна коса и прилични обувки, а този определено отговаряше на това описание. Вероятно се чудеше какво ми дава правото да танцувам, но изглежда се забавляваше от гледката. Както сигурно се чудеше и останалата част от публиката. Скочих от малкия дансинг, като изпълних ножица, и се насочих към него. Трябва да знаете, че когато танцувам на сцена, се освобождавам от всички задръжки.

— Ти си сладур — казах му завалено аз. Името му беше Бък. Лесно беше да го запомня, защото се римуваше с това, което щяхме да правим по-късно. Беше малко по-едър, отколкото обикновено харесвам, но по секси начин, и имаше приятен тен. Помня също, че се смееше от сърце. Обичам мъже, които знаят как да се смеят. Потанцувахме малко, после отидохме в задната част на бара да се натискаме.

Препипването на публично място е едно от нещата, който най-малко обичам. Според мен наистина е неприятно и просто е гадно. Освен ако не препипват мен. Тогава не съм чак толкова против.

Занимавахме се с това около час, като пиехме, пушихме и се целувахме. Може би ще е по-точно да кажа — лигавехме се. В един момент приятелките ми дойдоха при нас, хвърлиха ни един поглед и почнаха да се смеят. Сякаш никога не се бяха натискали пред хора. И особено Лидия, която само преди седмица се беше събудила на пода в банята си.

Към един часа усетих, че стигам върха и знаех, че ми остават само няколко часа преди да отпаднат всичките ми задръжки. Казах на Бък да ме закара до нас, за да взема колата си и после ще карам след него. Той също живееше в Санта Моника и настояваше да отидем направо у тях, като предложи на сутринта да ме закара вкъщи. Това вече ми се беше случвало и ако има една грешка, която никога не правя, то е да остана без собствен транспорт. При никакви обстоятелства не приемам да се возя в чужда кола.

Измислих някаква лъжа, че рано сутринта имам среща — среща с бог знае кой. Бък настояваше, че ще ме върне вкъщи рано сутринта. Добре. Налагаше се да бъде по-директна.

— Слушай, няма да дойда без кола, а според мен и двамата знаем, че това ще те натъжи много.

Той се съгласи и ме откара до нас, за да си взема колата. Когато влизах в нея, с крайчеца на окото си видях, че се хили. Горката тойота ехо. Беше видяла толкова много. Хубавото нещо около тойота ехо е, че поради размерите ѝ хората винаги питат дали е електрическа. Аз винаги лъжа и казвам да.

Половин час по-късно стигнахме до къщата и той влезе в един подземен гараж, като ми махна да карам след него. В никакъв случай нямах намерение да влизам в подземен гараж. Мислех си, че иска да ме хване в капан. Този човек си го биваше. Почнах да се чудя дали вече не съм спала с него.

— Не искам да паркирам там — изкрещях аз.

— Защо да не искаш? — изкрещя в отговор той.

— Така, просто не обичам да паркирам в подземни гаражи.

— Защо не? Какво според теб ще се случи?

Продължих да гледам с празен поглед в неговата посока.

В този момент ако той носеше лютив газ, сигурно щеше да ме напръска. Държах се кошмарно. Той изглеждаше изтощен.

— Как ще изляза от паркинга сутринта? — попитах аз.

— Като подкараш колата — отговори изморено той. — Не ти трябва нито ключ, нито нищо. Вратата се отваря сама.

Седях и го гледах объркано.

— Има датчик — обясни той — и вратата се отваря, като стигнеш до нея.

Сега ми говореше сякаш бях единайсетгодишна. Това ми се стори приятно.

— Добре — казах аз. Сигурно си мислеше, че ходя на училище за бавно развиващи се деца.

Качихме се с асансьора в апартамента му. Беше наистина хубав. Преброих поне три картини на Анди Уорхол. Обичам добре организирани мъже. Виждала съм прекалено много мъжки квартири с изпоцапани килими, воня на марихуана и липса на тоалетна хартия. Имаше красив тъмен паркет и миришеше така, сякаш Мистър Пропър снощи беше спал там.

Всичко друго също беше много баровско. Той имаше много електроника. Голям плазмен телевизор с всички възможни устройства към него. Много неръждаема стомана. По-късно в живота си установих, че неръждаемата стомана е добра подложка за съвкупление. Всички други грапави повърхности оставят белези и/или разкъсват кожата.

Той пусна Флейтуд Мак, които обичам, и реших да му се отплатя с малко стриптийз. Побутнах го към спалнята и по пътя започнах да се разсъбличам. Хареса му как танцувам. Единственото обяснение за това беше, че и той беше взел екстази.

Когато свърших, отидох при него и го възседнах по бельо. Свалих дрехите му, докато остана само по боксерки. После пъхнах ръка в тях.

Изобщо не ми беше минало през ум, че може да има малка пишка. „Малка“ е щедра дума, когато описвате нещо с размерите на консервирана виенска биренка. Това нещо беше по-малко от големия пръст на крака ми. Дори не приличаше на пенис, беше нещо като кожна гънка. Изпаднах в ужас. Трябваше да се измъкна оттам.

Аз не съм благотворително дружество. Не можех да правя секс, защото ми е станало мъчно за него. После щях да се чувствам още по-зле. Слязох от него и изкрещях:

— О, боже, о, боже!!!

— Какво? — попита той. — Какво има?

— Колата ми! — извиках аз. — Забравих защо трябваше да я оставя на улицата.

— Защо? — попита той.

— Защото Айвъри ще дойде да я вземе. Тя ще спи при мен.

— Какво? Какво говориш?

— Айвъри — тя няма кола. Трябва да вземе моята. Съвсем забравих. Затова трябваше да я паркирам на улицата.

— Айвъри, момичето, което остана в клуба? Тя как ще знае къде се намира колата ти? — попита той.

— Колата има проследяващо устройство.

Мълчание.

— Проследяващо устройство? — попита той. — Като гълъб?

— Да! — отговорих аз. Точно като гълъб и тя няма да я намери, ако е в подземен гараж. Ей сега ще се върна.

Преди да може да каже нещо, събрах нещата си и си тръгнах. Изчезнах.

Точно както ми каза, вратата се отвори веднага щом с тойотата ехо се приближихме до нея. Двете с моята тойота ехо си тръгнахме за вкъщи. Нямахме нужда да преповтарям урока за малкия пенис. Беше време за по-голяма играчка.

Когато на другата сутрин разказах на Айвъри колко малък беше пенисът му, тя каза:

— Боже, Челс, не е трябвало да го оставяш така, може да го е бивало за други неща.

— Например за какво? — попитах аз. — За математика?

НЕ МИ ВЯРВАЙТЕ ЗА НИЩО

Разбирате, че сте спали с много мъже, ако влезете в банката и видите мъж, с когото сте правили секс, на плакат в естествен ръст и надпис: „Кредити за малкия бизнес“.

Имам този наистина лош навик да не мога да се сдържа да не лъжа, когато пия. Работата е там, че никога не става дума за нещо, за което се налага да лъжа. Разбира се, понякога е необходимо да излъжеш, за да не отидеш на някакъв купон; понякога лъжем, за да не обидим другите. Но да лъжеш, че баща ти е изобретил гласовата поща, е съвсем друго нещо.

Веднъж се видях с едно момче за няколко часа. Запознахме се в един бар, който се казваше „Елдорадо“, и успях да го забърша точно когато спряха да сервират. Беше сладур и го желяех болезнено. Беше забавен, интелигентен и интересен — спомена, че прекарва всеки уикенд в Мексико в едно сиропиталище, което е основал.

На тръгване той се колебаеше дали да дойде в моя апартамент. Момчето не се свалеше лесно и това ми харесваше. За щастие представлението не продължи дълго и скоро вече бяхме на път към апартамента ми, който за удобство се намираше на другия ъгъл.

Сексът беше над средното и бях развълнувана, защото това момче наистина ми харесваше и знаех, че нататък ще стане още похубаво. После на другата сутрин той се обърна в леглото към мен и попита:

— Я кажи, баща ти наистина ли е собственик на „Америкън еърлайнс“?

Изгледах го с недоумение. Минаха около трийсет секунди, докато се сетя за какво ме пита. Обърнах се, за да не го гледам в очите и потръпнах. Нямаше никога вече да видя това момче. Прекрасно, помислих си аз. Още едно момче, което няма никога да опозная.

— Да — казах аз неуверено. — Защо? Искаш да пътуваш за някъде ли?

Щеше да е много по-лесно никога да не вдигам телефона, когато ми се обаждат, отколкото да си призная, че съм за лудницата. Трябваше веднага да сложа край на това и да науча още един ценен урок: никога да не лъжа, когато пия. Всеки нормален човек би взел решение напълно да спре да лъже. Реших да се огранича с това да лъжа само когато съм трезва.

Прескачаме във времето няколко месеца по-късно, след като се запознах с това момче, чието име не мога да си спомня за нищо на света. Нека го наречем Майк. Имаше един куп Майкове, така че сигурно е бил един от тях.

Разполагах с много свободно време, защото Айвъри и Лидия си имаха гаджета и прекарваха всяка минута с тях. Обикновено това не би представлявало проблем за мен, но преди месец, на двайсет и петия ми рожден ден, двете бяха казали на всички поканени да ми подарят вибратор. Айвъри и Лидия се държаха така, сякаш те самите никога не бяха преживявали сух период. Вярно е, че от цели четири месеца не излизах с никого и не бях правила секс, но се мъчех да не мисля колко дълго време е това.

Да ти подарят един вибратор за рождения ден е почти забавно; да ти подарят дванайсет не е. Първо, всички напълно пренебрегнаха факта, че имам клиентска карта във веригата магазини за алкохол „Томс Ликърс“. Второ, от колко вибратора има нужда едно момиче? Трябва му само един. Какво да правя с тези вибратори, групов секс със себе си?

По онова време работех в една малка закувалня на Пасифик Палисейдс. Понякога след работа отивах в близкия „Старбъкс“ и четях. Няколко пъти се срещнахме там с него и приятеля му и се впуснахме в бурен флирт. Умирах си това да доведе и до бурно натискане, но внимавах да не изглеждам отчаяна. Това момче беше точно по мой вкус. Имаше тъмна коса, божествено лице и много добро телосложение.

Изглеждаше нещо средно между Том Круз и Хълк. Беше строителен работник и се мъчеше да пробие като актьор. Това, че иска да стане актьор, ме дразнеше, но не беше проблем. За да балансирам нещата, си го представях как един ден има собствена строителна фирма и как с каска на главата раздава заповеди на хората си. Макар че

това очевидно нямаше да е сериозна връзка, определено исках да се възползва от мен.

На третата ни среща той най-после ме попита дали не искам „да отидем да хапнем нещо“. Така строителните работници те канят на вечеря. Помня, че силно се изчервих, което изобщо не е в характера ми. Той ми каза, че съм се изчервила, от което се изчервих още повече. Момчетата обичат да се изчервяваш. Опитвала съм се да се изчервявам нарочно, но никога не мога да го направя под натиск.

Отидохме да ядем суши някъде в Лос Фелис. Каза ми, че живее при своя приятелка, която е извън града. Пуснала го да спи при нея, докато си намери квартира.

Изпихме няколко сакета и си разделихме две големи бири сапоро. Платих сметката, защото ми беше мъчно, че още не е пробил като актьор. Не знам защо го направих, след като самата аз работех нелегално в закусвалня три сутрини седмично, за да допълня чека за 311 долара, който получавах като безработна. Наред с пристрастеността си към алкохола изглежда страдах и от мания за величие.

Самопоканих се в квартирата му. Той прие. Карак с моята тойота ехо след неговия форд пинто. Нали ви казвам — двама души, които са се провалили в живота.

Поприказвахме си, докато разглеждахме картините и снимките на приятелката му. Сигурно бяха наистина близки, защото навсякъде имаше снимки на семейството му. Той каза, че е заминала за известно време, за да се снима в някакъв филм, така че квартирата сега е почти изцяло на негово разположение. Не ми хрумна да се усъмня, вероятно защото не го бях повикала на кастинг за постоянна роля във вагината ми. Знаех, че може да се видим пак, *но нямаше* да станем неразделни. Също така не ми хрумна, че и някой друг може да лъже толкова много, колкото мен. Ако се интересувах от нещо повече от проникване, пинтото би трябвало да ме отрезви и да ме върне към действителността.

Тръгнах си малко след секса, защото леглото беше неудобно и предпочитах да се прибера мръсна и с изпомачкани дрехи вечерта, когато не е толкова светло.

Видяхме се още няколко пъти и беше доста приятно. Веднъж дори преспях при него — защото бях прекалила с джин и тоник.

Вероятно вече сте забелязали, че пия с удоволствие най-различни питиета. В това отношение вярвам в равноправието и нямам любимци.

Последната вечер, която прекарахме заедно, отидохме на боулинг и ми се случи поредното нещастие. Избрах топка, която беше прекалено малка за пръстите ми и когато се опитах да я хвърля — за да изпълня, както си фантазирах, сполучлив удар — топката остана в ръката ми и ме повали на земята. Направих пълно салтомортале, като се търкулнах по хлъзгавия под и се озовах в улея. Всички служители веднага се събраха около мен от страх, че ще ги съдя. Двамата с Майк се посмяхме на случилото се, но знаех, че дълбоко в себе си малко се страхува за мен.

След тази вечер отношенията ни станаха малко неловки. Усещах, че започвам да го харесвам, че ставаме малко като двойка. Тръгнах си и не говорих с него няколко дни. Искях да му се обадя, но се борех с това желание. Не исках да се влюбвам в строителен работник/актьор / шофьор на форд пинто.

Накрая се предадох и му се обадих след седмица. Той побърза да приключим разговора и ми позвъни чак на другия ден. Голяма работа, казах си аз. Нямах намерение да го преследвам. Виждала съм приятелките си да влизат в подобни отношения и те ми се виждаха много неприятни и пълна загуба на време. На ценно време, което биха могли да прекарат в пиене.

Не бях споменала на Майк, че работя на непълен работен ден като сервитьорка, затова можете да си представите изненадата ми, когато след няколко дни го видях да влиза в ресторанта с една пищна брюнетка, която лесно би могла да гарантира елиминирането ми от всеки конкурс за красота по бански костюми. Мамка му.

Беше единайсет и половина сутринта и аз бях последната останала сервитьорка, преди да застъпят момичетата за обяд. Колкото и да беше невероятно, Майк седна на масата, която обслужвах. Единственият ми избор беше да си тръгна, да се прибера вкъщи и никога повече да не се обадя в ресторанта. Освен ако не измислех някакъв друг план, който да включва смъртта на някой роднина.

Бързо прехвърлях вариантите в ума си. Дори някой мой роднина *действително* да беше умрял, нямаше причина да не обслужвам физически дадена маса, докато не дойде някой, който да ме замести. Ставаше много сложно. Освен това собственичката на заведението ми

правеше голяма услуга, като ми плащаше под масата, така че не можех да я зарежа. Помислих си дали да не помоля момчето, което събираше празните чинии или може би готвача да обслужат Майк, но като им казах, те се разсмяха. Не знам дали се смееха, защото за пръв път ме виждаха изпаднала в истерия, или защото не говорех английски и си мислех, че им казвам нещо смешно.

Трябваше да измисля нещо. Да отида при масата и да се представя не ставаше. Трябваше да намеря друг начин.

После ми дойде идея. Беше просто. Нямах да съм аз. Той не знаеше, че работя тук. Щях да бъда някой, който много прилича на мен. Щях да бъда собствената си сестра близначка. Защо не? Той не знаеше нищо за мен. Бих могла да имам сестра близначка.

Тръгнах към масата с енергична стъпка.

— Здравейте — казах мило аз. — Какво ще пиете?

Той изведнъж пребледня. А аз вероятно се изчервих.

— Здравей — каза той, преизпълнен с ужас при вида ми. Повтарях си наум едно и също нещо. Не познавам този човек. Не го познавам. Никога през живота си не съм го виждала.

— Здравей — отговорих аз. Какво искате за пиене?

Тишина. Той ме гледеше втренчено. Сега и *тя* започна да ме гледа втренчено.

Няма да се откажа от плана си, мислех си аз.

— Какво ще пиете? — попитах пак аз. Хайде, тъпанар такъв, нали си актьор! В края на краищата му помагах да се измъкне от неудобна ситуация.

— Ъм, да. Аз ще пия кафе, а ти, мила, какво искаш? — попита той своята малка кифличка.

— И за мен кафе, ако обичате — каза тя.

— Дадено, ей сега ще ги донеса — казах аз с най-веселата си усмивка. Бях се превърнала в сладка, куха сервитьорка с позитивна нагласа. Току-що бях използвала в изречение думата „дадено“.

Останалата част от престоя им мина горе-долу по същия начин — аз се правех на луда, но през цялото време реагирах на думите на Майк, сякаш *той* е лудият.

Всеки път щом ме погледнеше, и аз го поглеждах с големи откачени очи, сякаш се чудех защо този странен тип непрестанно ме зяпа. Ако се съдеше по бледозеления оттенък на лицето му, започваше

да му призлява. Беше ми приятно да се вживея в ролята на дружелюбна и всеотдайна сервитьорка. Никога не се бях държала толкова приятно към клиентите. Изпитвах почти удовлетворение от работата си. По-късно трябваше да помисля по този въпрос.

И нещата продължиха така. Когато най-после дойде време за сметката, Майк ми остави 25 процента бакшиш. Чудех се дали това се дължи на чувството му за вина или на слънчевия ми характер. Той си тръгна с гаджето си, което ми се усмихна и ми махна с ръка за довиждане. Беше мило момиче. Стана ми мъчно, че ходи с човек, който е пълен лъжец. След двайсетина минути броях парите и се готвех да приключвам, като си мислех колко иронично беше, че само преди няколко седмици бях платила сметката за вечеря на този човек. Каква идиотка бях. После изведнъж чух гласа му.

— Челси. — О, мамка му. Беше Майк. Сам. Обърнах се да отговоря, когато изведнъж се сетих, че вече не съм Челси.

Изпаднах в паника и присвих очи, за да се направя на объркана. — На мен ли говорите? — попитах го аз.

— Извинявай много — каза той.

— За какво? — попитах аз, като се правех на озадачена.

— За това, което се случи преди малко — каза той. — Искам да кажа, да, ние живеем заедно, но не е това, което си...

И тук нещата придобиха приятен обрат.

— Чакайте — казах аз. — Трябва да ви прекъсна. Аз не съм Челси. Забелязах, че ме гледате особено, но аз не съм Челси. Тя е моята сестра близначка. Не знам откъде я познавате и какво е станало, но нямам представа кой сте вие. — После добавих много сладко: — Наистина съжалявам.

Мълчание.

Той продължи да се взира в мен.

— Е, това наистина е странно — каза той. — Приличате точно на нея. Съвсем точно.

— Е, нали сме близначки. При близначките това често се случва.

— А вие как се казвате? — попита той.

Не бях подготвена за този въпрос. Как да се кръстя? През главата ми почнаха да преминават имената на всички хора, с които съм имала вземане-даване. За съжаление никой от тях не беше момиче.

— Келси — изтърсих аз.

— Челси и Келси? — попита той.

— О, нямаше да се учудвате, ако познавахте родителите ни — засмях се аз. Позамислих се дали Челси му е разказвала за истинските ни родители. После се сетих, че Челси съм аз.

— Това е невероятно, вие сте еднакви!

Кимнах.

— Сериозно, приликата е пълна.

Почваше да ми ходи по нервите. Не беше ли виждал близначки?

— Чакайте, а тя защо не ми каза, че има сестра близначка?

— Не знам, вие откъде я познавате?

— Ние сме нещо като... нещо като...

Прекъснах го:

— Нека да отгатна — спали сте с нея?

— О-о! — Той придоби глупав вид.

— Е, да, Челси е готова да спи с всеки.

— Какво? — Той изпадна в ужас.

— Да, тя е много по тази част. Това ми се случва през цялото време. Мъжете все си мислят, че съм Челси.

— Тя наистина ли спи с всички?

Въздъгнах. Нали точно това му казвах.

— Почти.

— Спи с различни мъже през цялото време?

— Страхувам се, че е така. Не е зле да се прегледате.

Мълчание.

Минаха около пет секунди преди Майк да спринтира към вратата. Дори не ми каза довиждане, което ми се стори малко грубо.

— Да й кажа ли, че сте идвали? — извиках след него.

— Не.

Той изчезна.

Две години по-късно влязох в моя клон на „Банк ъф Америка“ и видях лицето му да краси най-новия им билборд, рекламиращ кредити за дребния бизнес. Минаха цели десет минути, докато се сетя откъде познавам този човек. Чудех се дали „Банк ъф Америка“ ще ми отпусне малък персонален кредит за това, че съм спала с тяхното рекламно лице. Чудех се дали ще ми отпусне малък персонален кредит, ако преспя и с някой от служителите на гишетата. Наистина имах нужда от кредит.

БИСКВИТЕНОТО ЧУДОВИЩЕ

По едно време живеех с двацет и осем годишна девственица. Точно така. Не беше мормонка, нито беше по религиозни причини, а си беше от чиста глупост. Човек би си казал, че някой ѝ е зашил вагината. Коя жена с ума си би се въздържала нарочно от нещо, което носи толкова много удоволствие и в същото време толкова много болка. Просто не можех да го разбера. Тя също.

Тъпа-Тъпа и аз приличахме на несъвместима двойка. Тъпа-Тъпа беше висока, имаше гъста къдрава червена коса и изглеждаше като пораснал вариант на Сирачето Ани. Аз се разхождах грациозно из хола в чисто новия си комплект бикини и сутиен, докато тя лежеше на дивана с любимата си пижама с мотиви от Мечо Пух, закопчана догоре, и се тъпчеше с половинкилограмова кутия сладолед. Правеше курабийки, не гледаше нищо друго, освен реалити шоута и говореше по телефона с часове с родителите си в Ню Джърси. Аз се прибирах пияна до козирката три-четири вечери седмично, а през останалите изобщо не се връщах вкъщи. Тъй като бях две години по-млада от нея, Тъпа-Тъпа реши, че това означава, че тя е началник. Ако тръгнем за някъде заедно, винаги тя караше, и всички сметки за апартамента бяха на нейно име, за да контролира плащанията. Страдаше и от силно обесивнокомпулсивно разстройство и щом си легнех, излизаше от стаята си, за да провери дали всички уреди са изключени и да преизмие всички чинии, които бях измила. Човек би си помислил, че живея с Рейнман.

Убедена съм, че причината за социалната неприспособеност на Тъпа-Тъпа бяха родителите ѝ. Тя разчиташе на съветите на баща си за всичко, като се почне от това какъв дезодорант да използва и се стигне до това какви марки електроника да си купи. През двете години, в които живяхме заедно, тя не само че нямаше никакви сексуални връзки, но и рядко излизаше вечер. Предпочиташе да си стои вкъщи и да гледа „Мъж за милиони“ на седемдесет и два инчовия телевизор, който баща ѝ беше купил за нашия двустаен апартамент. Образът беше

толкова ярък, че ако седнеш на канапето пред него, не можеш да разбереш какво става на екрана. Трябваше да застанеш в трапезарията, близо до входната врата, за да видиш ясна картина. По-важното беше, че не обичаше алкохол. Има два вида хора, на които не вярвам: хора, които не пият, и хора, които колекционират стикери.

Винаги си представях как Тъпа-Тъпа участва в шоуто на Хауърд Стърн и играе на въпроси и отговори с разсъбличане. Тя си мислеше, че „сенат“ е вид курабийка. На едни избори я попитах дали знае имената на двамата кандидат-президенти. Тя каза:

— Ха, Гор и Буш.

— Добре, а кой е вицепрезидентът на Гор?

— Не съм чак толкова глупава — каза тя. — Буш.

Стаята ѝ беше покрита с рози и плакати на групата N Sync. Човек би си казал, че още не е получила първата си менструация. Всяка вечер си взимаше вана и никога душове. Когато за пръв път я спря ченге, тя се разплака. Обясних ѝ, че не е нужно да плачеш, ако те спре ченге — освен ако не се връщаш директно от местопрестъплението.

На 11 септември бяхме заедно и тя беше убедена, че не се е случило нищо особено, защото баща ѝ беше казал, че всичко ще е наред.

— Татко каза, че всичко ще е наред, и сигурно вече са хванали хората, които са го извършили.

Все едно, че цялото събитие беше епизод от „Ангелите на Чарли“.

Около седмица след това я возех към фирмата, откъдето току-що си беше купила чисто нова кола. В цялата страна бяха обявени различни нива на „висока степен на опасност“ и никой не знаеше кога ще нахлуем в Афганистан. Казах ѝ колко страшна е мисълта, че всеки момент може да влезем във война.

Тя изпадна в паника и попита:

— О, боже, днес ли е?

Тъпа-Тъпа работеше в цветарски магазин, което за нея беше идеалната работа. Тя подхранваше лудостта си, като се беше поставила в обстановка, където всичко наистина беше само цветя и рози. Това беше идеалната среда, която ѝ позволяваше да живее в пълно и щастливо неведение за света около нея. От понеделник до петък всяка сутрин ставаше призори, за да продава цветя. Никога не ми е било

съвсем ясно защо на някой би потрябвало да си купува цветя в седем сутринта във вторник и ми беше чудно как човек би могъл да се бълнува в такъв ранен час от нещо друго, освен от палачинки.

Тъпа-Тъпа беше влюбена до уши в някакъв водещ на телевизионно реалити шоу, който всяка сутрин закушваше в заведението до цветарския магазин. Тя прекарваше по-голямата част от времето си пред магазина, за да го види, когато сяде в кафенето. После се преструваше на изненадана, когато той излезеше и минеше покрай нея с едно нищо незначещо „здрости“. Има много начини да причакваш някого и в съчетание с няколкото преминавания с кола покрай къщата му седмично, този беше един от тях. Убеждавах я да спре да хаби скъп бензин за пътувания до къщата му и вместо това да вложи усилията си в разбиването на кода на мобилния му телефон, за да прочете съобщенията му.

Всеки ден като се върнеше вкъщи, тя ми говореше с часове за този човек. Как днес ѝ казал, че изглежда красива и ѝ се усмихнал, преди да си поръча яйца. Попита ме дали според мен това е знак, че и двамата обичат твърдо сварени яйца.

— Само ако си търсиш бияч сред великденските яйца — казах ѝ аз. После се обаждаше на родителите си и им предаваше целия разговор дума по дума. Какво нещастие. Ако аз някога се обадох на баща ми да му говоря за някое момче, той би се престорил, че е извън обхват. На наземния телефон.

Въпреки факта, че досега бяха разговаряли единствено за яйца и дълбокото си уважение към великденското зайче, Тъпа-Тъпа беше убедена, че този човек някой ден ще скочи от телевизионния екран и ще ѝ направи предложение. Тя имаше емоционалната зрялост на седемгодишно дете. Прибавете и мен, и общата ни зрялост беше като на 15-годишно момиче.

Беше влюбена вече почти година и накрая стана непоносимо. Щом нямаше да спре да говори за това, налагаше се да ѝ помогна да го сваля. Но първо някой трябваше да проникне в нея.

Време беше да наема мъжка проститутка. Бях го използвала веднъж, за да „поразсея“ приятелката си Лили веднага след раздялата с гаджето ѝ. Тя остана доволна, дори малко прекалено доволна. Привърза се към него и той започна уж да излиза с нея, което ми струваше маса пари. Накрая се наложи той внимателно да я отблъсне,

защото парите ми от помощите за безработни свършиха. Но поне тя забрави старото си гадже.

Ед беше страхотен. Секси лице, секси тяло. Имаше добродушен характер, което леко ми ходеше по нервите, но знаех, че това ще се хареса на Тъпа-Тъпа. И макар да не бих казала, че е глупав, определено не се занимаваше с понизация на газове през свободното си време вкъщи. Запознах се с него на едно женско парти и много се развълнувах при вида на първата мъжка проститутка, която виждах. Често съм се разхождала из Холивуд в търсене на сродна душа, но никога не бях намирала сродна душа, която действително прилича на мъж.

Ед страдаше от угризения заради случая с Лили, затова когато му се обадох за Тъпа-Тъпа, той ми каза, че ще предостави и малка безплатна услуга. Не знаех какво означава това, но се надявах, че има предвид анален секс.

За да инсценирам случайна среща, заведох Тъпа-Тъпа на концерт на Бекстрийт Бойс — единственият начин да я измъкна от къщи. Няколко пъти през живота си съм мислила за самоубийство и този беше един от тях. При вида на тези петима души, които подскачаха по сцената, се замислих за толкова много неща, свързани с нашата цивилизация. Първо, къде им бяха инструментите? Второ, наистина ли сред публиката имаше жени, които се възбуждаха от гледката? За съжаление аз бях шаперон на една точно такава жена. Тъпа-Тъпа беше почти пред оргазъм. Но ако го получеше, едва ли щеше да разбере какво се случва.

Бях уредила Ед да дойде там и случайно да се сблъскаме с него. После той щеше да се представи за мениджър на Бекстрийт Бойс и да намекне, че може да ни заведе в гримьорната им. Тази вечер той изглеждаше наистина добре и Тъпа-Тъпа дори го забеляза преди мен и ми го посочи като сладура, който седи на бара.

— О, боже господи, аз го познавам! Това е Ед. Виждали сме се няколко пъти! — казах аз. — Какво ли прави тук?

Развълнуваното изражение на лицето ѝ ми беше достатъчно да разбере, че работата е опечена. Планът щеше да успее.

Отидохме при него и ги запознах:

— Тъпа-Тъпа, това е Ед. Ед, това е съквартирантката ми, Тъпа-Тъпа.

Ед ѝ хвърли усмивка с току-що избелените си зъби и каза:

— Е, Тъпа-Тъпа, Челси никога не ми е казвала, че има съквартирантка, която е още по-сладка от нея. — Този човек си разбираше от работата.

— Наистина ли? О, боже, ти си тооолкова забавен.

Това беше стандартният ѝ отговор към всеки, който ѝ харесваше, независимо дали онова, което ѝ казваше, беше забавно или не.

Оставих ги сами, за да се поогледам за новия си мъж, но след няколко минути започна да ми прилошава. Стомахът ми се бунтуваше и започна да ме избива студена пот. Облегнах се на стената, за да запазя равновесие, толкова ми се повдигаше, и се сетих. Ставаше ми лошо от Бекстрийт Бойс. Трябваше да се махна отгук. За щастие, това би допринесло за моя план. Не можех да повярвам, че не съм го измислила аз.

Върнах се вътре, намерих Тъпа-Тъпа и Ед и им обясних, че не се чувствам добре. Точно както подозирах, двамата седяха в едно сепаре и той я забавляваше с бог знае какви истории, а тя му ядеше от ръката. Попитах Ед дали има нещо против да откара Тъпа-Тъпа вкъщи, защото не съм в много добра форма.

За миг тя се поуплаши, но той я увери, че ще е в добри ръце и ще се държи като джентълмен. Изгледах Ед, за да съм сигурна, че не говори сериозно.

В мига, в който излязох навън и вече не чувах музиката, се почувствах много по-добре. Тази вечер приятелката ми Джен отиваше на някакво парти с мъжки модели, затова реших да ѝ звънна. Тя не отговори по мобилния си телефон с „ало“, а направо каза: „Домъкни си задника тук веднага, ако знаеш за какво ти говоря“. Джен беше съквартирантка на Айвъри и постепенно я обикнах не по-малко от нея — главно защото, за разлика от Айвъри издържаше на пиене и не вярваше в дългосрочни връзки. Джен беше от този тип момичета, които не излизат много често, но когато излязат, имат сериозни намерения. Очертаваше се добър купон.

Пристигнах във „Фолкън“ малко след единайсет. Имаше предостатъчно време, за да направя някои запознанства за вечерта. Навсякъде беше пълно с модели. Неприятното беше, че имаше и някои жени модели. Добре. Предизвикателство.

Намерих Джен, заобиколена от три момчета, като всички се казваха Рос. Тя ми подхвърли един и двамата с Рос се настанихме на маса в дъното.

Поръчахме си за пиене и му разказах всичко за съквартирантката си и тайната мисия, а той каза, че е много смешно. Смееше се на всяка моя дума, което може да бъде много вбесяващо, но чак на сутринта.

Рос ми разказа колко мрази да е модел, колко напрегната е работата и тъй нататък. Зъбите му бяха толкова бели, че се зачудих с какви ли средства за избелване на зъбите разполагат моделите, които не се предлагат в нормалните магазини. Беше малко предсказуем, но съм виждала и по-лошо.

Реших, че той има потенциал в житейската игра, ако разиграе правилно картите си. Определено имаше потенциал в играта на вагината ми, но то кой ли няма?

Всички други Росове дойдоха на нашата маса, заедно с Джен и едно момиче модел, с което се беше сприятелила. Джен се сприятелява с всички. В този случай нямах възражения, защото щом момичето си отвори устата, Тъпа-Тъпа ми се видя като ядрен физик. Ето едно доказателство, че много хора наистина страдат от умствена недостатъчност. Тя непрекъснато се хилеше и разказваше за папагала си, който постоянно повтарял „аки“. Сякаш „аки“ е някаква много мръсна дума. Накрая всички престанаха да ѝ обръщат внимание и тя сигурно заспа на масата.

Двете с Джен останахме за малко сами, докато Рос 1, 2 и 3 отидоха да донесат още коктейли. Минута по-късно забелязах Рос да си приказва с някакво друго момиче на бара. Не съм ревнива, но трябваше да въведа правила.

— Хей, Рос! — изкрещях аз. Тримата Росовци се обърнаха и погледнаха към мен. — Не вие! — Тъй като не исках да бъда груба, посочих моя Рос с два пръста, вместо с един. — С кого говориш?

Той се усмихна и каза:

— Извинявай, веднага се връщам.

— Не, не, няма нищо — казах аз. — Може да говориш с други момичета, но като си тръгна, идваш с мен.

Той пак се усмихна и отговори:

— Да, добре.

Прекрасно. Бях си забола мъж и сега можех да си приказвам с Джен. И без това нямаше какво повече да кажа на Рос и по-добре беше да спестя каквито идеи имах за после, ако се окажех в затруднено положение. Джен ми разказа как сегашното гадже на Айвъри, Уанг, обича да си реже ноктите на краката в хола им, както и всяка сутрин да прави плодови шейкове и после да оставя мръсния блендер в мивката.

— Това е отвратително — казах аз. Тъпа-Тъпа никога не би позволила такова нещо.

— А как е твоята ягодова торта? — попита Джен.

— Ако се съди по вида на нещата така, както ги оставих, трябва да е наистина добре.

Разказах ѝ за Ед и след като ме гледа в продължение на трийсет секунди с отворена уста, тя каза:

— Леле, ти наистина си добра приятелка.

— Е, какво да правя като обичам да се раздавам — отговорих ѝ аз. Дадох сигнал, че ще затварят и си прибрах мъжа. Той караше след мен до апартамента ни в Санта Моника и паркира на улицата. Двамата влязохме на пръсти.

Промъкнахме се тихо към моята стая. Вратата на Тъпа-Тъпа беше затворена, затова допуснах, че Ед разкъсва химена ѝ. Не знам дали си бях сложила сама приспивателно в чашата, но следващият ми спомен е как Тъпа-Тъпа пици колкото ѝ глас държи, а Рос е изчезнал.

Погледнах часовника си. Беше четири и половина. Метнах си една тениска и изтичах в хола — Рос стоеше там гол, а Тъпа-Тъпа беше по пижама с мотиви от „Търсенето на Немо“ и все още пицеше. Очевидно Рос беше помислил, че тоалетната е в нейната стая и беше толкова дезориентиран, че беше влязъл вътре и беше почнал да пикае. Върху нея.

Преди никога не бях водила мъже в апартамента, защото знам, че Тъпа-Тъпа не обича непознати, особено мъже. Мислех си, че тази вечер мога да направя изключение, защото предполагах, че и Ед ще е тук. После на сутринта четиримата можехме да си разказваме какво се е случило снощи, а Тъпа-Тъпа да ни направи палачинки с формата на сърце.

Само че много грешах.

Не можех дори да разбере какво казва Тъпа-Тъпа, защото беше в много висок регистър. Виждала съм я толкова разстроена само веднъж,

когато прекратих абонамента ѝ за тийнейджърското списание „Тайгър Бийт“.

Казах на Рос да изчезва. Определено трябваше да се сети да си тръгне. Той продължаваше да се извинява и да се извинява, но това не помагаше. Стоеше гол и беше смешна гледка.

Мъчех се да успокоя Тъпа-Тъпа. Разбира се, не трябваше първото ѝ взаимодействие с пенис да бъде толкова отблизо и от него да се лее урина. Това едва ли е нещо, за което човек си е мечтал. На мен самата ми бяха нужни няколко месеца след първия път, когато правих секс, преди да събера сили пак да погледна пенис. Изглеждат толкова глупаво.

Невинно я попитах къде е Ед и тя каза, че е прекарала най-хубавата вечер в живота си, но той дори не я целунал за лека нощ. Копеле такова! Ако Ед беше тук, можеше да нокаутира Рос и с това всичко да свърши. Освен това щях да си спя сама на леглото.

Изсипах куп извинения и ѝ казах колко съжалявам за Рос. Обещах ѝ, че ще го разкарам. После ѝ помогнах да си смени чаршафите и да измие урината от къдравата си червена коса. Но знаех, че от този момент връзката ни никога няма да е същата.

Когато тя най-после се успокои достатъчно, за да заспи, се върнах в стаята си. Рос спеше на леглото. Сигурно се беше почувствал наистина ужасно от това, че се беше изпикал върху лицето на съквартирантката ми.

— Рос! Рос! Рос! — изкрещях аз, като му ударих няколко шамара.

— Изобщо не се казвам така — изстена той.

— Какво?

— Не се казвам Рос. — Сега той откачи. Ужас.

— Каза ми, че се казваш Рос.

— Не, ти каза, че ще се казвам така, защото другите ми двама приятели се казваха Рос. Според теб щеше да е забавно да ми викаш и на мен Рос.

— Все едно — казах аз. — Слушай, почистват улицата в шест. Трябва да си преместиш колата.

— В събота?

— Да — казах аз, — за съжаление. — После той попита дали може да се върне, след като премести колата. „Защо, за да се изпикаеш

този път върху мен ли?“ — помислих си аз. Съжалявам, трябва да отида на църква много рано.

— Но нали е събота? — напомни ми той — за втори път.

— В храма — отговорих аз. Мисля, че накрая му светна. Ако ли не, то определено му е светнало, когато е разбрал, че никой не идва да чисти нашата улица. Реших, че трябва да въведа отново обучението къде се ходи по нужда, което беше отпаднало от моя списък на задължителните условия преди години.

Оказа се, че дори Ед е сметнал Тъпа-Тъпа за прекалено глупава. Той дълго ми се извинява, но не можел да понесе мисълта да разбие сърцето ѝ, а също не можел да понесе да я слуша още дори секунда. Каза ми, че си има граници за това, което човек може да научи за Цар Лъв.

На другия ден излязох и купих на Тъпа-Тъпа машина за караоке и ѝ казах, че това е прекрасен начин да даде летящ старт на певческата си кариера.

— Така ли? — попита тя. — Някой друг правил ли го е?

— О, да! — отговорих аз. Как според теб е започнал Яни Хризомалис?

Ед се чувстваше много гузен от цялата работа. За пръв път не беше изпълнил служебните си задължения. Затова се съгласихме, че ще е най-хубаво ние двамата пак да преспим. И този път той ги изпълни прекрасно.

ДОКТОРЕ, ДОКТОРЕ

Повечето жени, които познавам, предпочитат гинеколожки, масажистки и терапевтки. Аз предпочитам мъже. Винаги съм мислила, че мъжете имат по-добро разбиране за женското тяло и винаги съм се чувствала по-удобно с мъж в стаята. Ръцете им обикновено са по-силни, действат по-уверено, когато вършат каквото трябва да се свърши, а и повечето мъже имат пенис. Обичам пениси.

Айвъри току-що си беше сменила гинеколога. Очевидно последната ѝ гинеколожка беше започнала да ѝ се мръщи, след като я беше прегледала три пъти за един месец. Може би си мислеше, че Айвъри е вагинален хипохондрик.

И имаше право. След всеки сексуален контакт или след периода си Айвъри си взимаше час при гинеколожката си, за да е сигурна, че всичко все още е в отлична форма. Тя се опитваше да ме убеди, че причината за посещенията е главно желанието ѝ да извлича максимално сексуално удоволствие през цялото време. Познавайки Айвъри много добре, знаех истинската причина: ужас. Тя постоянно се страхуваше да не се зарази от някаква болест. Страхуваше се дори, че клиторът ѝ ще бъде облъчен с вредни ултравиолетови лъчи, ако макси тампонът е стоял на слънце прекалено дълго време. Сякаш макси тампоните изведнъж решават да излязат на обяд и да се поразходят, за да добият тен. Веднъж ме попита дали може да хванеш срамни въшки, ако правиш свирка на някого. Тъй като ми беше известно, че срамните въшки живеят в окосмени места, ѝ казах:

— Да, но само ако имаш мустаци.

След първото си посещение при д-р Люк, Айвъри дойде направо в апартамента ми. Тя сияеше.

— Никога няма да повярваш колко секси е новият ми доктор. — Айвъри имаше отличен вкус за мъже. Знаех, че щом мисли някого за секси, той със сигурност е такъв. — Забавен е, секси е и не е женен! — извика тя.

— Прекрасно — отговорих аз. — Излез с него.

— Не мога — каза тя. — От два месеца се виждам с Джаксън. Решили сме да не си изневеряваме.

Джаксън и Айвъри. Джаксън беше водещ вокал на някаква група, на която не запомних името. Той беше доста секси, но косата му беше по-дълга от косата на Айвъри и все ми се струваше, че крие нещо в нея. Айвъри беше от много богато семейство; кубинските ѝ родители бяха започнали доходоносен бизнес — фризьорство за домашни любимци, — и сега имаха четиринайсет салона. Тя обикновено излизаше с богати мъже. А и не беше някое от тези момичета, които се побъркват по музиканти, затова връзката им ме учуди. Два пъти седмично гледах концерти на групата, но не знаех много за Джаксън, освен факта, че обича да прави орална любов с нея.

— Е, много жалко — казах аз. — В такъв случай ще трябва да почакаш да се разделите. Сигурна съм, че междувременно ще опознаеш д-р Люк.

— Излез ти с него — каза тя.

Идеята да ходя сериозно с някой, който знае всичко за вагината, ми се видя прекрасна.

— Добре — казах аз. — Но първо ще си взема час. Трябва да съм сигурна, че умее да си служи с разширител.

— Страхотна си! Знаех си, че ще се съгласиш. Но трябва и да преспите. Ще изпитам какво е да правиш секс с него през твоите очи.

— Е, хайде да видим какво мога да направя.

Айвъри никога не ме беше молила за нищо. Аз, разбира се, ѝ бях правила дребни услуги, например да ѝ занеса лекарство, когато е болна или да я закарам до летището, но нищо от подобна величина. За мен беше чест, че ми има достатъчно доверие, за да ми възложи тази задача. Беше ѝ нужна помощ, и за щастие имаше човек като мен, към когото да се обърне.

Следобед се обадох да си взема час при д-р Люк. Първият свободен час беше след две седмици. Поради това че не работех, графикът ми беше съвсем свободен и от моя страна нямаше никакви пречки. А и не можех да се сетя за по-добър начин да прекарам следобеда.

Веднага си взех час за бикини въсък при моята козметичка. Когато отидох, я попитах дали може да изпише с въсъка специално съобщение за доктора. Нещо като: „Какво става, докторе?“ Тя ми каза,

че лицевата повърхност на вагината ми не е достатъчно голяма за толкова много думи. Терминът „лицевата повърхност на вагината“ много ми хареса и нямах търпение да го използвам в някое изречение.

Съгласихме се да ми направи основна бразилска епилация — веднага след като глътнах един викодин. Не знам кой е измислил епилацията, но очевидно е същият човек, който е изобретил и викодина.

Най-после дойде вторник, когато беше моят час. Реших да облека бизнес костюм, за да създам илюзията, че съм човек с професия. Съвсем не ми дойде наум, че ще съм гола на стола.

Когато отидох в кабинета, бях нервна. Ами ако не харесаше вагината ми? Ами ако имах някаква странна вагина, която само щеше да го разсмее? Обикновено не се чувствам толкова несигурна, но много исках да ме хареса. Не можех да разочаровам Айвъри. Когато някой разчита на мен, наистина искам да се представя добре. Попълних необходимите формуляри и поех дълбоко дъх.

Когато ме повикаха, влязох в кабинета за прегледи и ми дадоха една от онези тънки роби, които не се затварят, а дъното им е с размерите на салфетка, така че като надигна задник, цепката ми да е с лице към вратата, когато д-р Люк влезе. Това не беше първото впечатление, което исках да направя. Затворих плътно робата и легнах.

Д-р Люк влезе. Беше по-стар, към четирийсет, и Айвъри беше права — много секси. Приличаше ми на дружелюбен Ричард Гиър. Излъчваше истинска топлина. Хвърли ми широка, неподправена усмивка, с което показва добри маниери на лекар. Надявах се, че това ще доведе и до добри маниери в спалнята.

Харесах го моментално. Айвъри би трябвало да стане любовен консултант. Лежах с кръстосани крака, повдигната на лакти. Все едно, че позирах за „Плейбой“.

— Вие сте ща...

— Наричайте ме Чести — искам да кажа Челси. — Усмихнах му се с най-хубавата си усмивка. Човек би си помислил, че сме на пикник.

— Добре, Челси, ти може да ме наричаш д-р Люк.

— О, благодаря ви! — И двамата се разсмяхме. Беше забавен.

— И от какво се оплакваш? — попита той.

— О, нищо конкретно, просто идвам за годишната си намазка.

— Тук на картоната пише, че последната ти намазка е била преди два месеца.

— Наистина ли? — попитах аз. — Много чудно, бих могла да се закълна, че беше доста отдавна.

— Е, последният ти доктор ми изпрати резултатите от теста и там е датата на прегледа.

— Той всъщност не е съвсем наред... в главата, ако разбирате за какво говоря. Затова идвам при вас. Мисля, че лекарската му кариера е свършила.

— О, разбирам — каза д-р Люк. Нещата не вървяха добре. Защо беше целият този разпит?

— Е, хайде да почваме — каза той. — Защо не легнеш назад и не се отпуснеш. Само ще погледнем и ще видим дали всичко е наред.

Забелязах, че навсякъде по стените имаше снимки на яхти.

— Яхтсмен ли сте? — попитах аз, докато той пъхаше нещо студено във вагината ми.

— Да, винаги щом ми остане свободно време.

— Колко чудно! — казах аз. — И аз съм яхтсмен! — Ако на стената бях видяла снимки на хора, които се изяждат взаимно, щях да му кажа, че се увличам от канибализъм.

— Наистина ли? Често ли излизаш с яхта?

— При всяка възможност.

— Имаш ли си собствена лодка?

— Да. Всъщност в момента е на ремонт, съвсем малък бостънски китоловен кораб. — Дойде ми наум, че бостънският китоловен кораб не е яхта. Той попита каква е повредата, а аз изпаднах в паника и казах „спукана гума“.

— Искам да кажа... не е спукана гума, а маслен теч — допълних аз.

— Участваш ли в регати? — попита той, като надигна глава измежду краката ми.

— Не, но обичам да гледам. Винаги съм имала слабост към яхти.

Изобщо не знаех какво говоря. Не бях сигурна дали думите ми звучат смислено и трябваше да насоча разговора в друга посока, преди той да разбере, че най-близкото ми докосване до яхтите беше спускането ми по водната пързалка в увеселителния парк в Ню Джърси.

— Този уикенд в Каталина има регата — каза ми той.

— Да, трябваше да отида, но тъй като лодката ми е в корабостроителницата, май ще я пропусна. А така ми се ходеше.

— Двамата с моя партньор ще ходим. — Той не погледна към мен при тези думи. Това покана ли беше?

— Без майтап! О, толкова ви завиждам. Сигурно ще е страшно хубаво.

— Може да вземеш кораб от Лонг Бийч до Каталина — информира ме той. Това определено не звучеше като покана.

— О, да, знам — отговорих аз, — но просто не е същото.

— Е, тук долу всичко изглежда наред. Ще получим резултата от лабораторията след две седмици и ще ти съобщим, ако има нещо нередно.

— Не би трябвало. От доста време не съм правила секс. Все едно, благодаря още веднъж. Нищо не усетих. — Чудех се дали да не му кажа, че никой не ми е вземал по-добре намазка, но реших да не преигравам.

— С кого планираше да отидеш до Каталина? — попита ме той, преди да отвори вратата и да си излезе.

— О, с една приятелка. Винаги ходим заедно.

— Е, след като вие, момичета, сте в такова затруднено положение, с удоволствие ще ви откарам до острова. Компанията не е много интересна — само аз и д-р Уилър, но за пациент в нужда...

— О, не бих искала да би се натрапвам — казах аз.

— О, моля, може би ще ни направите услуга. Ще е приятно, освен мен на борда да има още един човек, който разбира от мореплаване. Д-р Уилър не е най-талантливият моряк. — Не бях сигурна дали искам да поема подобно задължение, но д-р Люк ми изглеждаше все по-секси и при мисълта да го видя в чифт шорти и с развята от вятъра коса, потръпнах от вълнение.

— Това ще е чудесно — казах аз. — Наистина ли мислите, че няма да ви притесняваме?

— Разбира се. Ще е приятно да имаме младежка компания. Ще ти оставя телефона си на рецепцията. Обади ми се тази седмица и ще се уговорим.

— Това е толкова мило от ваша страна! Благодаря!

Не можех да повярвам колко симпатичен беше този човек. Стана толкова лесно. Като се изключи частта с мореплавателските ми умения.

Трябваше и да помисля коя моя приятелка заслужаваше разходка с доктор до Каталина през уикенда. Айвъри щеше много да ревнува, но тя сама ми беше постлала леглото. Взех телефона на д-р Люк от рецепцията. Бързо излязох и тръгнах да търся най-близката книжарница. Трябваше да си купя веднага „Яхти за абсолютно начинаещи“.

В колата телефонът ми звънна. Обаждаше се Рори, най-добрата ми приятелка от училище. След гимназията беше влязла в Университета на Пенсилвания, беше завършила психология и после се беше преместила в Лос Анджелис, за да преследва актьорска кариера, но вместо това преследваше само мъже.

— В петък трябва да се отърва от срещата с този загубеняк анестезиолога. Онази вечер го помолих да ме анестезира, а той ме погледна така, сякаш съм му казала да ме чука в окото. Не мога да понеса още една вечеря с този тип.

— Кажи му, че през уикенда отиваш на Каталина с новото си гадже — гинеколог.

— Ех да можеше — каза тя.

— Не, наистина. Този уикенд отиваме на Каталина с новия ми гинеколог и партньора му.

— Сериозно ли говориш? — попита тя.

— Да. С яхта.

— Обичам те.

— Благодаря ти. Всъщност не съм виждала твоя човек, но и той е доктор.

— Имат ли достъп до упойки?

— Би трябвало да имат.

— Моля ти се кажи ми, че сте планирали това пътуване, докато ти е преглеждал гърдите.

— Беше още по-хубаво.

— Толкова ме зарадва. Утре ще ти се обадя.

Двете с Рори се срещнахме с жребците си в марината пред яхтата на д-р Люк. Малкото име на д-р Уилър беше Марто. Той не беше д-р

Люк, но беше хубав по един по-тъмен, по-загадъчен начин. Рори веднага реши, че д-р Люк е за нея, но аз ѝ казах да не се буца там.

Яхтата беше красива. Беше грамадна и бяла, с огромни платна. Не можех да се преструвам, че съм в състояние да я управлявам — това беше сигурно. Носех си много пиене, за да си намеря добро извинение, но очевидно нямаше за какво да се тревожа, защото беше поканена и една друга двойка и те очевидно бяха „запалени яхтсмени“. Д-р Люк ми каза, че ако искам да взема участие, ще трябва да си го издействам сама; Лори и Глен бяха завзели управлението на яхтата.

— О, добре, ще видим какво ще стане — беше моят отговор.

Плавахме вече час, когато д-р Люк извади торба, пълна с екстази. Гинеколог, който се друса! Сигурно бях умряла и сега се намирах в рая. Когато ни попита дали искаме „да купонясваме“, имах чувството, че Рори се напика от радост. Марто ни предупреди да сме много дискретни, защото Лори и Глен „не купонясват“.

Всички си взехме таблетките и почнахме да се разхождаме по палубата. Помислих си, че това може би е най-щастливият ден в живота ми.

Рори и Матю се впуснаха в разпален разговор за религията и живота на други планети. Тези две теми ми бяха толкова интересни, колкото и покупката на Луизиана през 1803 година, така че само си мълчах и чаках пролука в разговора.

Колкото повече пиеше и говореше Матю, толкова повече имах чувството, че в него определено има нещо сбъркано. Не можех да кажа какво точно. Поглеждах към д-р Люк, за да видя каква е реакцията му, но той почти не ми обръщаше внимание. Тревожех се, че може би не изглеждам достатъчно добре. Но знаех, че това е невъзможно. Сутринта бях ходила на козметична маска и на фризьор. В този момент би трябвало да съм Тарзан, за да не изглеждам добре. По време на един от разказите на Матю Рори се наведе към мен и прошепна: „Много е секси“. Мислех си точно обратното, но вместо това кимнах окуражително и казах:

— Знаем, виж дали можеш да го хванеш насаме.

Но да го хване насаме се оказа невъзможно. Матю неспирно разказваше как понякога вижда умрелите си роднини, като по този начин не оставяше големи възможности да се опознаем по-добре с д-р Люк. Трябваше да разговарям с д-р Люк и да го омая, за да почне да ми

обръща повече внимание, но той като че ли не изпитваше никакъв интерес.

Бяхме на третата бутилка „Въов Клико“, когато Матю каза, че трябва „да пусне една вода“. Най-после имах възможност да се кача на сцената. Можех да изложа теорията си за джуджетата и как според мен между тях и Малката мечка има безспорна връзка. Не след дълго д-р Люк щеше да осъзнае, че в мен има и нещо повече, освен красиво лице.

— Отивам долу да донеса сирене и бисквити за всички — каза д-р Люк и тръгна. Две секунди по-късно Рори също стана.

— Отивам долу да правя секс с Матю — каза тя.

Почвах да усещам екстазито, но за разлика от останалата част от човечеството екстазито не ме прави похотлива. Е, може да искам да целуна някого, но не изпитвам внезапна и бясна потребност за секс. Много повече предпочитам да седна навън, да гледам звездите и да си мечтая какъв ли щеше да бъде животът ми, ако бях станала професионална волейболистка.

Казах на Рори, че не ме интересува какво ще прави, стига да ме остави на спокойствие, защото почвах да се чувствам наистина приятно. След около пет минути тя се върна, хвана ме за ръката и по лицето ѝ се изписа блаженство.

— Летиш — казах ѝ аз.

— Да, и не само аз. Ела с мен.

— Остави ме тук, върви, вземи си го — измърморих аз. Струваше ми се, че бих живяла щастливо, ако до края на живота си не видя друго човешко същество. Чувствах се изумително.

— Момчетата ни чакат — каза Рори.

— Къде? — попитах аз.

— Долу. Хайде, Челси!

— Добре.

Станах и тръгнах надолу с нея. Когато приближихме до спалнята, чух зад вратата един много познат звук — който беше последван от най-шокиращата гледка, когато Рори я отвори. Марто обладаваше д-р Люк. Обработваше го в кучешки стил, като натискаше главата му и го пляскаше по задника. Какво ставаше? Исках да изтичам и да запазя честта на д-р Люк, но той изглежда се забавляваше. Освен това бях малко стъписана. Никога не бях виждала в истинския живот

двама мъже да правят секс. Рори само стоеше до мен с широка усмивка на лицето. Тя обичаше скандални ситуации.

Бях обзета от толкова много различни емоции, че замръзнах на място. Успях единствено да изкрещя:

— Спрете!

Матю и д-р Люк ме погледнаха едновременно с широки екстази усмивки на лицата и продължиха.

— Какво става тук? — попитах строго аз. Звучах като баща си.

Рори се наслаждаваше на всяка секунда от унизителното ми положение. Тя дори не понижи тон, за да каже:

— Оказва се, че и двамата са гейове.

— Не, той е негов *партньор* — казах аз.

— Да, Челси... не схващаш ли?

— О, мамка му. — Най-после разбрах за какъв вид партньор говореше д-р Люк. Не можех да повярвам. Бях прекалено надрусана, за да се справя със ситуацията. Казах на Рори, че трябва да стигнем с плуване до брега.

Изтичахме на палубата и попитахме Лори и Глен къде са спасителните жилетки. Рори ги попита кога ще стигнем до Каталина. Те отговориха, че ще сме там след двайсетина минути. Прекрасно. Нямаше проблем. Щяхме да си наемем стая в хотела и да се върнем с кораб утре.

Предложих на Рори да не си разваляме надрусването и да се позабавяваме въпреки всичко. Важното беше да не мисля за това, което се случваше в момента, и това, което бях видяла. Трябваше да се фокусирам върху позитивните неща — каквито и да са те. Рори взе още четири таблетки екстази и ги пъкна в чантата си.

— Много предвидливо — казах аз. Д-р Люк и Матю дойдоха на палубата, точно като акостирахме. Постоянно се прегръщаха. Гледката беше болезнена, все едно да видиш как гаджето ти те мами, но с мъж. Рори обаче не спираше да се смее, след нея и аз се разслоях, а накрая те също почнаха да се смеят. После двамата тръгнаха към нас с много похотливи изражения. Д-р Люк посегна към гърдите ми и попита дали искам да пробвам с двама мъже наведнъж. Мислех си да му кажа: „О, това са номера отпреди пет години“, но вместо това отговорих:

— Има да си мечтаеш.

Рори им каза, че няма да им позволи заден секс и че си тръгваме веднага, щом яхтата акостира.

— Теб никой не те е питал — отговори д-р Люк.

— Така ли? — каза обидено Рори.

Бързо им казах, че ще ни е много приятно да останем още, но трябва да се видим с приятели и после да летим. Играта на думи беше непреднамерена.

Щом слязохме от яхтата, взехме по още една таблетка и търсенето на хотел се превърна в приключение. Цялото ни внимание беше насочено към облаците. След малко толкова ми се пиеше вода, че спряхме в един бар — където намерихме 150 развихрени танцьори на суинг. Барманът ни каза, че в Каталина се провежда ежегодния фестивал на суинга. Не можех да повярвам, че толкова нещо съществува. Той ни предупреди, че всички хотели са пълни. В този момент имахме само една възможност и тя беше да се включим във веселбата. Затова танцувахме суинг до малките часове с помощта на допълнителните таблетки екстази и когато загасиха светлините, отидохме на плажа и гледахме изгрева. Не го бяхме правили от абитуриентския си бал. Хванахме първия ферибот за Лонг Бийч и взехме такси до Санта Моника. В таксито Рори ми каза, че вече не съм такъв майстор като в училище. Припомних ѝ, че все пак аз бях първият им избор за групов секс. С това ѝ затворих устата.

Айвъри остана много разочарована, когато ѝ съобщих лошата новина. Тя се върна при стария си гинеколог, а същото направих и аз. Но няколко месеца по-късно срещнах случайно д-р Люк в един супермаркет — „Джери феймъс Дели“ — на пристанището. Бях с едно момче, с което излизах, а д-р Люк — с най-едрия черен човек, който съм виждала. Само при вида на двамата заедно анусът ми се сви. Забелязах, че д-р Люк се приближава към моята маса, затова станах и тръгнах в обратната посока, право към колата си. Не можех да си позволя разговор с този човек пред новия ми ухажор. Той можеше да повдигне само три теми: моята вагина, неговият анус и екстазито, което откраднах.

Обадих се на гаджето си по мобилния телефон и го помолих да излезе навън. Обясних му, че този човек е луд, непрестанно ме преследва и не мога да понеса да разговарям с него.

— Видя ми се доста нормален — каза моето момче. — Попита дали яхтата ти е излязла от ремонт. Не знаех, че имаш яхта.

О, Я МЛЪКВАЙ!

Една от най-добрите ми приятелки на света е Шоника. Тя е черна. Освен това е висока метър и осемдесет и има задник с размерите на медицинска топка. Наричам я Железния крак.

Шоника е единственият човек, когото познавам, в чието присъствие изглеждам стеснителна. Тя може да влезе в стая, пълна с хора, и за секунди да установи контрол. Когато съм с нея, сядам, отпускам се и се любувам на представлението.

Приятелки сме от десет години и през цялото това време тя е с един и същ мъж — за когото е омъжена през последните пет години. Той е истински африканец, от Нигерия, и съм почти сигурна, че практикува вуду. Само те поглежда и преди да е говорил с теб, решава, че не си подходящ за Шоника. Страхувах се, когато се запознахме, защото знаех, че съм пропита с алкохол и бях сигурна, че това ще му се стори лош знак. За щастие той реши, че съм добър човек, просто съм малко объркана и не знам накъде да поема в живота. Анализът му звучеше много по-приятно, отколкото да каже, че съм „курва“, затова двамата бързо се сприятелихме. Запознах се с Шоника в нейното забутано малко кафене в Алта Дена. Тя организираше комедийни представления само с черни изпълнители и черна публика. Нямаше нищо против бели хора да идват като клиенти или изпълнители, но в тази част на града бялото население не беше преобладаващо.

Знаех, че барът на Шоника е идеалното място за моето шоу. Черната публика като че ли винаги има по-добро чувство за хумор от бялата. По-трудно е да ги разсмееш, но ако успееш, наистина се отварят. Обичам трудностите, затова следващата стъпка в кариерата ми беше да се харесам на братята.

Първият човек, когото срещнах в клуба, беше майката на Шоника, която по една случайност също беше черна. Когато ми зададе въпроса какво търси русо, синеоко еврейско момиче като мен в тази част на града, аз ѝ написах чек за сто долара и я помолих да се държи мило с мен. Тя взе чека и ми каза да ѝ купя една бира „Корона“. Защо

продаваха „Корона“ в кафене, където не се сервира алкохол, не ми беше ясно, но когато човекът зад бара измъкна леденостудената бира от плажна хладилна кутия, разбрах, че заведенията в тази част на града очевидно се подчиняват на други разпоредби.

Бях изключително нервна, преди да изляза на сцената, но шоуто ми мина добре, благодарение на една 175-килограмова черна жена, която се смееше гръмко и подвикваше при всяка моя шега. Нямаше много хора и заради нея не можех да чуя дали и някой друг от публиката се смее, но реших, че преживяването е било позитивно и попитах Шоника дали ще ми разреши да дойда пак. Тя ми каза, че обича бели хора, но няма никакви близки бели приятелки и попита дали проявявам интерес към кръстосано опрашване. Отговорих ѝ, че ще видим как вървят нещата, но засега да не поставяме пилешкото крилце пред яйцето.

Бързо станяхме приятелки и няколко години по-късно решихме да отидем за уикенда в Голямата ябълка.

Наехме си отделни стаи в хотел „Пенинсула“, защото Шоника не обичаше да бъде в стая с друг човек. За разлика от нея, аз обичам да делея стаята си с всеки, особено с момичета. Напомня ми за преспиването при приятелки от детството, когато си говорехме до малките часове на нощта и топяхме в гореща вода пръстите на момичето, което заспеше първо, за да се напикае в съня си. Приложих това веднъж на Шоника, но не беше толкова смешно, тъй като нямаше кой друг да го види. На сутринта, когато разбра какво се е случило, Шоника за малко не ме опердаши. Нападна ме с дългите си ръце и крака от всички посоки, както ми се стори, и имах чувството, че се сражавам с истински октопод. След този случай мина известно време преди пак да ми проговори. Неохотно се съгласих при всичките си бъдещи съвместни пътувания да бъдем в отделни стаи. Не ми беше приятно, но се мъчех пак да спечеля доверието ѝ.

На втората вечер от престоя ни в Манхатън консиержът ни разказа за един прекрасен нов ресторант, който се казваше „Тао“ . Опита се да ни направи резервация, но всички маси бяха заети, затова Шоника пое нещата в ръце.

Тя се обади в ресторанта и съобщи на рецепционистката, че ние сме изпълнителните продуценти на телевизионния сериал „Приятелки“

и има възможност Моника и Чандлър да вечерят с нас. Напомних ѝ, че това не са истинските им имена, но тя вече затваряше телефона.

— Имаме маса — каза тя.

— О, наистина ли? — попитах аз. — А откъде според теб ще намерим Моника и Чандлър?

— Слушай, кучко. Няма да ги е грижа за това, след като веднъж влезем.

Беше права. Не ги беше грижа. Но доста ни оглеждаха и се чудеха как две двацет и седем годишни момичета може да са изпълнителни продуценти, на каквото и да е друго, освен на някой половинчасов сегмент по канал „Никелодеон“. Държах главата си наведена и избягвах контакт очи в очи. Шоника обаче се възползва напълно от ситуацията.

— Здравейте, радвам се да ви видя тази вечер. Готова ли е масата ни? — усмихна се широко тя и показа всичките си зъби, при което ми заприлича на разгонен пръч.

Когато седнахме, тя каза на сервитьорката:

— Моля непременно ни донесете и от безплатните напитки. Полетът ни беше дълъг. Искам нещо сладко.

— Недейте — казах аз на сервитьорката. — Не ѝ обръщайте внимание.

— Млъкни, кучко! — скара ми се Шоника, после погледна сервитьорката и строго нареди: — На нея няма да обръщате внимание!

Сервитьорката се усмихна притеснено и се отдалечи.

— Стига с тези глупости! — казах аз. — Защо трябва да ни поставяш в толкова неудобно положение?

— Слушай, кучко, те нямат представа кои сме, така че нека изкараме нещо безплатно. Аз да не съм еврейка като теб. — Шоника си мислеше, че щом съм еврейка, съм родена с влог на мое име и получавам директни депозити по сметката си от банката на Авраам. Многократно ѝ обяснявах, че родителите ми се занимават с вехтошарство и единственият влог, който баща ми ми е приготвил, е едно „Юго“ от 1985 година с липсващ радиатор. Тя предпочете да игнорира тази информация и вместо това да наблегне на факта, че имаме вила.

Вечерята беше фантастична. Запознах я с фоагра, заедно с Кобе стек и сашими от жълтоопашата риба. Шоника е изтъкана от

противоречия: никога не би си купила чанта или слънчеви очила, ако не са „Прада“, „Гучи“ или „Шанел“, но не може да произнесе филе миньон, нито да се храни с китайски пръчки. Не съм най-изисканото момиче на света, но брат ми Рей е шеф готвач и не ми трябваше дълго да разбере какво си струва да ядеш и какво си струва да пропуснеш заради повече алкохол.

Двете с Шоника винаги прекарваме прекрасно, когато излезем, и тази вечер не беше по-различна. Тя ме забавляваше с разказ за едно от 107-те деца, които майка ѝ беше осиновила, когато с крайчеца на окото си зърнах моето секси парче — перуански задник.

Той беше на бара, беше се облегал на стъклената преграда и ни гледаше. Беше висок, с мургава кожа и къдрава черна коса. Имаше малко крив нос, но не толкова, че да развали външността му.

Казах на Шоника, че точно зад нея седи един красив екземпляр, но да не се обръща да го види веднага. „Хееееееееей!“ — изпищя тя с тон, който според нея беше подходящ за флирт, и почука на стъклото, сякаш по грешка ни бяха пуснали от другата страна на аквариума. Пак придоби вид на разгонен пръч.

Всички хора в радиус от десет метра погледнаха в нашата посока. „Хей ти!“ — изкрещя тя, като пак почука на стъклото. Наведох се и си помислих дали не използвам мръсната си салфетка като бурка. Шоника е идеална за запознанства с нови мъже, тъй като е омъжена и не ѝ пука какво си мисли, който и да е от другия пол. „Аз си имам съпруг — отговаряше обикновено тя, ако я помолех да го дава по-кратко. — И си скъсвам задника да ти намеря и на теб такъв“. Шоника и мъжът ѝ имат най-прекрасните отношения, които са ми известни. Мога да си го обясня единствено с факта, че нямат деца. Те постоянно си поднасят взаимно изненади, като екскурзии през уикенда, и се обсипват с подаръци. Разговарят по телефона почти десет пъти на ден. Напоследък осъзнах, не и аз имам нужда от такъв мъж. Само че бял.

Мъжете обичат прямотата на Шоника и тя винаги успява да ги омае. Тя е прекрасен партньор, когато свалям някого, защото не трябва да правя нищо друго, освен да ѝ се подчинявам. Усъвършенствахме техниката си „ляво, дясно круше“ при няколко случая. Шоника се впуска в разговор с жертвата ми за религиите, техния произход и съпруга си, който е банкер. Аз се намесвам от време на време, за да затвърдя позицията си на бъдещ сексуален партньор с коментари като

как статиите за дивата природа в „Нешънъл Джиографик“ все повече заприличват на епизод от „От местопрестъплението: Маями“.

— Идва — каза Шоника. — Гледай да не развалиш работата.

Моят латински любовник се появи зад ъгъла и седна до Шоника. Беше висок най-малко метър и осемдесет, с тъжни черни очи и полуусмивка, показваща готовност за флирт. Със сигурност знаех, че трябва да правя секс с него.

— Здравейте, дами — каза той с акцента на Антонио Бандерас.

Не знам защо, но акцентите ми действат така, че искам веднага да се съблека и победоносно да плесна едната си ръка с другата.

Безпомощна съм срещу всеки акцент — освен британския. Британският акцент на бившето ми гадже беше очарователен през първите два месеца, главно защото не разбирах нито дума. (Приличаше много на Дънди Крокодила. През първите два епизода си мислиш: „Този мъж е страхотен!“ Гледаш още два епизода и изпитваш желание да се облечеш като алигатор и да му отхапеш ръката.) След като фазата на първоначалния меден месец с бившето ми гадже свърши, бях готова да изкрещя: „Престани да говориш така, дявол да го вземе! Говори като мен! Поне опитай!“ Но не беше справедливо към човек, който дори не е обрязан. Не мога да разбера защо не обрязват мъжете в европейските страни; така или иначе, повечето от тях накрая идват в Америка.

Акцентът на моя малък Дон Жуан беше секси и силен. Понякога думите му бяха почти неразбираеми. Но може би това се дължеше и на влошаващия ми се слух. Влошаваше се и състоянието на черния ми дроб, който несъмнено се чудеше защо продължавам да го измъчвам. „Черен дроб“ — казвах му аз, — имаш само един живот или поне аз имам само един живот, и трябва да си ми благодарен, че съм те взела с мен.

Той беше в Ню Йорк като турист, идваше от Перу и беше машинен инженер. Това не ми беше много интересно.

— По-интересно ми беше да си го представям как лови анаконди в Амазонка, затова предпочетох да задържа в съзнанието си тази картина.

Той непрестанно ме гледаше влюбено, докато си приказваше с Шоника, което беше мило и ободряващо, тъй като за нас двамата оставаше да правим секс. С характерния си, убедителен маниер

Шоника доминираше в разговора. Тя установи, че това е първото му идване в Щатите и че се казва Лупе. Винаги съм си мислила, че Лупе е съкратено от Гваделупе, което си мислех, че е женско име. За да не споделя това в разговора и по този начин да отложам момента, когато всички ще ме погледнат с разочарование в очите, се извиних, че ми трябва глътка чист въздух.

Излязох навън да изпрося цигара от някого. На ъгъла, близо до вратата, видях друго божествено лице. Седемте маргарити, които бях изпила, моментално си казаха думата.

— Хей, ти! Ела тук. Ще дойдеш ли вътре с мен да кажеш, че си ми гадже? На нашата маса има един човек, който не желае да си тръгне и искам да си помисли, че съм обвързана — излъгах аз. Беше време да хвърля в битката подкрепления. Трябваше да покажа на Лупе колко желана стока съм.

Върнах се с танцова стъпка на масата, ръка за ръка с новото си гадже.

Седнах до Лупе и ги запознах. Шоника ме изгледа ядосано и ме срита под масата с огромния си крак. Междувременно аз поглеждах ту едната, ту другата от двете си опции и се мъчех да определя кой е по-слабък. Новото ми гадже нямаше акцент и изглеждаше на около двайсет и една. Моят перуанец продължаваше да има акцент и изглеждаше на около трийсет и пет. После новодошлият спомена, че е организатор на рейб партита и вътрешната борба свърши.

— Още ли правят рейб партита? — попитах аз.

Не бях ходила на рейв парти от единайсетгодишната си възраст и от това, което помнех, да стоиш до шест сутринта и да се друсаш, не беше особено приятно. Реших, че ще съм по-добре с Ла Бамба.

Казах на младежа да се разкара, тъй като той благородно беше изпълнил задължението си към мен.

Лупе каза, че отива до тоалетната. За да съм сигурна, че ще се върне, го попитах дали иска още едно питие. Той помоли за уиски с лед. Никога не съм вярвала, че човек може да намери сродна душа, но след като чух този човек да си поръчва единственото питие, което обичам да видя един мъж да пие, реших да отида да ми гледат на таро.

— Кое беше това момче, откачалко? — изрева Шоника. — Ставаш нахална.

— Извинявай, пиана съм.

— Слушай, седя тук и се мъча да накарам този човек да те оправи, а ти ходиш насам-натам и сама си вредиш. Той харесва кльощавия ти маймунски задник, не знам защо, но щом го харесва, недей да правиш глупости.

Прехапах си езика. Не нарочно. Наистина го прехапах.

— О, мамка му, току-що си прехапах...

— Млъквай. Ето го, идва. Здраааааасти! — изпищя Шоника. — Лупе, готов ли си да си тръгваме оттук, знам един страхотен купон — каза тя с повече ентузиазъм от търговски представител на „Телешоп“ след шест кутии „Ред Бул“.

Един от приятелите на Шоника имаше премиера на новия си хип-хоп албум и планирахме да отидем на купона. Обикновено би било забавно, но определено не исках Лупе да ме види как танцувам с черни хора.

— Защо не се отбием в хотела да се освежим? — казах аз и й хвърлих поглед „внимавай“.

— Добре, добре, разбира се — отговори тя, като схвана какво й казвам.

Поискахме сметката и Лупе предложи да даде част от парите, но не исках и да чуя за това, като имах предвид какво съм му подготвила.

— Плати и моята сметка, кучко — каза Шоника. Трябваше да съм Хелън Келър, за да не видя, че това се задава.

Станахме да си тръгваме и Шоника ми прошепна:

— Всичко е уредено, ще си получиш своето, а аз отивам на купона без теб.

— Добре — казах аз. Само се преструвай, че ще дойдеш при нас в стаята да ни вземеш, за да не изглежда прекалено нагласено.

Винаги допускам, че всеки човек с акцент е бавно загриващ, докато всъщност единственият от компанията, на когото му липсваха само два полигона, за да изглежда като мажоретка, бях аз.

Тримата взехме такси и Лупе седна в средата. Обърнах се към него и казах:

— Според мен Америка *наистина* ще ти хареса.

— И аз така казвам — обади се Шоника.

— Две толкова красиви жени, голям късмет имам — отговори Лупе.

— Е, Лупе, *ние просто ебаси сме така направени* — каза Шоника.

Върнахме се в хотела, казахме довиждане на Шоника и поканих Лупе да се качи с мен в стаята ми. Щом влязохме в асансьора, той каза:

— Няма да тръгнем веднага за купона, нали?

— Всъщност изобщо няма да ходим на купона — отговорих аз.

На лицето му се появи широка усмивка и се зарадвах, че е доволен от това решение.

— Надявах се да останем малко двамата насаме, да си поговорим — каза той, като ме гледаше с големи любовни очи. — Мълчеше си в ресторанта. Но имаш красива усмивка...

Той се поколеба. Изглежда търсеше точните думи. Не исках да си губя времето, затова предприех първия ход.

Натискахме се в асансьора и беше страхотно — също като във филмите. А и асансьорът беше доста хубав. Никога не съм правила секс в асансьор и това изглеждаше идеална възможност.

— Имаш ли презерватив? — прошепнах между целувките.

— Кой? — попита той.

— Презерватив... предпазно средство.

— О — каза той, — не, не, не. Не притежавам презерватив.

Това ми прозвуча много сладко.

— Няма нищо — казах аз. — Може да изтичаме да купим.

Той престана да ме целува и взе лицето ми в ръце.

— Предпочитам да прекарам вечерта с теб в приятен разговор. Не е нужен презерватив. — Той замълча и добави: — Не ми е удобно да прекараме първата си вечер... заедно.

— Слушай, Лупе — казах му аз, — това е последната ни вечер заедно! Не искам да будя надежди в теб. Студено е, изморена съм, затова вади своята *пинята* и да почва купонът.

Не разбирах какво става. Това никога не ми се беше случвало. Вярно е, отказвала съм секс в определени случаи, но обикновено е било, ако ми се обадят в три часа сутринта.

— Разстроена си, нали? — попита той.

Разстроена! Бях направо бясна. Не можех да разбера как някой мъж може да пристигне в Съединените щати и да не подскочи при възможността да бъде малтретиран от американско момиче.

Знаех, че не мога да надвия физически Лупе, но след няколко пътиета може би беше загубил част от силата си. Не съм голям фен да съм отгоре, но отчаяните времена изискват отчаяни средства и изглежда щеше да се наложи да го яхна като пони.

— Не съм разстроена — казах му аз, — изобщо не съм. Това е много мило. Ела да прием нещо в стаята ми.

Взех чашата за вода от банята и налях на Лупе едно хубаво голямо уиски направо от минибара.

— Хайде да пийнем — казах аз.

Пак почнахме да се целуваме, станахме и после паднахме на леглото. След около трийсет секунди се пресегнах към пениса му, но той ме спря.

— По-бавно, по-бавно — каза той.

Този човек наистина ме вбесяваше. Какво му имаше? Разбирах идеята, че не трябва да бързаме в леглото, но не и преди това. След като го разсъблека, с удоволствие щях да се търкалям в леглото с часове, щом искаше така.

— Сериозно ли няма да правиш секс с мен? — попитах аз.

Той ме притегли към себе си и ме обхвана в прегръдка, която подозрително приличаше на двоен нелсон.

Този човек щеше да ме тласне към пиене... към още пиене. Загубих интерес, взех дистанционното управление и намерих „Анимал Планет“.

Следващия час мина в притискане, докато гледахме как осем олигофрена участват в различни състезания с животни. Чувала съм, че в подобни случаи тестисите на мъжете посиняват, но не знаех, че може да се случи и на жена. Точно в този момент вагината ми придобиваше тъмносин цвят.

— Наистина ли искаш да отидеш на този купон? — попитах го аз.

— Не, тук е хубаво — каза той и зарови лице в рамото ми.

Този човек беше *страшно* объркан. Кой се държи по такъв начин? Какъв смисъл има да пътуваш за някъде, ако искаш да седиш в стаята в хотела и да гледаш телевизия? Сигурно беше израснал в джунглата, далече от цивилизацията, за да си мисли, че *това* означава приятно прекарване. Чудех се какво да измисля, за да го накарам да си

тръгне, но бях прекалено изтощена. Опитах се да пръдна, но не излезе нищо. После той захърка.

Заспах малко след като се примирих с мисълта, че ще деля едно легло с мъж, който не иска да си го извади. Не си бях представяла, че вечерта ще свърши така. Вместо горещ латиноамерикански секс прекарах цялата вечер с Лупе, който се притискаше с всички сили към мен като коала за клон. Да те прегръщат, когато си будна, е приятно, но като спя, ми трябва пространство. През час се будех и се мъчех да го избутам към другата страна на леглото, но той спеше като пън. Рамото ме заболя от лежане на една страна, но нямах никакъв друг избор; когато се обърнех към него, усещах горещия му дъх в лицето си. Малко оставаше да се разплача и не бях далече от мисълта да повикам охраната на хотела, но не исках Лупе да свърши в затвора.

Към седем сутринта взех телефона, отидох в банята и си позвъних на мобилния телефон, който бях поставила до главата на Лупе, настроен да звъни на най-силно. Изтичах от банята в пристъп на паника, за да отговоря на повикването и видях, че леко отваря очи.

— Ало? — казах загрижено аз. — О, не, наистина ли? О, разбира се, аз просто, аз просто... ааа... добре, тук съм. — Затворих. — Мамка му! — изкрещях аз.

Лупе подскочи.

— Какво има?

— Ще имам среща след десет минути и то в тази стая. Налага се да си тръгнеш. Мноооого съжалявам.

— Добре, добре, каква е тази среща? — попита той.

Не бях подготвена, че може да си служи с английски веднага щом отвори очи и въпросът ме изненада.

— С управителя на хотела. Двете с Шоника мислим да го купим.

— О, не знаех, че се занимаваш с недвижими имоти. Шоника ми каза, че си професионална балерина.

Това беше ново за мен.

— Балерина съм... но купувам и сгради... главно хотели... после ги реновирам и ги продавам.

Казах това толкова убедително, колкото Памела Андерсън изпълнява ролята на воден спасител.

— О, добре... кога според теб ще се освободиш?

— Ще е дълга среща — казах аз. — Защо не ми дадеш номера на мобилния си телефон и ще ти се обадя довечера.

— Мислех си, че днес можем да отидем в зоологическата градина — каза той.

О, я млъквай! Това не ме изненада, като се има предвид склонността му да държи разни неща затворени в клетка.

— Едва ли, но ще ти звънна по-късно — казах аз. Той отговори, че няма мобилен телефон и поиска моя номер. Дадох му номера на Шоника.

Той се облече, приближи се да ме целуне за довиждане и държа лицето ми в ръцете си, както ми се стори, цял час. През цялото време ме гледаше в очите.

— Снощи прекарах прекрасно.

— Да, наистина беше страхотно — казах аз.

След като си тръгна, заключих вратата, спях три часа, после си сложих халата и отидох право в стаята на Шоника.

— Какво става? — попита тя, като отвори вратата.

— Какво става? Не и пенисът на Лупе, това е съвсем сигурно.

— Какво се случи? Качих се на леглото при нея и ѝ разказах за нощта на инквизицията.

— Е, кучко, точно това заслужаваш, щом си правиш майтап с някоя черна сестра и я караш да се напикае.

— Какво? Как така?

— Хайде сети се, детектив Магнум — каза тя с широка усмивка.

— Вие, белите кучки, не сте единствените, които може да измислите подли номера. Казах на Лупе, че ти остават само три месеца да живееш и че това пътуване е последното за нас. Обясних му, че в миналото мъжете са се отнасяли ужасно с теб и предсмъртното ти желание е да те обожават емоционално, а не сексуално. — Тя направи пауза и добави: — Освен това му казах, че имаш херпес. — После избухна в маниакален, несдържан смях.

— Това не е никак смешно — повтарях аз, като през цялото време се мъчех да не се разсмея. Накрая не издържах и реших да отида в стаята си и да се посмея на спокойствие. Отказвах да ѝ дам удовлетворението да види как се забавлявам от собствената си жалка ситуация.

— Разкарай се! — изкрещях аз на излизане от стаята. — Между другото днес искаше да отидем в зоологическата градина! — добавих, преди да тръшна вратата.

Лупе позвъни на Шоника няколко пъти след пътуването ни до Ню Йорк, за да провери какво е състоянието ми.

— Ще бъда честна с теб, Лупе — каза му тя при последния разговор. — Никак не е добре, ебаси. Никак.

СВАТЪБЕНИЯТ РАЗКАЗ

Обадих се по телефона в кабинета на моя лекар, с цел да се сдобия с малко викодин.

— За какво ви е необходим? — попита сестрата, която вдигна слушалката.

— Имам силни болки — излъгах аз. През уикенда претърпях малка злополука.

— Съжалявам да чуя това, но трябва да сте по-конкретна, мис Хендлър.

— Добре — казах аз. Щом искате да знаете, скочих с парашут и той не се отвори.

— О, господи, и как сте сега? — попита сестрата.

— Добре съм, само много ме боли.

— Какво... къде... как се приземихте?

— На едно дърво — казах аз.

— Ходихте ли в болницата? Има ли нещо счупено или контузено?

— Не, имам главно вътрешни травми, външно не личи нищо. Усещам също, че страдам от посттравматичен синдром, затова имам нужда от хапчета за сън.

Чух сигнал, че ме търси някой друг и казах на сестрата да не затваря.

Обаждаше се сестра ми Слоун, която след два месеца имаше сватба.

— Може да доведеш някой приятел на сватбата, ако искаш — каза тя.

— Чакай малко — казах ѝ аз и превключих на другата линия, единствено за да установя, че сестрата е затворила.

Прехвърлих се пак на Слоун.

— Добре. Кой? — попитах я аз.

— Не знам. Някоя приятелка или ако си се запознала с някой мъж, който искаш да доведеш.

Мисълта да заведе някой любовник на сватбата на сестра ми звучеше толкова привлекателно, колкото да постъпя на служба при Военноморските тюлени. Всеки път, когато водех някой вкъщи, за да се запознае с родителите ми, независимо дали беше приятел или наистина гадже, близките ми се чувстваха длъжни да ми напомнят, че имам ужасен вкус при избора на хора и предпочитат да ги посещавам сама. Всички споделяха мнението, че приятелите ми от Калифорния са повърхностни, изпаднали са в мозъчна смърт и за всички е по-добре да ги оставя там, където са.

Сестра ми, която е мормонка, беше сгодена за нормален човек и той като че ли ѝ помагаше бавно да се изтръгне от магията, която ѝ бяха направили мормоните. Сватбата на Слоун щеше да бъде във вилата ни в Мартас Винярд. Макар че напоследък излизах два пъти с мъж, който ми харесваше, не исках да изпадам в неудобното положение на третата ни среща да го помоля да прелети от единия до другия край на страната, за да присъства на сватбата на сестра ми.

Тъй като моят гей приятел Нейтан ме беше използвал в много от семейните си празници и ваканции, изглежда беше време да поискам да ми се отплати. Баща ми никога не беше виждал гей на живо и си помислих, че може би е време да преживее това откровение. Оказа се, че правя поредната си голяма грешка.

Трябва да кажа, че Нейтан не е типичен гей. Той не е отявлен хомосексуалист като Харви Файърстайн, но ако имате и най-малка склонност към хомосексуализъм — каквато аз нямам — едва ли ще са ви нужни повече от една-две вечери с Нейтан, за да ви светне.

Дълго време не съзнавах, че е гей, като отдавах женствеността и особеностите му на факта, че е евреин. Той е висок, красив, фанатик на тема спорт и в много отношения изглежда истински мъж — освен когато не е съгласен за нещо и тогава се превръща в осемгодишно момиче.

Двамата с Нейтан сме приятели от дълги години. Запознахме се, когато бях деветнайсетгодишна и намерих първата си работа като сервитьорка в „Мортънс“, един ресторант в Лос Анджелис. Той ме обучаваше през първия ден и когато излях чаша червено вино върху някаква жена, която носеше повече грим от Лайза Минели, той ме увери, че в бъдеще ме очакват велики неща.

Да заведе Нейтан вкъщи обаче не се оказа точно толкова гениална идея, колкото си мислех. Минути след като го представих на майка ми, той седна на кухненската маса и ѝ каза, че умира от глад след пътуването.

— Какво да ти направя, миличък? — попита тя. — Има шунка, картофена салата, мога да претопля чили...

— Искам четири яйца на очи, без абсолютно никакво олио или масло. Искам и сандвич с пуешко филе и многозърнест хляб с горчица — дижонска, ако има.

Не бях сигурна как да приема поведението на Нейтан, но реших да защита майка си.

— Това ли е всичко или искаш да ти поднесе и телешки стек със сос?

— О, извинявай — каза той. — Толкова съм гладен, че не мога да мисля.

— Стига, Челси — каза майка ми с неодобрителен тон и после излъга: — Не ставай глупава, за мен е удоволствие.

Брат ми Грег пристигна в хола по боксерки и тениска, като се прозяваше и се чешеше по врата. В същия момент кучето ни Уайтфут и баща ми, който беше облечен с анцуг „Шон Джон“ и кожени боти „Ъгс“ влязоха през плъзгащата се врата, която води към задната тераса. При вида им Нейтан започна да квичи като прасе.

— О, господи, погледни това красиво същество! — Той хукна към Уайтфут, коленичи и започна да го гали неудържимо. — Да, да, харесва ти, нали, звяр такъв, кученце малко, нали? Да, харесва ти, много ти харесва. Обичам те вече, да, обичам те, обичам те. Ти обичаш ли ме? Струва ми се, че ме обичаш!

Уайтфут размахваше опашка и маниакално ближеше Нейтан, който също беше отворил уста. На Уайтфут не му трябваше много, за да се възбуди, и знаех, че вече беше включил миниатюрната си висулка на пълна газ.

— Какво великолепно създание! — възхищаваше се Нейтан с глас, с който някоя майка говори с детенце. Уайтфут е най-обикновен помияр, притежаващ способността да сяда при команда — мило куче, но не чак да се побъркаш по него. Нейтан не беше човек, който показва чувствата си и никога не го бях виждала да се държи по този начин.

Баща ми наблюдаваше цялата сцена с отвращение. После силно се изкашля. Това не беше добро начало. Междувременно Грег следеше всичко с широка усмивка. Той обича да наблюдава реакцията на баща ни към всичко вляво от центъра. След като в продължение на още десет секунди Нейтан позволи на Уайтфут да го изнасилва в лицето, той се изправи и се приближи към баща ми с широко отворени ръце. Баща ми отстъпи крачка назад и вместо прегръдка му подаде ръка.

Грег познаваше Нейтан от посещението си в Лос Анджелис и двамата се прегърнаха сърдечно.

— Това ще е фантастично — каза ми Грег на път към кухнята.

Щом Нейтан свърши с малкото пиршество, което му беше приготвила майка ми, той попита къде е стаята му и веднага се преоблече в дрехите си за джогинг. Беше рано следобед и всички бяха на плажа, затова нормално хаотичната ни къща, пълна с петимата ми братя и сестри, техните възлюбени и половин дузина деца, беше празна и необикновено тиха.

Дадох указания на Нейтан в каква посока да тича, като реших да остана вкъщи и да загладя нещата.

Щом Нейтан отиде на джогинг и вратата зад него се затвори, баща ми вдигна глава от вестника, който четеше, и ме изгледа ядосано над очилата си, свалени ниско на носа.

— Е, Челси изглежда е довела вкъщи поредната откачалка — каза той на майка ми.

Налагаше се да сменя бързо темата от страх, че баща ми, който и без това беше кисел, ще изпадне в още по-лошо настроение, затова го попитах дали градинарят е свършил с подготовката на ливадата за сватбата.

— Да, свърши — отговори баща ми с безразличие. — Казах му да вземе като хонорар една от липите.

— Какво? — попита майка ми.

— Едната липа. Имаме две и обикновено се срещат само в Германия. Много са редки.

— Мелбин — каза майка ми, — как според теб ще вземе едно от дърветата ни?

— Много просто — отговори баща ми. — Трябва само да го отреже и да го натовари на камион. Не е кой знае колко трудно.

Лицето на Грег светна. Грег много се забавлява от всички бизнес маневри на баща ми. Убеден е, че баща ми е напълно луд и оперира в съвсем друго измерение.

— Защо градинарят би пожелал едно от дърветата ни? — попита невинно Грег.

— Тези дървета са много ценни, Грег. Те струват около хиляда и петстотин долара. Въпросът е кой не би пожелал такова дърво.

— Добре — отговори Грег, — но градинарят не се занимава с търговия на дървета. Дървото не е нещо, което може да закараш на пазара и да го продадеш.

— Не съм сигурен — каза баща ми и продължи да чете вестника си.

— И кога ще го отреже? — попита майка ми.

— Не знам, трябва да доведе хора и да вземе камион под наем — каза той.

— Е, дано да не е преди сватбата — каза майка ми.

— Може би ако имаме късмет, ще го отреже точно в разгара на сватбата — каза Грег.

— Не, едва ли би постъпил така — каза баща ми, като че ли брат ми говореше сериозно.

— Сигурно в eBay ще се скъсат да наддават — каза Грег.

— Ако иска да го продава в eBay, нека го продава там, какво ме интересува? Знам само, че този човек направо ни ограби — каза баща ми.

Отидох в стаята си, преоблякох се и слязох пак долу, където заварих сестра си и годеника ѝ. Бяха ходили на гости на свои приятели, пристигнали за сватбата.

— Погледни каква фигура — каза баща ми, като ме видя по бански костюм. — Тази вечер сме много секси!

После смушка сестра ми и добави:

— Погледни каква фигура — като пясъчен часовник. Може да ти разбие сърцето, да, такава е.

Слоун реагира както винаги с отвращение.

— Това е дъщеря ти, татко. Не е прието да ѝ правиш комплименти за фигурата.

Не бях съгласна. Обичам комплименти и не ме интересува откъде идват. Освен това баща ми винаги ни възхвалява, докато почнем

да изпитваме неудобство, само за да се обърне в следващата минута и да подхвърли нещо като: „Някои жени се омъжват чак след като прехвърлят четирийсетте“.

— Татко е влюбен в теб и според мен това е отвратително — каза Слоун.

— Обичам еднакво всичките си дъщери — обяви той. — Всяка от вас е по-хубава от другата!

— Така ли? И къде съм аз в тази класация? — попита Слоун.

— В началото — отговорих аз. Баща ми се обърна към мен.

— Много си безочлива, мила. Мъжете невинаги могат да приемат това. Ти си едно от тези момичета, които са способни да вършат всичко сами. Да спечелят състояние, да имат няколко деца... да построят къща.

— И от кого ще са децата, татко? — попита Слоун.

— Все едно от кого! Днешните жени са точно такива. Тази твоя сестра все много знае — каза той на Слоун и после ме погледна. — Но ти си прекалено умна и много мъже сигурно се плашат от теб. Точно затова обичаш да се движиш с откачени типове като твоя приятел Нейтан.

— Слоун, научи ли новината? — попита Грег.

— Да — намесих се аз, като не обърнах внимание на забележката на баща ми. — Утре няма нужда да плащаш на кетъринга, може само да им дадеш някое от дърветата ни. Те са много редки.

Вратата се отвори широко и влезе Нейтан — след джогинга от него се лееше пот.

— Това място е красиво, господи, Мелвин, много красиво — каза той на баща ми. После забеляза Слоун. — Ти трябва да си Слоуни Балоуни! Ура! — изкрещя той и изтича да я прегърне.

Бъдещият ми зет се измъкна през задната врата веднага щом усети, че евентуално и него го чака прегръдка. Баща ми смъкна вестника на пет сантиметра под очите си и наблюдаваше Нейтан като детектив, преследващ заподозрян.

— Силвия — каза Нейтан на майка ми, — много бих искал едно плодово мляко.

— Хей, задник такъв — прошепнах аз, — това да не ти е супермаркетът.

— Челси, чух какво каза — отговори майка ми. — С удоволствие ще приготвя плодово мляко на Нейтан.

— Хубаво, хайде направи едно плодово мляко и за кучето — каза баща ми и измърмори нещо под носа си.

След като прекара четирийсет минути под душа, а после остави екипа си за джогинг на пералнята и помоли майка ми да не пере заедно шортите и тениската му, Нейтан вдигна телефона и отиде в спалнята, където спяха всички деца.

Бързо се измъкнах на терасата, за да избегна по-нататъшни разпавии с баща ми. Половин час по-късно, когато се върнах вътре, Нейтан все още спореше на висок глас със своя букмейкър/любовник, а баща ми го подслушваше през бебе монитора на сестра ми, който държеше на сантиметри от ухото си. После стана, хвана ме за ръка и ме завлече в кухнята.

— Знаеш ли какво е *шнорер*? — попита ме той.

— Татко, какъв ти е проблемът? — казах аз.

— На идиш *шнорер* означава авантаджия. Този твой приятел — този *файгеле* — отговаря на класическото определение за авантаджия и това никак не ми харесва. Кога ще пусне проклетия телефон? Трябва да уреждаме сватбата на тази твоя сестра — мормонката — и тук няма покритие за мобилния. Що за *мишигас* е това? — Мишигас е друга дума на идиш, която означава лудост. — Знаеш ли, че си има букмейкър? Къде е израснал този човек, в гората ли?

— Пусни ми ръката, татко.

— Никак не ми харесва. Я ми кажи истината, да не е изпаднал в делириум? — попита баща ми съвсем сериозно. Това беше неговият начин да ме попита дали Нейтан не взима наркотици.

Истината е, че Нейтан взима всякакви наркотици, но не си представях, че е успял да се качи на самолета за сватбата на сестра ми с доза амфетамин, скрита в ректума му. И доколкото ми беше известно, преди сватбата не беше взимал нищо, само пиеше. Неговият модус операнди е да изпада в няколкоседмични запои, а после да прекарва два-три месеца в пълно въздържание. Когато е в запой, Нейтан има навик да стои буден цяла нощ, надрусан до козирката, и после да се обажда на мен или на някой от приятелите ни в седем сутринта, за да обсъждаме теми като защо в играта „Монополи“ Болтик Авеню е по-евтино от Вентнър, когато всъщност локацията му е по-добра. Има и

дълги периоди на мълчание — ако не броите моментите, в които скърца със зъби или потракването на вертикалните щори, когато застане на прозореца и се оглежда за ченгета. Винаги искам да затворя, но се страхувам, че може да си глътне езика.

— Татко! — невинно отговорих аз. Нейтан не взима наркотици. Престани да се държиш така. Бъди любезен с него! — Когато баща ми не харесва някого, не е нужно да си екстрасенс, за да го разбереш. Той е деликатен като секира — стига ти само един директен поглед в очите. И въпреки че някога се забавлявах да го гледам как се ядосва, отдавна бях оставила зад себе си златните години, когато да разочаровам баща си ме изпълваше единствено с пълно въодушевление. На около двайсет и четири осъзнах, че просто искам да преживея отново онова вълнуващо чувство, което изпитваш, когато на шестнайсетгодишна възраст за пръв път кажеш на баща си, че си бременна и мислиш да родиш детето.

— Само го дръж по-далече от майка си и по-далече от кучето — нареди баща ми. Грег влезе в кухнята точно при тези думи.

— Да, Челси, според мен това е добра идея. Освен разбира се, ако кучето не си носи презервативи — каза Грег. Баща ми мрази чувството за хумор на брат ми дори повече, отколкото мрази моето. Той изгледа и двамата ни с отвращение и се отправи към храстите.

— О, виж, татко отива да се облекчи. Колко очарователно — каза Грег, докато гледахме как баща ми си сваля ципа.

Най-после Нейтан освободи телефона и му предложих да отидем на плажа. Той отговори, че предпочита да остане на терасата и да се любува на гледката.

След малко почнаха да пристигат още роднини и се надявах, че ще отклонят поне малко вниманието от Нейтан. За щастие сестра ми Слоун го хареса. Той ѝ правеше абсурден брой комплименти и Слоун му се връзваше. Ако не превъзнасяше „пронизително сините ѝ очи“ ѝ обясняваше колко му харесва, че пръстите на краката ѝ са еднакво дълги. Това ѝ даде смелост да го затрупа с въпроси за членството му в Алианса на гей активистите.

Надявах се, че и баща ми ще остане очарован от Нейтан, както ставаше с повечето жени, но нито той, нито братята ми не искаха да имат нищо общо с него. Почувствах се неудобно, че съм го довела с мен и съм разочаровала семейството си. Истината беше, че Нейтан

наистина се държеше ужасно. Той имаше мнение за всичко и говореше нонстоп, като почти не даваше възможност на никой друг да каже нито дума. Мъчех се да го примамя навън, по-далече от баща ми, но той колкото по-ясно усещаше, че не може да го спечели, толкова повече разширяваше атаката си. Когато не хвалеше баща ми какъв късметлия е, че има достатъчно силна сперма, за да произведе шест здрави дера, той си поръчваше ядене от майка ми, сякаш се намираше в денонощен ресторант. Беше минал само един ден от пристигането му и вече беше изял близо шест различни блюда, като искаше всичко да му се приготвя без абсолютно никакво олио или масло.

— Защо не отидем до града да пийнем по нещо? — предложих аз, като за десети път насочвах Нейтан към вратата.

— Защо ще напускаме този рай? — каза той и се освободи от хватката ми. — Тук имаме всичко необходимо.

— Не знам, Нейтан, може би защото се държиш като задник и защото майка ми не ти е личен готвач.

— За какво говориш?

— Давай го малко по-кратко, може ли?

— Слоун ме обича, а също и кучето, Уайти. Как може да говориш такива неща?

— Кучето се казва Уайтфут! И родителите ми не дават пет пари кой го харесва.

— Винаги преувеличаваш нещата! — каза той и ме остави сама пред вратата.

Към 8 часа вечерта нямах друг вариант, освен да разреда два тиленола в маргаритата му. Час по-късно той беше в леглото.

На другия ден беше сватбата на сестра ми и Грег ме събуди, за да ми каже, че Нейтан вече е говорил по телефона със своя букмейкър повече от час.

— Сега излезе да се поразходи с един от каяците. И татко го наблюдава с бинокъла. Възможно е всеки момент да изкризи — каза развълнувано Грег.

Слязох в кухнята, където майка ми правеше палачинки с боровинки.

— Миличка, според мен трябва да изкараш приятеля си Нейтан от полезрението на баща си, когато се върне — каза майка ми. — Баща

ти всеки момент ще изхвърли бърборен камък. Направила съм списък на нещата, които двамата с Нейтан да купите в града.

— Добре — казах аз. — Извинявай, той обикновено не е такъв.

Влезе баща ми.

— Няма да мога да си държа езика зад зъбите още дълго.

— Татко, моля те, извинявай. Не му казвай нищо. Той е имал труден живот и баща му го е биел.

— Съвсем основателно! — отговори баща ми и лапна една боровинка. — Е, да се надяваме, че ще стигне с каяка обратно в Калифорния, откъдето е дошъл. Или ако имаме късмет, ще падне гъста мъгла и ще се загуби. Искам да изчезне от полезрението ми. Избрала си си страхотно гадже, Челси, истински мъж!

Очевидно родителите ми бяха обсъждали полезрението на баща ми.

— Защо от всичките си тъпи приятели в Лос Анджелис избра да ни доведеш точно този гей? Да не се мъчиш да ни съобщиш нещо? — каза баща ми, като игриво ме смушка в ребрата. — Нашата малка Челси да не е лесбийка?

— Не, татко, не съм лесбийка. Спя само с мъже — отговорих аз и излязох навън.

Час по-късно изправях с ютия косата на двегодишната си племенница и Нейтан влезе в стаята — потеше се обилно и вонеше на текила.

— Двамата със Слоун току-що пренаписахме брачния й обет — каза той.

— За какво говориш? — попитах аз.

— Обетът беше добър, но не чак дотам — отговори той.

— Помогнах й да го направим малко по-пикантен.

— Пиян ли си вече? Воняш на текила.

— Не, не, добре съм. Пих само една чашка — каза ми той.

— Баща ти ме помоли да помогна да подредим столовете за церемонията. Струва ми се, че ме харесва!

Стана време шаферките да помогнат на Слоун да се приготви. След като я облякохме, тя помоли да я оставим насаме с Нейтан, преди да излезе и да тръгне към олтара. Макар да се зарадвах, че някой от близките ми го приема позитивно, не ми беше ясно що за бърз съюз

бяха сключили двамата, при това толкова дълбок, че да предпочете да сподели най-важния момент в живота си с него, вместо със сестра си.

Поразходих се насам-натам из къщата, като оглеждах едно друго и се мъчех да натъпча циците си в роклята, която майка ми ми беше ушила. Тя беше направила на всички шаферки рокли от един и същ плат. Разбира се, накрая само аз приличах на проститутка.

Тъй като е мормонка, Слоун никога не използва наркотици и рядко пие алкохол. Затова когато тръгна по пътеката със залитане, за всички, която я познават, стана ясно, че е пияна. Новият ѝ брачен обет включваше изречения от три различни песни на „Грейтфул Дед“. След като Слоун каза: „Толкова си умен, че би могъл да бъдеш учебник“, сестра ми Сидни прошепна в ухото ми:

— Какво, по дяволите, приказва?

Церемонията свърши и се подредихме на опашка да поднесем поздравленията си на терасата, която гледаше към океана. Слоун вдигна чаша шампанско и разля малко на земята. Баща ми се намеси. Той взе чашата, влезе вътре и я изля в купичката на Уайтфут. После ми нареди да ѝ занеса газирани сайдер.

Когато започна тържеството, намерих масата си и седнах до Нейтан.

Нейтан ми намигна и посочи между краката си. Беше откраднал бутилка „Куерво“ от бармана и я беше скрил под масата ни, за да му е под ръка. Очевидно петметровото разстояние до бара му се струваше прекалено голямо усилие — освен това не искаше да спре нито за миг да сваля хетеросексуалния ми братовчед, който седеше до него. Братовчед ми Нийл, който е от Ню Йорк, любезно се извини, стана и отнесе със себе си картичката с името си.

Нейтан се потеше като професионален борец, когато поръча на сервитьорката третия си омар.

— Какво си взел? — попитах аз. — Целия си мокър.

— Нищо, глупава краставичке! Само се забавлявам. — Реших, че ще е зает с бутилката и станах да се поразходя сред гостите. Баща ми дойде при мен и попита дали Нейтан си мисли, че се намира в ресторант „Червеният омар“.

— Слушай, татко, не му обръщай внимание. Забавлявай се! Виж! — казах аз и посочих с ръка. — Слоун иска да танцува с теб.

Двамата със Слоун потанцуваха не повече от трийсет секунди, когато Нейтан се появи на дансинга с изискана стъпка и ги раздели. Бързо преместих три маси и разчистих дансинга, за да отдалеча Нейтан от личното пространство на баща ми.

— Веднага спри! — казах му аз през зъби, като в същото време се усмихвах, в случай че някой ни гледа. — Отиди на разходка. На дълга разходка.

— Искам да вдигна тост — беше отговорът на Нейтан.

Той започна да почуква с нож по чашата с текила. Затворих очи от ужас.

— Това е от мое име и от името на Челси — каза той, като сливаше думите.

Музиката и разговорите спряха и брат ми Грег се провикна:

— Хайде да чуем!

— Искам само да кажа, че никога и никъде не съм срещал по-голямо гостоприемство от това на г-н и г-жа Хендлър. Тази къща е такава почивка от моя хаотичен и напрегнат стил на живот в Холивуд, където продуцирам музика. Занимавам се и с фитнес. Все едно, няма нищо по-красиво от това да видиш как мормонка и непрактикуващ християнин свързват съдбите си на еврейска сватба. В любовта и войната всичко е честно.

После грабна бутилката текила изпод масата и с препъване излезе навън.

След около час, главно страхувайки се за сигурността на Уайтфут, обиколих къщата в търсене на Нейтан, но напразно. Все пак намерих Уайтфут. Беше вързан за едно дърво от другата страна на къщата и ядеше омар, който несъмнено баща ми му беше поднесъл. До омара беше поставена купичка сос.

Към осем часа вечерта, когато купонът почна да затихва, слязох в тоалетната в мазето. Именно там намерих Нейтан да пуши марихуана с тринайсетгодишния ми братовчед Кевин. Той не можеше да разбере какво лошо виждам в ситуацията и защо съм такава кучка.

Аз не разбирах как някой може да се държи толкова неадекватно в къщата на родителите на своя приятелка. Когато ме беше завел на гости при неговите родители, аз се държах като истинска Емили Поуст, нито веднъж не изпсувах и дори не ми хрумна да изпия цяла бутилка текила без разреждател. Кресях му почти пет минути, после хванах за

ръка невръстния си братовчед, дръпнах си от неговия джойнт и го поведох нагоре по стълбите. Казах на Нейтан, че му забранявам да излиза от мазето до края на вечерта, на което той отговори:

— А как ще си изям омара?

Отидох на масата ни, взех чинията с омара и я хвърлих към него. Той реагира с нещо, което прозвуча като писък на котка, подложена на групово изнасилване.

На сутринта се събуди на ливадата пред къщата, защото баща ми го поливаше с маркуч.

— Ще си изпуснеш самолета — каза баща ми. Все още бях толкова вбесена от поведението на Нейтан, че помолих брат ми Грег да го закара на летището четири часа по-рано. Когато се върна, Грег съобщи на всички в хола с широка усмивка:

— Е, не се страхувайте, изглежда Робърт Дауни младши успя да си замине благополучно. По-късно ще слушаме новините, за да разберем дали самолетът е кацнал или той все пак е успял да го отвлече.

— Млъкни — казах аз. — Той обикновено не е такъв.

— Според мен всички ще се съгласят, че трябва да забраним на Челси да води, когото и да е на семейни празници, освен ако не е сгодена и ще се жени за него.

Брат ми знаеше, че шансът да се сгодя е горе-долу толкова голям, колкото и да издам хип-хоп албум.

Майка ми, която си играеше с племенницата ми, погледна към нас и каза:

— Струва ми се, че Грег е прав, мила. Струва ми се, че може би когато си сама, имаме възможност повече да ти се радваме.

Майка ми винаги представя нещата така, сякаш основното съображение е, че за останалите е огромно удоволствие да бъдат в твоята компания. Но аз и без това нямах желание да водя повече гости. Не бих могла да понеса друга ваканция с придружител при толкова обиди от страна на баща ми, сестрите и братята ми.

— Наистина трябва да внимаваш с какви хора се събираш — каза баща ми. — Имаш слабост към откачалки, а си хубаво момиче и ще ми е много неприятно да гледам как прахосваш тази фигура.

ЗАД БОРДА

Тъпа-Тъпа ме попита дали искам да отидем на круиз за Нова година. Никога не бях пътувала с кораб в океана и се колебаех, защото с Тъпа-Тъпа е толкова забавно, колкото да участваш в турнир по боулинг на трева. Представата ѝ за хубаво прекарване е да отиде в пицарията и да си поръча два ордъовъра, вместо един. Но следвайки моята продължаваща безкрайно мисия да осигуря разкъсването на двайсет и осем годишния ѝ химен, се съгласих.

— Ще отидем само ние двете — каза тя.

— Няма начин — отговорих аз. — Ще поканя Айвъри и Лидия.

— Добре — каза тя, — само че те няма да искат да дойдат с мен.

Беше права. И Лидия, и Айвъри отговориха, че предпочитат да прекарат новогодишната вечер на концерт на Майкъл Болтън и че по принцип съм идиотка, щом съм се съгласила да отида. След като изслушах напълно рационалните им откази, преосмислих решението си и се помъчих да се измъкна от уговорката, като казах на Тъпа-Тъпа, че ми се отваря прекрасна възможност да храня бездомните през новогодишната вечер и трябва да се откажа. Час по-късно намерих Тъпа-Тъпа да плаче в стаята си. Мразя, когато хората плачат, особено ако е по моя вина, затова не само се съгласих да отида с нея, но и накрая ѝ платих екскурзията. Кой сега е Тъпа-Тъпа, а? — помислих си аз.

Още от началото Тъпа-Тъпа невероятно се вълнуваше от пътуването. През следващите три седмици тя говореше само за това. Повтаряше непрекъснато колко хубаво ще прекараме и с какви секси мъже ще се запознаем. Накарах я да ми обещае, че най-малкото ще позволи на някой да ѝ препипа циците, иначе ще кажа на всички на борда, че още е девствена.

— Да не си посмяла! — изкрещя тя. — Ще те убия! Мислиш ли, че ще се запозная с някой? Мислиш ли наистина? Представи си, че срещна съпруга си на кораба? Ще е толкова романтично!

Тя непрекъснато изнасяше модни ревюта в апартамента ни, като ми представяше саронги и различни горнища на бански костюми.

— Какво мислиш? Кой саронг ти харесва — този на точките или другия със слънцата?

Беше изтощителна. Мразех този глупав круиз повече, отколкото мразех курса за възстановяване на точки, след като ме хванаха да карам пияна. Нещата се влошаваха и от факта, че Лидия и Айвъри планираха да отидат на ски екскурзия в Аспен с Хю Грант.

В последното си модно ревю тя показва горнище с нещо, което много приличаше на шорти стил делфин, които ѝ бяха два номера по-малки. Ако се появеше с този костюм, щях да почна да ѝ викам „изхвъркналата вагина“.

— Слушай, Изхвъркналата вагина, искам да кажа Тъпа-Тъпа — обясних ѝ аз, — на този круиз има много възможности да се запознаеш с мъже, затова искам да си подготвиш теми за разговор.

— Аз знам как да разговарям с хората, Челси — каза тя.

Това не би могло да бъде по-далече от истината. Единствените хора, с които Тъпа-Тъпа можеше да общува, бяха деца и слабоумни възрастни. И освен ако човек не е гледал всички епизоди на „Ергенът“ или „Сватбена история“ по канала Ти Ел Си, Тъпа-Тъпа страдаше от липса на теми за разговор. Тя непрекъснато гледаше реалити шоуто, не само първото излъчване, но и повторенията, и ако видео рекордерът не запишеше нещо, което вече беше гледала, тя се обаждаше на баща си, за да го пита дали не може някак си да ѝ го изпрати от Ню Джърси. Гледах „Ергенът“ веднъж и реших, че искам да направя свой собствен вариант на шоуто. В него щях да правя секс с всички участници и после да ги елиминирам въз основа на размера на пениса. А по време на церемонията с розите щях да нося някаква блестяща сатенена рокля по дизайн на Никол Милър, за предпочитане в патладжанен цвят, и да кажа: „Лирой, Тайрън и Джамал, приемате ли тези рози?“ Мисълта за пътуването никак не ми харесваше и колкото повече се приближаваше новогодишната вечер, толкова по-хубави ми се виждаха плановете на всички други.

— Ще е прекрасно, ще се запознаем с толкова много мъже — повтаряше Тъпа-Тъпа до втръсване.

— Хайде стига вече! Държиш се така, като че ли отиваме на развлекателен парк, пълен с мъже. Ако храниш големи надежди, ще

останеш разочарована — казах ѝ аз. Самата аз имах *много* малки надежди и усещах, че определено ще бъда разочарована. Плюс това не знаех дали ще мога да издържа толкова дълго време само с Тъпа-Тъпа. Сериозността, с която се отнасяше към всичко, събуждаше в мен плашеща склонност към насилие. Мъчех се с всички сили да не ѝ крещя, но ми беше много трудно и никога не оставах с нея повече от два часа.

— Познай какво! Направо ще умреш! — възторжено почна Тъпа-Тъпа. Току-що се връщаше от пътническата агенция с билетите ни. — Круизът е с алкохол и отиваме в Енсенада!

Бях се надявала, че никога няма да ми се наложи да ходя пак в Енсенада. Това не е място, което човек иска да види втори път. Преди няколко години прекарах там една вечер с двама мъже, с които се запознах в бара, и си спомням, че не ядох нищо в продължение на двайсет и четири часа. Целият град миришеше лошо и освен това не горях от желание да си купувам одеяла и канадки, които се търкалят по тротоара. Не разбирам манталитета на мексиканците и се чудя как може да са толкова близо до цивилизацията и да не знаят, че тако се прави с хрупкава коричка, а не с тортила.

— Круизът е с алкохол! — пак проплака Тъпа-Тъпа.

— Ти изобщо не пиеш — напомних ѝ аз.

— Е, ще пия, щом като круизът е с алкохол. Ще си прекараме по-хубаво от всякога!

Прибрах се в стаята си и, изпаднала в паника, се обадох на майка ми.

Обясних ѝ, че ако продължа по този отчаян път, накрая сигурно ще нанеса някакви травми на Тъпа-Тъпа — психологически или — вероятно — физически. Признах също, че понякога паля цигара и че ще пропуша по-сериозно, ако бъда принудена да отида на круиз с Тъпа-Тъпа. Майка ми отговори, че в живота невинаги се случва това, което ти е приятно и понякога трябва да направиш нещо единствено за да доставиш удоволствие на друго човешко същество. Напълно се съгласих с нея, но ѝ припомних, че за тази цел си има сбирки. Тя каза, че Тъпа-Тъпа е двайсет и осем годишна девственица, която гледа на този круиз като на най-хубавата ваканция в живота си и че трябва да имам позитивна нагласа, вместо да изпадам в мрачно настроение и в главата ми да се въртят гадни мисли. Любопитно беше, че майка ми

сега сипеше мъдри прозрения, а когато преди години намери в стаята ми един джойнт, каза: „О, направо фантастично. Значи вече пушиш цигари?“ Тя продължи да ми обяснява, че съм имала щастието да бъда изложена на много разнообразни влияния и трябва да помагам на хората, които не са израснали в такава културна среда. Майка ми положи всички усилия да извърти нещата така, сякаш съм момиче от висшето общество, което току-що е било прието в Сорбоната, а Тъпа-Тъпа се е родила под моста в Ню Джърси. Тази гледна точка ми хареса и реших да възприема нова нагласа.

Чудно как понякога се развиват нещата. Ако се преструваш, че много се въодушевяваш от нещо, което не ти е приятно, постепенно започваш да си вярваш. След няколко дни с абсолютен възторг говорех за приключенията, които ни очакват на борда на този кораб. Дори не трепнах, когато чух Тъпа-Тъпа да казва, че ще плаваме с компанията „Карнавал Круиз“ .

— Звучи прекрасно! — отговорих с леко стиснати зъби; нямаше да си позволя да кажа нищо лошо за тази компания, нито за Кейти Дий Гифърд — побърканата жена, която се явява в тяхната реклама.

Започнах да си представям всички онези бални зали, в които ще показвам моите нови обувки „Роберто Кавали“. Нямах подходяща рокля за тях, но се надявах да намеря нещо във веригата за спортни дрехи „Експрес“. Представях си цялото нещо като прекрасен романтичен епизод от сериала „Корабът на любовта“. Късно в една звездна вечер се намирам на палубата „Лидо“ във вечерна рокля и търся Голямата мечка, когато зад мен се приближава двойникът на Леонардо ди Каприо и ме прегръща. Стоим на носа на кораба и разперваме ръце към морето, а аз се провиквам: „Ти си господар на света!“

А и кой знае какви вълнуващи спортове на открито предлагат? Всички ми разказваха каква прекрасна храна поднасят на круизовете; нямаше търпение да се натъпча с агнешко и пресни омари. Тъпа-Тъпа ме попита дали според мен ловят рибата направо от океана и същата вечер я сервират на кораба.

— Вероятно — отговорих аз. Това изглежда съвсем логично.

Повярвах в този круиз и знаех, че ще бъде приятно. Представях си всички различни любовни връзки, които ще възникнат на различните етажи на нашия кораб. Как хората влизат и излизат от

каютите си в малките часове на нощта, как се разхождат по дебелиите червени килими, докато горе в Голямата бална зала двамата с моя нов двойник на Леонардо сме останали сами на дансинга и танцуваме под звуците на „Дай ми цялата нощ“ на Карли Саймън, кавър версия.

Тъпа-Тъпа дори се съгласи да си купи книга за круиза — нещо, което да чете, докато лежим край басейна между две къпания. Отидохме в книжарницата „Барне енд Ноубъл“, където си избрах една неавторизирана биография на рапъра Ем Си Хамър, и тъй като не исках да претоварвам Тъпа-Тъпа с първата книга през живота ѝ, я насочих към „Избери си сам приключение“ за деца между 9 и 12 години.

Круизът траеше четири дни и три нощи, корабът тръгваше от Лонг Бийч и се връщаше на първи януари. В деня на пътуването трябваше да се явим на пристанището в девет часа сутринта. Бях в толкова приповдигнато настроение, че не беше проблем да стана в седем и половина, за да стигна на време, като поддържах прекрасната си нова нагласа. Преосмислих цялостното си отношение към играта, наречена Живот. Може би все пак Тъпа-Тъпа не беше толкова глупава. Щастието е въпрос на избор. Вече бях започнала да споделям с Айвъри и Лидия моята нова философска система, но в този момент двете внезапно и необяснимо престанаха да говорят с мен.

Когато стигнахме на пристанището, отидохме на митническия пункт и показахме документи за самоличност. Сякаш хиляди американци се мъчеха да имигрират нелегално в Мексико. Регистрирахме багажа си и се наредихме на опашка с другите пътници. Ако се съдеше по вида им, беше ясно, че не спадат към хората с доходи от категорията, която предпочитам. Но тъй като аз също не спадах към хората с доходи от категорията, която предпочитам, се сдържах да изкажа на глас първоначалното чувство на отчаяние. Имах намерение да направя круиза колкото е възможно по-приятен. Посочих към един мъж, който стоеше на края на опашката.

— Онзи мъж непрекъснато те заглежда — излъгах аз.

— Наистина ли? — попита тя. — Къде е?

— Ето го, ето там. — Посочих ѝ го пак. Тя го видя.

— Не е чак толкова симпатичен — отговори тя. Той не беше чак толкова симпатичен, но и тя не беше Мис Ню Джърси, така че останах изненадана от безразличието ѝ. Надявах се да не се кани да краде от

моите мъже. От доста време съм в тази игра и си знам цената. Тя очевидно не съзнаваше, че човек трябва да се придържа към някакви реалистични граници. Тъпа-Тъпа носеше няколко излишни килограма и доколкото ми беше известно, никак не бързаше да ги стопи. Не беше дебела, но и едва ли скоро би могла да покаже корема си в къса блуза, без хората веднага да извърнат очи.

— А, май сте много придирчива, госпожице — казах й аз.

— Имам добро предчувствие за този круиз — каза ми тя. — Просто знам, че ще срещна някого.

Бях сигурна, че има по-голям шанс да родя пингвин, отколкото Тъпа-Тъпа да се запознае със сродна душа на борда на този кораб, но новото ми любящо сърце надделя. Първата ми цел беше някой да проникне в нея или поне да я погали. Втората ми цел беше някой да проникне и в мен. Майка ми ме убеди, че имам щедра природа и въпреки че изпитвах съмнения, приех новата си роля с гордост.

Като тръгнахме по моста, за да се качим на кораба, гордостта бързо ме напусна и започнах да изпитвам чувството, което се явява веднага след порция развалено суши: повдигане, доста подобно на морска болест, но в случая по-скоро ставаше въпрос за дълбоко отвращение. Този кораб беше страшно мръсен. Ароматът на лайна, който се носеше от някакво подобие на мокет, беше миризма, която съм усещала само веднъж, когато се събудих в един бар. Мокетите бяха с някакъв ужасен психеделичен дизайн, който изглежда беше нанесен със сито печат върху оригиналната шарка в безуспешен опит да се прикрие разнообразния асортимент от петна.

Едни членове на екипажа носеха сини ризи с логото на „Карнавал“, а други бяха със собствените си дрехи с табелка с името и значка на „Карнавал Круиз“. Едни носеха ризите си вътре в панталона, други не. Екипажът изглеждаше напълно незаинтересован, сякаш всички си мислеха за нещо съвсем друго, а на стената имаше снимки в рамки на други незаинтересовани служители на компанията, като всички бяха поставени накриво. Повечето членове на екипажа изглежда не бяха навършили осемнайсет години. Започнах сериозно да се питам с какво всъщност се занимават.

Тъпа-Тъпа ме хвана за ръка и каза:

— Хайде да отидем в стаята си, имаме *апартамент*.

Не отговорих, защото все още бях в състояние на шок, обзета от отвращение, което може да се свърже единствено с дълбоко разочарование или остро обоняние.

Отидохме в каютата си, което означаваше да изкачим четири етажа стълби и да преминем през коридор достатъчно широк само за един човек — ако се движи странично. Къде ли е бил този кораб, ухаещ на лайна, когато са снимали „Корабът на любовта? Отворихме вратата и видяхме две койки и люк с толкова дебело стъкло, че беше невъзможно да определим дали синьото от другата страна е океанът или небето“.

— Това ли е гледката ни към океана? — попитах Тъпа-Тъпа, като се спънах на прага. Очевидно се движехме.

— О, боже господи — отговори тя. — Това е много лошо.

Тя почна да се смее. Аз не се засмях.

— Не мога да остана тук — казах аз. — Не мога.

— Не е толкова лошо — каза тя. — Няма как да си тръгнем. Корабът вече отплава от пристанището.

— Ще се наложи да плуваме до брега.

— Престани! Това ще е едно голямо приключение!

Трябваше веднага да намеря капитан Стъбинг — и другите герои от „Корабът на любовта“, Айзък и Доктора. Къде беше тази надрусана с кокаин курва Джули? Това беше моята компания. Исках да отседна в техните големи, разкошни спални с двойни легла и безупречно обслужване.

След като се поуспокоих, осъзнах, че е време да формулирам план. Първата стъпка беше да започна да пия незабавно. Винаги мисля по-логично, когато пия. Втората стъпка беше да намеря начин за бягство.

Оставихме си чантите и отидох в банята да се пооправя. Банята беше метър и двайсет на метър и двайсет, като трябваше да прескочиш тоалетната чиния, за да стигнеш до душа. Взирах се озадачена в тази абсурдна подредба, като се мъчех да се сетя къде да си поставя краката, докато пишкам, тъй като между предната част на тоалетната чиния и стената на банята имаше само пет сантиметра. Реших да ги сложа под душа, като седнах странично на тоалетната. Извиках Тъпа-Тъпа при мен, за да види и тя какъв круиз наистина беше този.

— О, боже господи! О, боже господи! Как ще ходим в банята? — попита тя.

— Това ли е скапаният ти апартамент? За това ли платих деветстотин долара?

— Много съжалявам. Ще ти върна моята част. Не е нужно ти да ми плащаш — каза тя.

— Добре. Предпочитам в брой — отговорих аз.

Излязохме от „апартамента“ си, за да разгледаме кораба и да пийнем нещо. Тъпа-Тъпа взе една рекламна брошура, в която ни информираха, че казиното ще отвори веднага щом напуснем границата на Калифорния. Нещата изглеждаха по-обещаващи. Хазартът е мое любимо занимание и като прибавим и факта, че плавах по море, в главата ми нахлуха спомени за любимия ми филм „Бар Порки“, в който група тийнейджъри се мъчат да загубят девствеността си. Отидохме да си купим чипове за казиното и се наредихме на опашка зад една жена, която носеше две чантички на кръста си и нямаше един преден зъб.

След това се насочихме към палубата „Лидо“ където огледахме ситуацията около басейна и пийнахме нещо на бара. На бара седеше мъж с коса до кръста и черни три четвърти джинси. Проблемът с прическата му беше, че по-голямата част от главата му беше плешива, а дългата проскубана коса, която му беше останала, растеше от ушите надолу.

Приближих се към единствения плешив мъж с цъфтяща коса, който съм виждала, и го попитах откъде можем да си поръчаме питие.

— Ще ви донеса — каза той.

— Тук ли работите? — попитах го аз.

— Понякога — отговори той.

Тъпа-Тъпа направи гримаса, но аз не се отказвах.

— Ще пия водка „Кетъл Уан“ с каквото и да е. Две водки. — После попитах нашия барман: — Къде е басейнът?

Той посочи зад нас, където имаше нещо като кръгло корито — приличаше на реквизит от развлекателния парк „Морски свят“ като се изключи това, че нямаше вода и беше покрит с декоративен брезент в червено, бяло и синьо.

— Това ли е басейнът?

— Един от тях. На кораба има още четири, но сега не е сезон и всички са затворени.

— Не е сезон ли? — попита Тъпа-Тъпа.

— Да, госпожице. От ноември до февруари — каза той, като ни подаде питиетата в пластмасови чаши.

— Сега вече искаш ли да плуваме към брега? — попитах Тъпа-Тъпа.

Благодарихме на Цъфтящата коса за питиетата, преди да разбере, че се състоят от евтина водка и лимонада на прах, която Тъпа-Тъпа, разбира се, хареса, защото ѝ напомняше за забавачницата.

На палубата „Лидо“ нямаше никой, освен нас, затова слязохме няколко етажа надолу. Когато забелязах третия мъж с коса до кръста, казах на Тъпа-Тъпа, че трябва да се приберем в каютата и да спим.

— Нека поне да се попечем — каза тя.

— Навън няма и петнайсет градуса — казах ѝ аз.

— На тази температура се почернява най-добре — отговори тя.

Взехме банските си костюми и менюто за вечеря и се върнахме на палубата „Лидо“. Цъфтящата коса все още беше там. Помолих го за истинска водка в истинска стъклена чаша, но той ми каза, че сервират само в пластмасови, освен на вечеря, и се престори, че не е чул забележката ми за истинската водка.

— Кога е вечерята? — попита Тъпа-Тъпа.

— Може да се храните в седем или в девет в официалната зала — каза той.

— В официалната зала официално облекло ли трябва? — попитах аз.

— О, да — каза той. — Не може по шорти, по маратонки и блузи над корема.

— Няма проблеми — казах аз. Беше прекалено ветровито, за да си сложим банските костюми, затова продължихме да седим на пластмасовите шезлонги пред покрития с брезент басейн/корито и да гледаме небето. Помислих си дали да не вдигна брезента и да скоча с главата надолу; бях сигурна, че нямаше да съм първата. Опитах се да позвъня на 911, но телефонът ми беше извън обхват. Катастрофата беше пълна. Положителната ми нагласа отдавна се беше включила в програмата за защитени свидетели, но се мъчех да запазя спокойствие.

Тъпа-Тъпа ме попита в колко часа си избирам да вечеряам и ѝ казах в седем, защото се надявах до девет да съм в безсъзнание. Очевидно казиното нямаше да отвори до утре (голяма изненада),

затова продължихме да пием. Заспахме на столовете или, както обичам да казвам, отпуснахме се да подремнем някъде към един и се събудихме сред ято чайки, които се хранеха с фъстъците, останали на бара. Точно когато си мислех, че нещата не могат да се влошат повече, някой обяви по високоговорителите, че след пет минути на палубата „Лидо“ започва състезание по шафълборд. Беше време да се пораздвижим.

Прегледахме брошурата с идиотски развлечения на кораба и решихме да играем бинго в Карнавалната зала в пет. Седнахме до мъж и жена, които ни съобщиха, че ще се оженят на кораба. При тази новина Тъпа-Тъпа изпадна в силно вълнение.

— Ще се жените! Това е тооолкова романтично. Как се запознахте? Как ѝ предложи?

Щеше ми се да напомня на Тъпа-Тъпа, че нямаше нищо романтично в това да се ожениш на круиз, нито двама души да носят еднакви тениски със Зи Зи Топ, но не исках да я обидя.

Този круиз щеше да бъде и меденият им месец, защото жената не можеше да отсъства повече от седмица от електроцентралата, където работеше. Това беше последното, което чух, преди да изкрещя:

— Бинго!

— Млъквай! Млъквай! Спечели ли?! — извика жената. Водещият ме посочи в тълпата, аз станах и всички започнаха да ми ръкопляскаат.

— Само се пошегувах — казах аз и си излязох.

Вече бях много пияна и ми трябваше свеж въздух. Тъпа-Тъпа тръгна след мен, но ѝ казах, че имам нужда да остана сама.

— Да не се каниш да скочиш? — попита ме тя.

— Не, не се каня да скоча, но след малко трябва да ям. Съсипана съм.

— Спри да пиеш — каза ми тя.

— Няма такъв вариант.

В седем без петнайсет отидохме на Жълтата палуба и огледахме положението. Тъпа-Тъпа предложи да се върнем в каютата, за да се приготвим.

— Да се приготвим за какво? — попитах я аз. Отправихме се към определената ни маса в залата, където седяха три жени на възраст между четирийсет и петдесет.

— Прекрасно. Виж с кого ще се храним — казах ѝ аз.

Седнахме при дамите на нашата кръгла маса — останаха пет празни места.

— Здравейте, дами — каза Тъпа-Тъпа и започна да ни представя. Те бяха много мили, стегнати и прилични жени, очевидно от някакъв град, където нямаше нито телевизия, нито списания.

— Ние сме от Небраска — каза една от жените. Очаквах, че ще са от щат като Небраска. Единствената изненада беше, че има хора, които биха *пътували* със самолет, за да се качат на този круиз. Те се хилеха дяволито, докато ни разказваха, че са решили да пътуват „по женски“, без съпрузите си. Бях сигурна, че най-неприличното нещо, в което тези жени някога са участвали, е било да играят „Не се сърди, човече“ с момчетата.

След още минута празни приказки слабата, тъмнокоса жена с най-бледата кожа, която съм виждала, ни попита:

— Християнки ли сте?

— Да, аз съм християнка — отговори Тъпа-Тъпа.

— О, колко хубаво — казаха те. — Толкова ни е приятно, че се запознахме. — Жените веднага станаха по-дружелюбни.

— Не, ти не си християнка — казах аз на Тъпа-Тъпа. — Ти си презвитерианка. Има голяма разлика. — Това беше толкова типично за Тъпа-Тъпа. Тя не знаеше нищо за себе си.

— Е, все едно — каза Тъпа-Тъпа, — аз вярвам в Исус Христос.

Точно за това не исках да отида на ваканция с нея. Тя няма никаква лоялност. Тя е също като сестра ми Слоун. Не исках да бъда единствената невярваща на масата. За щастие бях достатъчно пияна, за да се защитя.

— Аз съм еврейка — им казах и си поръчах двойна водка със сок от боровинки. Помислих си, че е невъзможно в „официалната зала“ да не сервират истинска водка.

— Това е хубаво — каза една от жените.

И веднага след това, сякаш изобщо не бях отвърнала нищо, дамите се впуснаха в разговор за греховната природа на евреите, които са убили техния господ Исус Христос. Не знаех дали да вярвам на ушите си, защото бях вече много пияна, но се чудех как човек може да отиде на ваканция и да говори за религия. Как беше възможно мис Небраска да си мисли, че средата е подходяща за обсъждане на нещо

толкова спорно? Една от другите жени добави, че ако зависи от нея, президентът Буш не само би изкарал още един мандат, но и се надява абортите да бъдат напълно забранени. Тази жена очевидно представляваше обществена опасност и се налагаше да бъде спряна.

— Извинете — прекъснах ги аз, — имам един въпрос. Лошо ли е да пиеш, когато си бременна... ако планираш да дадеш бебето за осиновяване?

Този път Тъпа-Тъпа не ме последва навън.

На палубата „Лидо“ висяха четирима мексиканци. Ще ги наричам чолоси, само защото единият носеше шапка, на която пишеше CHOLO.

— Здравейте, земляци — казах аз, като се отпуснах на един шезлонг до тях. Пушеха марихуана от нещо, което приличаше на пура.

— Това трева ли е? — попитах аз.

— Да, мѝја^[1], искате ли да си дръпнете?

От горчив опит знаех, че не трябва да пуша марихуана, смесена с друго, а бях прекалено пияна, за да пуша чиста марихуана.

— Не, благодаря, земляк. Вие момчета в Мексико ли се връщате? Единият се приближи към мен.

— Казвам се Рико — представи се той.

Носеше бели волейболни чорапи до коленете с кафяви три четвърти панталони и широк черен колан. Тоалетът му беше допълнен с бял потник на човек, който бие жена си. Главата му беше бръсната, но имаше рунтави мустаци.

Когато Рико седна до мен, аз се наведох напред и силно повърнах. Тримата му приятели се дръпнаха с отвращение. Стана ми неудобно, но продължаваше да ми се повдига. Неясно си спомням, че тримата си тръгнаха, но Рико реши да остане при мен и да ми държи косата.

Накрая той ме премести на място, където можех да повръщам през балкона и така прекарах следващите четири часа. Не бях в състояние да се помръдна нито на сантиметър и Рико напълно ме разбираше. В някакъв момент извади от джоба си ластиче и стегна косата ми на конска опашка. Оказа се, че е човек, на когото може да се разчита. Без него имаше голям шанс да падна зад борда. Той ме пребърка, за да намери ключа ми, и към полунощ каза, че е време да ме заведе в каютата.

— Ще спя тук, само ме остави на мира — проплаках аз.

— Не, госпожице, не може да спите тук. Ще замръзнете като пуйка.

Беше доста студено, но едва ли щях да замръзна и бих искала да не споменава Деня на благодарността.

След още час се съгласих да ме занесе на ръце в каютата ми, което се оказа трудна задача, като се има предвид колко тесни бяха коридорите. Хората ни гледаха изумени, докато той крачеше гордо и ме носеше на ръце, като в някоя сцена от „Английският пациент“, и питаха дали всичко е наред. Помъчих се да им отговоря, но не ми се разбираше.

Когато отвори вратата на каютата, Тъпа-Тъпа скочи на крака в пижамата си с мотиви от „Шрек“ и изкрещя:

— О, господи, добре ли си? — И после: — А ти кой си?

— Успокойте се, госпожице, само ви нося приятелката — каза Рико.

— Излизай! — изкрещя тя. — Помоооооц!

— Хей, хей, спокойно, спокойно — каза Рико, обърна се да си излезе, а тя грабна една обувка и я хвърли след него.

— Благодаря — изфъфлих аз, когато чух, че вратата се затваря. Легнах на долната койка. — Млъкни, той се погрижи за мен — казах аз на Тъпа-Тъпа и заспах.

На другата сутрин се събудих с чувството, че съм олекнала с три килограма, и съобщих на Тъпа-Тъпа, че трябва да слезем от кораба в Енсенада и да платим на някой мексиканец да ни откара до Лос Анджелис.

— Не мога да прекарам Нова година на този кораб.

— Няма начин, това е лудост. Може да ни изнасят — каза тя.

— Е, поне ще прекараме приятно Нова година! — изкрещях аз. Изнасилването ми се виждаше по-приемливо от това да издържа още един ден на този круиз. — Помисли си — продължих аз. — Знам, че по мексиканските плажове се предлагат полети с парапланер; може би ще успеем да се приберем с парапланер.

— Вече можеш да играеш в казиното. Сега сме в Мексико — каза Тъпа-Тъпа, когато ме събуди два часа по-късно.

Веднага се почувствах по-добре. Тъй като имах нужда от чийзбъргър и два-три часа, за да се възстановя преди следващия си

коктейл, отидохме да хапнем в кафенето. Обясних ѝ, докато ядях най-отвратителния чийзбъргър на света, че Рико се е погрижил добре за мен снощи и че не трябва да си съставя мнение за хората по чорапите им.

— Бях изплашена. Не знаех къде си и баща ми ми каза да не излизам от каютата, след като се стъмни — отговори тя. Не се изненадах, че се е обадила на баща си.

Тя му се обажда в Ню Джърси по няколко пъти на ден, за да го пита такива неща като дали в Калифорния ще вали и дали може да се храни в „Събуей“ — веригата за сандвичи. От всичките му съвети най-много обичах този — никога да не използва тампони, а само макси превръзки, защото: „Там дебне убиец и името му е токсичен шок синдром“. Искях да кажа на баща ѝ, че съм живо доказателство за това, как тампонът може да оцелее в женското тяло до три дни, без да предизвика никакви сериозни симптоми, но се бях научила в какви битки не трябва да влизам.

Попитах Тъпа-Тъпа дали е помислила върху предложението ми да се върнем в Лос Анджелис.

— Баща ми каза не, в никакъв случай, ще е прекалено опасно — отговори тя.

Чудех се дали да не тръгна сама, но не можех да я оставя тук. Все още не можех да повярвам, че ми е писано да празнувам Нова година на този кораб.

— Добре — казах аз. — Хайде да отидем в казиното. Ще те науча да играеш блекджек.

Играх почти осем часа без прекъсване, като Тъпа-Тъпа ме пазеше. Спечелих около четиристотин долара и се чувствах прекрасно. Тя беше прекалено нервна, за да рискува собствените си пари, затова накрая ѝ дадох сто долара в чипове и тя започна да играе с тях. Изглежда ѝ вървеше, но винаги залагаше минимална сума, което беше добре, защото означаваше, че ще е заета по-дълго време.

Щях с удоволствие да продължа да играя в малките часове на нощта, ако беше необходимо, и попитах нашето крупие до колко ще е отворено.

— През следващите трийсет часа — каза той, — докато се върнем в Калифорния.

В този момент покрай масата ни мина двойникът на Скот Улф. Все още не бях пила нищо и самото му присъствие беше достатъчен повод за празнуване. Не беше чак толкова сладък, колкото Скот Улф, но това се отнасяше и за всички други на този круиз. Имаше по-светла коса и доста набита физика за мъж, не по-висок от метър и шейсет и пет. Тъпа-Тъпа ме мушна с лакът. И двете знаехме, че е най-хубавият мъж на този кораб и гладката му, мека кожа ми напомни за самата мен отпреди няколко месеца.

— Не си и помисляй за него — казах й аз с напрегната усмивка.
— Давам ти Рико.

Погледнах към момчето, което спасяваше новогодишната ми вечер и казах:

— Извинявай, имаш ли нещо против да дойдеш при нас за малко?

— С удоволствие — каза той и дойде.

— Кевин ли се казваш? — попитах го аз. Това беше новото ми любимо изречение за свалки.

— Не — отговори той.

— Наистина ли? Изглеждам ли ти позната?

— Малко — каза той. Това означаваше, че проявява интерес.

— Е, това е Тъпа-Тъпа, а аз съм Сама — казах му аз.

— Престани, не се казвам така — заяви Тъпа-Тъпа.

Сега той се засмя и знаех, че ще правим секс.

— С приятели ли си тук? — попитах го аз.

— Да — отговори той. — Групата ще се събере в „Парадайз Клуб“ на горната палуба след около час. Искате ли да дойдете при нас?

Мислех си да му припомня, че това е кораб за круизове и да отидем в „Парадайз Клуб“ не означава непременно, че ще отидем и при него, но си замълчах.

— Ще се видим там — казах аз. Той беше много сладък и това ме приповдигна. Оказа се, че все пак ще трябва да си вземем душ.

— Хайде да отидем да се приготвим — казах аз на Тъпа-Тъпа.

Тя беше по-развълнувана от шимпанзе, намерило банан.

— О, боже господи! Това е страхотно! Мислиш ли, че и приятелите му ще са сладки? Какво да си облека? Толкова се вълнувам. Надявам се, че ще има танци.

Аз не желяех да има танци, но нямаше да позволя нищо да провали единствения ми шанс за свалка на Нова година. Това щеше да е третата поредна Нова година, която прекарвах сама, и няхах намерение да я пропусна без свалка. Ако минеше и четвърта Нова година без никакъв екшън, щях да съм официално в рецесия.

Взехме си душ с джапанки в желанието си да избегнем директен контакт с мокета и докато се обличахме, изпих още три пластмасови чаши водка и превключих на портокалов сок за малко витамин С. След като нарочно пропуснах вечерята, за да избегна още една конфронтация със съпругата на пастора, изядох няколко енергийни блокчета, за да имам достатъчно издръжливост на дансинга. Изглеждах секси и най-вече кльоцава. Обожавам деня, след като съм повръщала. Чувствах се лека като перце.

Качихме се в „Парадайз Клуб“ което е интересно име, за каквото и да е на кораб, който е бил потопен от торпедо преди много години. Забелязах моя Б-вариант на Скот Улф, заобиколен от две-три други конкурентни фигури. Всички имаха същия невинен вид на студенти и всички изглеждаха под двайсет и пет години. По онова време бях на двайсет и шест и според мен трябваше да се задоволя с това, което се предлагаше в този момент от пътуването. Не че моето момче не беше сладко, но ако се намирахме на сушата, това, че не му липсва нито един зъб, нямаше да бъде допълнителен бонус.

Както обикновено, Тъпа-Тъпа се притискаше към мен, затова накарах един от приятелите му да я покани на танц. Това ми даде възможност да остана насаме с моя мъж. Плюс това не обичам да играя ходовете си пред публика.

Казваше се Лес, което звучеше като име на човек, който обича да подлага деца на сексуален тормоз, но и в този случай знаех, че бог ме поставя на изпитание и трябва да приема каквото ми се предлага. Щом като видях, че Тъпа-Тъпа започва да се отпуска с партньора си, се наведох към Лес и го попитах има ли самостоятелна каюта.

— Не, двама сме — каза той, — но съквартирантът ми е на дансинга.

— В каютата има ли койки? — попитах го аз.

— Да, има — каза той с приятно смутен вид.

— Искаш ли да отидем в каютата ти и да се позабавляваме? — попитах го аз.

— Абсолютно съм навит — беше отговорът му. Помислих си, че това е доста смел отговор за човек с толкова нисък ръст. Започвах да харесвам момчето все повече. Обичам мъж/момче със самочувствие.

Казах на Тъпа-Тъпа, че Лес иска да ми покаже каютата си и ще се върна след час. Тя не остана доволна, затова ѝ дадох малко храна за размисъл. Обясних ѝ, че за нея тази вечер ще е нещо като зрелостен изпит и ако покаже признаци на съзряване, раздяла с детството и навлизане в началните стадии на живота си като възрастен човек, който знае още колко ваканции заедно ни очакват. Когато това не подейства, ѝ обещах едногодишен абонамент за тийнейджърското списание „Тайгър Бийт“.

Бях доста замаяна, защото не бях яла нищо и ми трябваше малко раздвижване. Затова когато Лес ме хвърли на койката, още преди вратата да се затвори, не оказах никаква съпротива. Всъщност се възбудих като гледах колко е силен и не можех да си представя, че пенисът му ще е по-малък от стандартна четка за дрехи. Провеждах кастинг, в който го готвех за мой новогодишен партньор, и дотук определено изглеждаше, че ще го повикам за повторно прослушване.

Само да знаете колко бях подценила Лес. Не само че пенисът му беше по-голям от средното, но и притежаваше издръжливостта на морски пехотинец в Ирак. Имаше точно същата физика като Серена Уилямс. Нещата се развиха прекалено бързо дори за мен. Преди да се усетя, не само че ме съблече, но и по някакъв начин се озовах на горната койка. Лес се хвърли към другия край на каютата, грабна един презерватив и после се върна с троен скок салто при мен. Това момче трябваше да участва в олимпиада — и не в такава, за каквата бих се квалифицирала аз. Изведнъж той скочи върху мен. Малко преди да почнем да правим секс, ме обърна и се озовах на четири крака. Досега никой не ме беше малтретирал по този начин и наистина ми беше приятно. Все пак този круиз се превръщаше в епизод от сериала „Корабът на любовта“; утре се канех да проверя дали има свободни места за догодина.

Точно в този момент Лес ме удари. Не ме шляпна, не ме погали, а ме фрасна с отворена длан по дясната буза на задника. Ударът беше толкова силен, че се закашлях и почти излетях от леглото. През няколкото секунди, които ми бяха нужни, за да си припомня как се казва, той ме удари още три пъти, като редуваше бузите.

— Хей! Ти! Веднага спри! — успях да извикам аз.

— Какво има? — Той спря.

— Не ме ли удари току-що? — Обърнах се да го погледна, за да не се взира в темето ми.

— Не ти ли харесва? — попита той с мек глас. Сега пак придоби приятен вид.

— Е, не знам, сигурно... не съм се представила добре? — Това беше глупостта, която излезе от устата ми под формата на думи. Натупването по задника обикновено е нещо, за което хората се споразумяват предварително. Чувствах се малко изнасилена и си мислех, че като свършим, ще ме накара да му направя сандвич или нещо подобно.

— Изглежда ти харесва — каза той, като дишаше тежко. Истината беше, че донякъде ми харесваше, но същевременно беше прекалено силно и имах чувството, че трябва да възразя. Изпаднах в такова объркване, каквото не бях изпитвала от момента, когато за пръв път чух Джордж У. Буш да говори. Не че не обичам конфронтацията. Обичам я, но до този момент никога не бях влизала в спор по време на сексуален акт и не познавах Лес достатъчно дълго, за да направя скандал. Помислих си дали и аз да не го ударя, но ми се видя много изкуствено. Обикновено аз направлявам действието в леглото и не знаех как да реагирам, когато някой друг поеме кормилото. Особено когато технически бяхме с едни и същи размери.

— Е, хайде, добре — казах му аз. И нещата продължиха така, през следващите петнайсет минути, докато той свърши, при което между другото ръмжеше почти като мечка.

— На колко си години? — попитах го аз. Лежах на горната койка, а той се беше преместил на долната. Чувствах се самотна и имах желание да си поприказвам с някого. Никога не са ме изоставяли толкова скоро след секс, въпреки че аз съм постъпвала многократно така с други хора. Сега, когато ролите бяха разменени, започнах да осъзнавам какво означава да те зарежат.

— На първи януари ще навърша деветнайсет — каза ми той.

— Трябва веднага да се върна при приятелката си — казах му аз и скочих от горната койка, като с една ръка прикривах вагината си, а с другата гърдите. Лявата ми ръка беше изложена на опасност и с цел да избегна удар по нея, бързо се обърнах и се облякох.

В пиянски ступор все още се мъчех да разбера как успях да се озова в леглото с почти малолетен. Това никак не беше хубаво. Никога не бях спала с човек дори една година по-малък от мен и изведнъж се почувствах като педофил. Откъде толкова малко момче се беше научило как да пляска жени по задника? Уплаших се, че може би лъже за възрастта си и съм престъпила закона; представих си как морската полиция ме сваля от кораба с белезници и пранги на краката.

На другата вечер беше Нова година и решихме да гледаме едно шоу, което се казваше „Суинг, суинг, суинг“. Защото късметът в казиното ми изневери и печалбата ми се стопи на двеста долара. Щом седнахме, видях Рико няколко реда зад нас.

— Хей, Рико — извиках аз, — *como te llamas*^[2]?

Той ни изгледа и после направи жест, който приличаше на среден пръст, но в испанския вариант, с който съобщаваш на другия, че не желаеш да разговаряш с него.

— Това момче наистина ти е много сърдито, сега не иска дори да говори с нас — казах аз на Тъпа-Тъпа, после пак се обърнах към него и извиках: — Благодаря ти, че се погрижи за мен!

Този път той направи жест, който ми беше непознат. Не разбирах защо ми се сърди. Аз не го бях замерила с обувка.

Когато дрипавата завеса се вдигна и представлението започна, първият човек, който излезе на сцената, беше гол до кръста мъж със зелен чорапогащник, дълга бримка на единия крак и изкуствен венец на главата. Той направи две кълба назад, последвани от пирует и салтомортале. Бих разпознала тези движения както по море, така и на суша. Трябваше да призная: на крехката възраст двайсет и шест бях стигнала до най-ниската точка в живота си. Не само че спях с осемнайсетгодишно момче, което ме напляска, но и той изпълняваше главната роля в едно отвратително корабно танцово шоу, наречено „Суинг, суинг, суинг“.

Може би да си имаш истинско гадже не е най-лошото нещо, което може да ти се случи.

[1] исп. Син на испанец и индианка или обратно. ↑

[2] исп. Как се казваш? ↑

НА СВЕТЛО

Бях в сайта на Дискавъри Ченъл и се мъчех да намеря маймуна, когато мобилният ми телефон звънна. Обаждаше се Нейтан, за да пита дали ще го придружа на срещата на съучениците му от гимназията.

Кой знае защо Нейтан се счита за прикрит хомосексуалист, въпреки че всеки, който е останал до късно вечерта в апартамента му, знае истината. Не е нужно да си пълен отличник, за да се сетиш, че когато те изрита от апартамента си в един сутринта, а на излизане се разминеш с висок мускулист латиноамериканец, Нейтан си е поръчал нещо за вкъщи от „Доставка на пениси по домовете“.

Всички съученици на Нейтан от гимназията и колежа, както и родителите му, все още бяха на тъмно относно хомосексуалността му. Родителите му нямаха представа, че когато го бяха изпратили на детски психиатър на петнайсетгодишна възраст, той се беше впуснал в любовна връзка с психоаналитика, която беше продължила повече от десет години. „Любовна“ не е думата, с която бих си послужила, за да опиша как психиатърът ви прави свирка, но Нейтан настояваше, че връзката е била взаимна и двамата са изпитвали силни чувства един към друг. Това очевидно беше отмъщението на евреите, задето не им е бил предоставен достъп до католическата църква и нейните педофили. Тъй като сме много изобретателни хора, ние сме създали своя собствена система за малтретиране на деца, а после сме добавили още един пласт, така че и да плащаме на нападателя си.

След като получих тази информация от Нейтан, бях изключително разочарована, че никой от моите психотерапевти никога не се беше опитал да ми приложи кунилингус. Нейтан ми призна за тази връзка едва след като бяхме приятели вече от много години и когато го направи, беше главно, за да ме убеди да го придружа на ваканция със семейството му и да се преструвам, че съм му гадже.

— Психиатърът там ли ще бъде? — попитах аз.

— Не.

— Тогава защо да идвам?

— Защото родителите ми искат да те видят. Говоря им за теб през цялото време, за да си мислят, че скоро ще се ожена.

— Но ти няма да се ожениш. Със сигурност не за мен — казах му аз. Всъщност няколко пъти бяхме обсъждали дали да не се оженим, главно защото се разбирахме толкова добре, но след дълъг и задълбочен размисъл осъзнах, че не е в мой интерес да прахосвам първия си брак с гей.

Но Нейтан ме убеди да отида с него и след този случай го придружих на още много семейни ваканции. Ходихме в Телюрайд в Колорадо, прекарахме десет дни на Фиджи и два-три уикенда в семейната къща в Биг Бър. Измамата се оказа много успешна и в замяна трупях много километри като самолетен пасажер. Семейството му беше забавно и харесвах майка му — еврейка, която обичаше да раздава заповеди и искаше да знае всичко за мен, от любимата ми сексуална поза до асцендента ми. Тя седеше до мен, играеше си с косата ми, сякаш бяха Златокоска, и непрекъснато повтаряше как не може да повярва, че и аз съм еврейка. Моята майка е пълна противоположност на типичната еврейска майка; държи се много любезно и си дремва по-често от котка. Поради това винаги копнеех за някой, който наистина ще успее да ме вбеси.

По принцип бих казала „да“ за срещата на съучениците от гимназията, но все още му се сърдех за сватбата на сестра ми. Благодарение на катастрофалната визита на Нейтан в лятната къща на родителите ми, ми беше забранено да водя, когато и да било на семейните сбирки.

Затова когато Нейтан ме помоли да го придружа на събирането с бившите му съученици, което всъщност не беше точно такъв тип събиране, а по-скоро летен коктейл за всички, които бяха завършили същото училище, аз отказах.

— Хайде, моооля те, ще е толкова забавно. Ще бъде в клуба „Бел Еър Бей“ ще има безплатен бар и секси мъже. — Това бяха валидни аргументи, но аз не се предавах. Сериозно обмислях дали да не го отрежа завинаги.

— Не съм сигурна дали изобщо искам да се виждаме повече — казах му аз.

— Недей да говориш така! — изсъска той. — Не беше толкова лошо, напълно преувеличаваш нещата. Дори получих благодарствена

картичка от сестра ти. Тя ме обожава.

Не бях сигурна дали да му повярвам, но за сестра ми беше толкова типично да не ми помогне да докажа правотата си.

— Благодарствена картичка? — попитах аз да ти благодари за какво? Че ѝ съсипа сватбата? Откъде изобщо ти е намерила адреса?

— Вероятно е бил на шишенцето „Валиум“, което ѝ дадох — отговори той. — Беше пълна развалина, преди да почне церемонията. Дадох ѝ само половинка, защото преди никога не беше вземала „Валиум“, но след церемонията поиска още, затова ѝ оставих цялото шишенце.

Сега бях бясна. Как можах да пропусна възможността да се надрусам със сестра си, която беше по-невинна от квакер? Разкъсвах се между яда си към Нейтан и гордостта от сестра си за това, че най-после беше разпуснала сфинктера си. Същото това момиче, когато бях десетгодишна, ме будеше, щом се прибереше вкъщи от купон и ми шепнеше: „Челси, събуди се. На купона имаше марихуана и аз изобщо не пуших“.

Обикновено се обръщах, мъчех се да отворя очи и питах: „защо не?“

— Нейтан, поведението ти е абсурдно. Ти не уважаваш никого. Колко пъти съм идвала в къщата на родителите или на ваканция с теб и не само съм се държала прилично, но дори съм цитирала стихове от Тората?

— Ами ако ти платя? — попита той.

Винаги съм си мечтала да бъда професионална компаньонка, но никога не съм си мислила, че в тази работа има истински пари.

— Колко? — попитах го аз.

— Двеста долара — предложи ми той.

Изсмях се и после се престорих, че съм се задавила.

— Какво си въобразяваш, хомо! — казах аз. Това не са достатъчно пари, за да се преструвам, че пак си ми симпатичен!

— Моля те, моля те, ела с мен, ще е забавно, и двамата може да се запознаем с някой.

Правили сме това нещо и преди, в многобройни случаи. Почвам да свалям някой мъж, когото Нейтан харесва, и ако той не прояви интерес към мен, в играта се впуска Нейтан. По този начин никой не можеше да открие, че Нейтан е изявен хомосексуалист, освен ако не

преспеше с него, в който случай мъжът определено научаваше това. Проблемът при този подход беше, че Нейтан много си падаше по едри мъже тип дървосекач, за предпочитане с големи пикапи, така че ако мъжът, когото нападнех, не беше гей, накрая обикновено започваше преследване и се налагаше бързо да се измъквам от задния изход на някой долнопробен бар.

— Няма да ти свалям мъже — казах аз. Не и за двеста долара.

— Тези хора са мои съученици, не са тъпи, обещавам ти — каза той.

— Да, но ти си тъп и ще бъдеш там — припомних му аз.

— Ще ти купя рокля, откъдето поискаш. Купи си я сама и ще ти дам парите — не повече от двеста и петдесет долара.

— Това звучи приемливо — казах с най-добрия си адвокатски глас.

Накрая похарчих за роклята по-малко от отпуснатите от моя гей сводник двеста и петдесет долара, защото в „Барни“ имаше разпродажба със 75 процента намаление, и си купих и шал за глава в случай, че стане ветровито. Шалът всъщност беше предназначен да се носи на врата, но бях виждала Джей До да си слага такъв шал на главата и да го връзва отзад, при което копирената ѝ коса се спускаше назад на два вълшебни водопада. Цветът на роклята беше секси розов, което може да се нарече по-точно „лятна курва“, а шалът беше кремов с кръгчета, оцветени в цитрусово, лавандула, както и лятна курва. До този момент никога не бях носила шал на главата си на публично място и очаквах това с нетърпение, за да спечеля най-последното уважение, което заслужавах.

Нейтан ме взе от апартамента ми с лимузина. Той правеше това, когато искаше да впечатли другите. Твърдеше, че проявява отговорност, защото ще прием, но тъй като знаех, че го бяха осъждали в три отделни случая за шофиране под влиянието на алкохол, знаех, че не е така.

— Я виж колко си хубава! — изквича той, докато отивах към колата. — Три думи: красива!

— Благодаря — отговорих аз с невъзмутимия вид на аристократка. Нямах да му се дам толкова лесно; налагаше се да положи усилия, за да му простя.

Клуб „Бел Еър Бей“ се намира на север от Малибу и гледа към Тихия океан. През цялото пътуване, когато не подавах глава през отворения прозорец, за да пробвам шала си на силен вятър, напомнях на Нейтан какъв късмет е да има приятел като мен.

— По-хубаво е да не приказваш такива глупости, като отидем на купона. Казах ти, че се извинявам и изпратих писмо на родителите ти, за да им се извиня.

— Е, надявам се, че си им изпратил. Забраниха ми завинаги да водя хора с мен!

— Виж какво, съжалявам, знам, че пих много, но нека се съсредоточим върху тази вечер — каза той. — Възможно е там да се запознаеш с бъдещия си съпруг. В това училище учеха много хора, които днес са богати и преуспяващи млади мъже.

— Не съм толкова евтина, задник такъв. Не ми трябва пари — казах аз. — Много по-важно е да изглеждат добре.

Накрая пристигнахме пред входа на клуба и колата спря.

— Ти си ми гаджето, докато не ти кажа, че не си — припомни ми той, когато шофьорът отвори вратата.

Спряхме на рецепцията, за да вземем картички с имената си. Нямах желание да съсипя ансамбъла си с такова евтино име като моето, да не говорим колко безумно неподходящ беше цветът; маркерът, с който жената изписваше имената, беше в сигнално червено. Вече бях поела известни рискове с шала и не исках никой да си помисли, че се мъча да надмина Сара Джесика Паркър.

Казах на жената, че ще сложа моята картичка на чантата си, а тя отговори, че предпочита да я закача на роклята. Отбелязах, че не съм от съучениците и все едно никой няма да ме разпознае.

— Не е там работата, мила. По-добре е всички имена да се виждат, така че каналите за комуникация да са предварително отворени.

Помислих си, че може би се шегува, но после осъзнах, че това е невъзможно без чувство за хумор.

— Как се казвате, мила? — попита ме тя.

— Бюла. Казвам се Бюла — отговорих ѝ аз.

Тя стрелна поглед към Нейтан, но той бързо кимна.

— Как се пише? — попита тя.

— Точно както се чува, Б-юла — казах аз. После жената махна защитното фолио и залепи картичката над дясната ми гръд.

— Харесва ми украшението на главата ви — каза тя, като се усмихна със свити устни.

— А вие ми харесвате като човек! — казах аз с широко отворени очи и открита усмивка. Бях използвала това изражение и преди, когато банковият чиновник в „Уелс фарго“ заплаши да блокира един чек от баща ми за десет дни, защото месечният ми баланс беше 3.5 долара.

Нейтан ме хвана за ръка и ме поведе към градината на клуба. Навсякъде имаше бюфети с различни храни, а отстрани бяха разположени два бара.

— Ще взема нещо за пиене, а ти намери къде да седнем — казах му аз. Отидох на бара и поръчах две водки „Кетъл Уан“ и две соди.

— Четиринайсет долара, моля — каза барманът.

— Барът не е ли безплатен? — попитах аз.

— Само за напитки от менюто — каза ми той. — Водката от менюто е „Гордънс“.

— Кой е Гордънс? — попитах го аз.

Той ме погледна с полуусмивка, като сви само едното си рамо.

— Чакай малко — казах му аз и изтичах при Нейтан. — Дай ми пари, барът не е безплатен. Това парти започва много зле, Нейтан. Дотук не е особено добре! — Намеквах, че ако Челси се чувства нещастна, това може да предизвика нещастие и за други. Той схвана намека.

След като платих за питиетата, се върнах и видях, че някаква бяла жена на средна възраст в рокля без презрамки, смес памук полиестер, в която гърдите ѝ изхвъркваха напред като на етажерка, тормозеше Нейтан. Русата ѝ коса беше три нюанса прекалено светла и държеше нещо, което можеше да бъде единствено шардоне. Този тип жени обичат шардоне, особено когато все още е светло. Тя изглежда си беше паднала по Нейтан, което се случва на много жени; той притежава способността да ги накара да се почувстват красиви и секси, което беше и основната причина ние с приятелките ми да го харесваме толкова много.

Жената се преместваше все по-близо до него и не исках да я лиша от удоволствието, затова дискретно седнах на масата зад тях и наблюдавах. Пет минути по-късно тя ме забеляза и се представи:

— Аз съм Лин — каза тя и протегна свободната си ръка.

— Бюла, как си? — каза Нейтан.

— О, извинете, вие двамата заедно ли сте... — Тя посочи първо към него, после към мен.

— О, не, не, не, той е само моят инструктор по плуване, ние сме много близки, но не по този начин. — Намигнах ѝ.

Нейтан обърна глава, за да не ни погледне в очите.

— Вие професионален плувец ли сте? — попита ме тя.

— По-точно синхронизирано плуване. Аз съм единственият професионален синхронист, който участва в състезания без щипка за нос.

— Наистина ли? — попита развълнувано тя. — Как успявате да го направите?

— Не е лесно. Тренирала съм се да задържам дъха си под вода, както и над вода близо шест минути. Всяко състезание трае пет минути. — Разбира се, нямах и най-слаба представа дали това е така, но реших, че е нормално да не дишаш пет минути. Не беше ясно защо някой би задържал дъха си и над вода, но когато си измислям разни неща, рядко използвам филтър.

На лицето ѝ се изписа объркване и тя отвори уста да каже нещо, но я изпреварих.

— Има голяма вероятност да се състезавам в Атина през 2004.

Нейтан се изкашля силно и седна.

— Всъщност...

Прекъснах го:

— Той е толкова суеверен, не иска да говоря за олимпиадата преди квалификационните тестове, мисли си, че няма да ми върви — казах снизходително. — Аз все му повтарям, че след като бог ми е дал талант, няма какво да не ми върви.

— Амин! — каза тя.

— Алилуя! — отговорих аз.

Тя се обърна към Нейтан и сложи ръка на рамото му.

— Треньор по плуване. Сигурно сте във фантастична форма! — Нейтан се усмихна срамежливо, а аз станах и се извиних:

— Ще отида да видя дали няма да намеря някоя риба в този голям плувен басейн. Вие, деца, се опознавайте взаимно. — Нейтан

наведе очи и се загледа в ръцете си, сключени в скута. Намигнах на жената и добавих: — Той не е женен.

Отидох в друга зала, където имаше огромен полилей. Клубът беше голям и екстравагантен, с четири отделни градини. Обичам места, които предоставят такъв простор: така ако се изложиш в една част, следващият форум е само на един скок разстояние.

Тъй като ставаше въпрос за мъжка гимназия, присъствието на десетки мъже, които да тормозиш, беше гарантирано. Приблжих се бавно към суши бара, напълних чинията си и отидох до прозореца, където седнах сама. Придадох си тъжно, наранено, кротко изражение, за да съобщя на всички потенциални ухажори, че съм свободна и, най-важното, лесна плячка.

След като цели десет минути никой не ме заговори, видях покрай мен да минава готин мъж с красива риза „Тед Бейкър“. Познавам ризите „Тед Бейкър“ от пръв поглед и всеки, който носи такава, заслужава да бъде поздравен.

— Извинете ме — казах аз, при което той се обърна да види откъде идва гласът. — Абсолютно съм влюбена в ризата ви.

— Благодаря — каза той, като най-последно ме забеляза и се усмихна. — Много мило.

— „Тед Бейкър“ ли е? — попитах аз.

— Да, така е. — Остана доволен.

— Навремето работех за Тед Бейкър в Лондон. — Нямах намерение да лъжа, но трябваше да го задържа достатъчно дълго, за да вляза в ритъм.

Той седна при мен и няколко минути си говорихме какъв блестящ дизайнер е Тед, а после той каза:

— Между другото, аз съм Дейвид, а вие сте... Бюла? Така ли се произнася? — Не можех да го оставя с впечатлението, че наистина се казвам така.

— О, не, дамата на вратата беше малко особена и се пошегувах с нея. Казвам се Челси.

— Това е забавно — каза Дейвид. — Бюла сигурно е едно от най-грозните имена, които съм чувал.

Дейвид ми каза, че е адвокат по имотни въпроси и току-що се е преместил тук от Атланта, за да бъде по-близо до родителите си. Не познаваше много хора и беше дошъл, за да се помъчи да възстанови

контакта със старите си съученици. Повечето му приятели бяха женени и току-що беше приключил двегодишна връзка с някаква жена, защото мразел роднините ѝ и не искал да излага бъдещото си поколение на влиянието им.

— Харесва ми шала ти — каза той. — Малко хора могат да си позволят да изглеждат по този начин.

Имах чувството, че иска да каже никой не може да си позволи да изглежда по този начин, затова се засмях.

— Ясно — казах аз и свалих шала. Той бързо го нави на главата си.

— Прав си — добавих и си взех шала.

Това определено можеше да се превърне във връзка. Знаех, защото не исках да спя с него веднага, а съм изпитвала това чувство само два-три пъти. Той беше солиден, жизнерадостен и най-вече саркастичен.

Точно ме попита с кого съм тук, когато с крайчеца на окото си зърнах Нейтан.

— Бюла! Ето те! Къде си, мое малко бобче? Надявам се, че не флиртуваш с чужди мъже — каза той, като се наведе към мен и ме целуна по устата. После погледна Дейвид. — О, здрасти, познаваме се, нали?

— Да, Дейвид Стивънсън. Съжалявам, не чух името ти?

— Нейтан — каза Нейтан с отровно изражение на лицето. — Мисля, че ти си една-две години по-голям.

— Да, май си прав — каза Дейвид. — Как вървят работите?

— Значи вече се запозна с жена ми? — каза Нейтан за мой ужас.

Канех се да възразя, но Нейтан ме изпревари с думите:

— Много ѝ е трудно, откакто излезе от центъра за лечение на алкохолизъм... Искам да кажа, трудно ѝ е като е сред пиесици, нали разбираш. — Той взе чашата ми и я помириса. — Дявол да го вземе, Бюла! Никакво пиене! — скара ми се той и насочи пръст към лицето ми. После поклати глава, хвана ме под ръка и каза: — Хайде да тръгваме, мила, а? — Не можах дори да погледна Дейвид. Нямаше смисъл да влизам в повече обяснения, затова се обърнах и тръгнах, сякаш всичко казано от Нейтан беше истина.

— Защо си такъв педал? — попитах го аз. — Човекът беше прекрасен и при това нормален.

— Той е задник. Познавам го. Не ти трябва да имаш нищо общо с него. А и навремето мислеше, че съм гей.

— Ти си гей, задник такъв!

— Ш-ш! — прошепна той. — Онази откачена жена почти ме изнасили благодарение на теб, а тя работи в училището, така че не можех да ѝ кажа, че съм гей.

— О, омръзнаха ми твоите глупости. Вече никой не се интересува дали си гей или не! И аз имам нужда да се позабавлявам. Не мога да мисля само за теб! — изкрещях аз. Двамата се карахме в ъгъла като стара брачна двойка. После го оставих и отидох на първата маса, където имаше свободно място.

— Здравейте! — казах аз на по-възрастната черна двойка на масата. — Имате ли нещо против да седна при вас?

— О, заповядайте, имаме нужда от малко млада кръв, за да стане по-весело — каза жената с широка топла усмивка. Моментално ми стана симпатична.

Преди си мислех, че в някой минал живот съм била черна, защото мноооого обичам черни хора. Харесва ми начина, по който се изразяват. Повечето бели хора са прекалено консервативни, що се отнася до емоциите, и никога не са толкова спонтанни, колкото черните, когато се развълнуват. Ако сте гледали телевизионно състезание, в което първо печели бял, а после черен, сигурно сте забелязали разликата. Черните хора не се замислят, преди да почнат да подскачат от радост. Те са много по-спонтанни и умеят да се веселят, а винаги съм мислила, че без този вид енергия всичко друго губи смисъл.

— Вие двамата май имахте разговор на четири очи? — попита ме жената, като посочи към Нейтан. Очевидно бяха забелязали малкия ни скандал.

— Да — казах аз. — Ще му мине, просто понякога изпада в такова настроение. Аз съм Бюла.

— О какво красиво име! Това фамилно име ли е?

— Да — казах аз. Технически това не беше лъжа. Все някъде би трябвало да има човек с такава фамилия. Единствената Бюла, която познавах, беше Бюла Балбрикът, ненормалната учителка по физическо възпитание във филма „Бар Порки“.

Казвах се Валери и Лари/Уилям. Харесваше ми начина, по който говореше Валери. Думите се лееха от устата ѝ като мека благозвучна мелодия. Имаше упоителен южняшки акцент, и беше от онези хора, които винаги са усмихнати и кожата им е гладка като коприна.

Разказаха ми, че синът им е учил в това училище, но е зает с мачове, защото е професионален баскетболист и те са дошли от негово име. Двойки, които са заедно от толкова дълго време, винаги ме впечатляват. Много съм любопитна да знам какво е било по-различно преди трийсет години, за да имаш желание да се будиш до един и същ мъж всяка сутрин до края на живота си. Гледах как Лари гали ръката на Валери и исках да съм влюбена като тях. Но докато Нейтан беше наблизко, нямаше изгледи това да ми се случи тази вечер.

Точно ми разказаха как Лари Уилям направил предложение на Валери, когато Нейтан се стовари на стола до мен, удари чашата си на масата и се представи. Вратовръзката му беше изкривена и ближеше с език ъгълчето на устните си, за да отстрани някакъв сос. Беше очевидно пиян и поведението му ми дойде до гуша. Не знаех защо изобщо му правя услуги, когато очевидно трябваше да го оставя да се справи с някои свои сериозни лични проблеми.

Реших, че е дошло време да си го върна и ми беше неприятно, че трябва да намеся в това Валери и Лари.

— Здравей, скъпи — казах аз с най-сполучливия си глас на жена, чийто мъж често я бие, а после се обърнах към Вал и Лари: — Това е съпругът ми Нейтан, но няма как да разберете, защото той отказва да носи халката си.

— Не е вярно — каза Нейтан. Нейтан искаше да каже, че не сме женени, но прозвуча така, сякаш не беше вярно, че отказва да носи халката си.

— Младежо, това показва неуважение — скара му се Лари. Много ми хареса обръщението „младежо“. Това се превръщаше в истинска комедия. Нейтан изпадна в недоумение. Намесих се, преди да успее да се съвземе.

— За мен е толкова тежко. Женени сме цели две години, а той не иска дори да включи името ми в съобщението на телефонния секретар. — При тази мисъл очите ми започнаха да се наливат със сълзи.

— Челси! — извика Нейтан.

— Челси? Коя по дяволите е Челси? — попитах аз.

— Извинявай Бюла — поправи се той. Лари и Валери се спогледаха с ужас. За всички ни беше ясно, че Нейтан има връзка с друга жена.

— Младежо, трябва да се вземеш в ръце — предупреди го Лари. — Не искам да прозвучи нахално, но ти имаш една прекрасна женичка и ако не се събудиш и не помиришеш капучиното, някой друг ще го изпие вместо теб.

Помислих си, че съм умряла и съм попаднала в рая. Един голям черен мъж не само беше защитил честта ми, но и ме беше нарекъл „женичка“.

Дори Нейтан замълча при тази внушителна демонстрация на сила. Гласът на Лари звучеше точно като този на Джеймс Ърл Джоунс. Беше висок над метър и осемдесет, с рамене, на които можеш да балансираш джудже. След като осъзна, че няма шанс срещу този мъж и че ако се съпротивлява или се опита да отговори, само ще се покаже като задник, Нейтан трябваше да се предаде.

— Прав сте — каза той и наведе глава, съвсем заслужено.

— А, значи вече почваме да се разбираме — каза Джеймс Ърл Джоунс.

— Лошото е, че тя през цялото време работи — каза Нейтан, като се помъчи да обърне нещата в своя полза, но нямах намерение да му се дам.

— Какво работиш, мила? — попита Вал.

— Работя главно със слепи. Както и с някои глухонеми — казах й аз.

Нейтан изплю част от питието си.

— Видяхте ли? Той си мисли, че това е смешно. Той им се подиграва — казах аз.

— Не мисля, че е смешно. Аз не... — каза Нейтан на Вал и Лари, като се мъчеше да запази самообладание. — Аз просто... Просто искам... да си е повече вкъщи.

— Много добре те чух — отговори Лари.

— Бюла, каква точно е работата ти със слепите? — попита Вал.

— Помагам им да участват в спортни щафети — беше следващото нещо, което казах.

Лари сложи парче суши в устата си, а Вал ме изгледа озадачено.

— А ти какво работиш? — обърна се тя към Нейтан.

— Аз съм музикален мениджър.

— Нещо като музикален мениджър — добавих аз. — Той има само една група. — Тази част беше истина, но сега аз почнах да изглеждам като задник. Имах чувството, че Вал и Лари не повярваха на думите ми и трябваше да се помъча да си възвърна доверието им.

— Съжалявам, скъпи. Знаем, че правиш всичко възможно, но проблемът ни не е в това с какво си изкарваме прехраната. Проблемът е самотата. — Погледнах към Вал и Лари.

— Той никога не иска да правим секс, а когато поиска... е... — замълчах, сякаш не бях сигурна дали да им кажа.

— Какво има, мила? — попита Вал.

Нейтан се намеси:

— Ние правим много секс — каза той — първото, за което се сети.

— Да, но не така, както ми е приятно — казах аз, като погледнах Лари и Вал с измъченото изражение на жертва.

— Той винаги иска да е анално.

Нейтан скочи от масата и побягна, докато Вал ме гледаше с ужас. Лари наведе глава и сложи ръка на челото си.

— Трябва да отида да потърся съпруга си — казах аз. Поразходих се няколко минути, като търсех Дейвид Стивънсън. Забелязах го край бюфета, махнах му и тръгнах към него. Той бързо се обърна и пое в обратната посока.

Продължих да търся Нейтан и го намерих застанал в ъгъла, със скръстени ръце, да разговаря с един по-възрастен господин. Извадих шала си, който междувременно бях използвала като салфетка, сложих го на челото си и го вързах с голям възел като индиански вожд. После тръгнах бавно към Нейтан и господина и казах:

— Здравей, скъпи. С кого си говориш?

— О, това е моят класен ръководител, мистър Едуардс — представи ни Нейтан с поглед, който говореше:

„Не казвай нищо“. Но вече не ме интересуваше нито Нейтан, нито този купон, затова след няколко минути общи приказки заявих:

— Извинете ме, господа, но трябва да отида по голяма нужда.

Двамата с Нейтан се срещнахме малко по-късно пред входа на клуба, като в този момент не ни оставаше нищо друго, освен да

избухнем в неконтролируем смях, при което започнах да се подмокрям. Не се бях напикавала в гащите си от месеци! Но в онзи случай ставаше дума за Лас Вегас и беше в съня ми, така че всъщност не се броеше.

Точно една седмица по-късно отидох с едно гадже на мач на „Лейкърс“. Докато вървах по пътеката, се сблъсках директно с Лари Уилям.

— Здравей, сладурче, как си? — попита ме той.

— О, здравей! Синът ти сигурно играе срещу „Лейкърс“.

— Лари кимна. — Ти как си?

— Прекрасно. Със съпруга си ли си тук? — попита той пред гаджето ми.

— Не, ние всъщност... — Настъпи дълга неудобна тишина.

— Нещо, което тримата с Лари и Вал вече бяхме преживели веднъж, и после допълних: — ... се разделихме, разделихме се.

— После се приближих към Лари и прошепнах в ухото му:

— Според мен той е гей.

Лари също прошепна в ухото ми:

— Според мен може и да си права.

Представих гаджето си на Лари и Вал и когато се разделихме, Вал ме прегърна и ми прошепна:

— Ще те споменаваме в молитвите си.

— Моля ви — отговорих аз. Двамата с гаджето ми тръгнахме да търсим местата си. Когато седнахме, той се обърна към мен и каза:

— Това е *страхотна* новина. Отдавна ли си омъжена?

ЗА ВТОРИ ПЪТ

Беше денят на свети Валентин и го прекарах в леглото с моя партньор в живота, водката „Кетъл Уан“. Двете гледахме маратон от романтични филми по Ти Би Ес Супърстейшън, който ме накара да си задам въпроса как хората, които пишат романтични комедии, успяват да спят нощем.

В почти всяка романтична комедия, главната героиня в даден момент изведнъж се препъва в нещо абсурдно глупаво, като например листо, пада и после куца безпомощно, и тогава героят — тип Матю Маконъхи — или изниква иззад ъгъла точно навреме, за да я спаси, или пада заедно с нея. Това събитие предсказуемо води до вълшебния миг на първата целувка. Моля ви се! Аз падам през цялото време. Знаете ли кой идва да ме вдигне? Охранителят в бара.

През следващите два часа от филма те се срещат, влюбват, разлюбват, скъсват и малко преди края започват да се сблъскват „случайно“ на някое абсолютно абсурдно място, например край реката. Това никога не се случва в истинския живот. Последния път, когато се сблъсках случайно с едно старо гадже, беше в три часа сутринта в една дрогерия от веригата „Райт Ейд“. Купувах си средство против газове и лепенки за мазоли.

Обикновено празнувам Деня на свети Валентин, като летя с балон с горещ въздух из района на голям Лос Анджелис и соча различните жилищни сгради, в които съм спала. Този път беше различно — все още бях в дълбока депресия, защото ме заряза един мъж с по-кльоцави крака от моите. Ако някога сте поглеждали задните крака на немска овчарка, която се отдалечава от вас, ще добиете представа как изглеждаха прасците на бившето ми гадже.

Връзката ми с хазяина продължи около девет месеца. Той не беше хазяин от типа на Шнайдър във филма „Ден след ден“ който тича из сградата с колан с инструменти и детективски мустаци. Беше спретнат, с приятна външност, стеснителен младеж с безобиден характер. Притежаваше сградата, както и съседната, в която живееше.

След първата ни среща, когато подписах договора за наем, се обадох на Айвъри да ѝ съобща новината:

— Ще почна да се виждам с хазяина си.

— Наистина? Секси ли е? — попита тя.

— Не е точно *секси*. Има нещо друго. Стеснителен е и ще се наложи да поработя. Струва ми се, че се плаши от мен. Ще трябва да го омаломощя.

И точно това направих. Обаждах му се непрестанно за спешни случаи, като например изгаснало пилотно пламъче на газовата печка (след като съм го духнала) и излезли от релсите врати на душкабината (след като съм ги извадила). Това всеки път завършваше с кафе и/или обед или вечеря. След като общувахме няколко месеца и той не предприе нищо, накрая се изправих пред него и му казах:

— Слушай, хазяин, приятел, каква е тази работа? Ще започнем ли да се виждаме или няма? Аз си падам по теб и не се интересувам от никакви нови приятелства. Единствената причина, поради която вися с теб през цялото време, е да се докопам до боксерките ти. И съм изтощена.

Никога не бях влагала толкова много усилия във връзка, която не беше дори започнала.

— Или ставаме двойка, или Челси изчезва.

— Нека да си помисля — каза той.

След два дена се появи на едно от моите комедийни представления.

— Искаш ли да ми дойдеш на гости? — попита ме той после, като ме изпращаше.

— Да — казах аз и ненадейно за самата си себе си започнах да подскачам, за пръв от пубертета насам.

Хазяинът ми беше възпитан човек и се разбирахме прекрасно — но и много се карахме. Той беше съвсем различен от всички, с които бях излизала преди. Беше ултраконсервативен, несигурен и се колебаеше при почти всяко решение, което взимаше. Но в същото време беше внимателен, много забавен и наистина добър по математика. Искаше да прекарва почти всяка минута с мен, което не ме изнервяше така, както очаквах.

Имахме напълно противоположни характери. Например той купуваше дрехи, уреди и материали за сградата и после почти веднага

ги връщаше. Този вид постъпки ме подлудяваха. Не знаех, че мъжете могат да се отмятат по този начин от решенията си. Никога не съм върнала нищо в живота си. Ако когато се прибера, видя, че това, което съм си купила, не ми върши работа, просто вдигам ръце и го оставям в благотворителния магазин.

Той винаги искаше климатикът да е поставен на минимум 24 градуса; будех се посред нощ обляна в пот и ставах от леглото, за да го намаля. На другия ден той се оплакваше, че го боли гърло и че се чувства като във фризер. Една сутрин се събудих и видях, че си е сложил скиорска шапка. Много драматично.

Най-лошите неща около него бяха кльощавите крака и фактът, че почти със сигурност можех да го надвия, ако се сбием. Той се притискаше толкова силно към мен в леглото, че когато станех, за да отида до кухнята за чаша вода, все още висеше на мен като орангутан.

Най-болезненото не беше самата раздяла, а фактът, че аз първа планирах да се разделя с него, но не го правех, защото си мислех, че ще го съсия — докато един ден се прибрах от ски уикенд в Аспен и той ми го поднесе без предупреждение. Беше истински блицкриг. Не ми хареса факта, че докато аз се тревожех да не засегна чувствата му, той направо ми каза да се разкарам. Макар да знаех, че връзката ни няма да е успешна в дългосрочен план, главно защото никога не бихме могли и двамата да носим шорти на публично място, тайно се надявах, че може би на пазара ще се появи някаква нова технология за уголемяване на прасците.

Минаха няколко месеца, но болката като че ли не стихваше.

Айвъри позвъни в Деня на свети Валентин, за да ми каже, че същата вечер има купон с костюми и присъствието е задължително.

— В един склад в центъра е и се събират средства за деца с увреждания.

Най-после нещо, за което лъжех от години, можеше наистина да се превърне в реалност. Нямах желание да ставам от леглото, но трябваше да се стегна заради децата.

— Ще се срещнем в „Компаунд“ за загарване преди купона — каза ми Айвъри.

„Компаунд“ беше блокът, където Лидия живееше с всичките си съседи дегенерати. Сградата беше от типа на Мелроуз Плейс минус басейна и шестцифрените доходи. Беше приятно място, където да

висиш и да се веселиш, но не и където да се събудиш. Лидия и всичките ѝ съседи в един или друг момент бяха спали помежду си и официално бяха нещо като роднини.

— Нямам костюм — казах на Айвъри.

— Ще ти направим.

Припомних ѝ как преди месеци, на Хелюин, двете с Айвъри бяхме отишли на купона с костюми на отявлени лесбийки — с дълги черни перуки до раменете, огромни джинси ливайс, портфейли на верига и черни колани с капси. На тениските ни имаше надписи: „Ние подкрепяме Буш“ и „Буш рулира“. Тъй като купонът беше след влизането ни в Ирак, всички решиха, че имаме предвид не „женския храст“, а президента.

Онази вечер не само научих урока си какво се случва, ако подкрепяш Буш в Калифорния, но и колко неприятно е да носиш грозен костюм на такъв купон. Очертаваше се ясна възможност да свалим нещо, а ние напълно я провалихме. Никой не искаше да има нищо общо с нас. Дори приятелите, с които бяхме отишли на купона, се правеха, че не ни познават. Двете с Айвъри прекарахме цялата вечер в ъгъла сами; единственият човек, който ни заговори, беше гардът, за да ни каже, че ще затварят.

— О, да, бях забравила за този случай — каза Айвъри. — Отиди да си вземеш костюм под наем.

— Не мога. По канал „Е!“ след десет минути почва „Истински холивудски истории“ за Боби Браун и Уитни Хюстън.

Айвъри ми позвъни след малко и ми каза, че съквартирантката ѝ Джен има излишен костюм на зъл дух с бюстие, което изглежда секси.

— Панталонът е прозрачен, така че носи цели гащи — предупреди ме тя.

— Нямам никакви цели гащи, само гащите, които нося през периода си, и те са прекалено грозни.

— Какъв цвят са?

— Червени — казах аз. — Не е от периода ми, а просто са червени.

Бяха найлонови гащи за оформяне на корема и прибираха всичко, когато си подута. Това не бяха гащите, с които исках да се покажа в общество. Общо взето, този тип бельо не се носи от хора под шейсет.

— Никой няма да ги види, ще е тъмно, просто си сложи нещо, което да ти скрива задника. Или си сложи долнище от бански костюм.

— Какъв цвят е панталонът? — попитах аз.

— Челси, само се успокой. Ела в Лидия към осем и там ще се приготвим.

Паркирането пред Лидия винаги е кошмар, затова се обадох на нашия приятел Холдън, който живее на другия ъгъл, и паркирах в неговия гараж. Холдън е като едно от момичетата. Той е добро момче и всички сме приятели с него от години. Единственият му недостатък е, че страда от тежък синдром на дефицит на вниманието. Той е от онези хора, които ти задават въпрос и после прекъсват отговора ти с друг въпрос. Този навик може да бъде много изнервящ, особено ако сте разстроени — което води до драматични сцени на раздяла с гаджетата му, свързани с изхвърляне на дрехи и мебели от балкона. Холдън не се сърди, ако му крещиш и това помага да освободиш гнева, който се е натрупал поради обстоятелството, че изобщо не те слуша.

Холдън не знаеше за купона, вероятно защото не беше обърнал внимание, когато го бяха поканили, затова го поканих аз. И той нямаше костюм и му казах, че може да си сложи един от неопреновите си костюми. Холдън има собствена фирма за плажни принадлежности, която продава всичко от водолазни костюми до сърфбордове. Той държи цялата стока в апартамента си, което е удобно, ако реша да прекарвам повече време под водата.

Когато влязох в апартамента на Лидия, и трите момичета вече бяха облечени. Айвъри беше секси ученичка, Лидия беше секси ченге, а Джен беше шоколадов бонбон „М&М“.

Костюмът на злия дух беше наистина хубав и ми беше точно по мярка. Щом Джен го видя на мен, забелязах, че ме гледа с изражение, което казваше: „Сваляй го, аз ще го нося“.

— Челси — каза Джен, — имам една идея. Ще ти дам моя костюм.

— Не, недей — отговорих аз. Носи си го. Ти повече обичаш шоколад.

— Настоявам — каза тя и се усмихна като откачена мажоретка, която току-що са подхвърлили във въздуха. — Освен това поначало си бях избрала злия дух. Но го донесох за теб.

Сложих костюма на бонбон „М& М“. Горната част беше с формата на тиква и образуваше перфектна зелена сфера около тялото ми. Беше съчетана със също зелен чорапогащник, който облякох върху червените гащи, предназначени за периода ми. Обувките на Джен за бонбонения костюм не ми ставаха, а също и никои от обувките на Лидия. Единствените обувки, които имах с мен, бяха тези, с които бях дошла. Черни чехли „Адидас“. Те довършиха костюма ми.

— Трябват ми твоите гащи — каза Джен, докато се оглеждаше в голямото огледало. През зеления панталон на злия дух се виждаше всичко, а тя носеше леопардови прашки.

— Не ти давам гащите си — казах аз — и може ли, ако обичаш, да престанем да използваме тази дума? — Има три думи, от които побеснявам: „гащи“. „влажен“ и „екстра“. И трите ми приличат на думи, които би използвал някой педофил. В едно изречение.

— Трябва да ми ги дадеш. Не мога да нося този костюм с леопардови прашки — настояваше Джен.

— Добре! — Намръщих се, свалих ги и си сложих пак чорапогащника.

— Не искаш ли някакво бельо? — попита Лидия.

— Не. Смятам да си поразвея топките. — Нямам навик да взимам назаем чуждо бельо и не можех да повярвам, че Джен желае да носи моето.

— Искаш ли зелен грим за лицето? — попита Джен.

— Не, благодаря — казах аз и я изгледах мръсно.

Между това да си сговорчив и това да те прекарват има тънка граница и да позволя на някой да боядиса лицето ми в зелено щеше да е второто.

— Какво има? Изглеждаш прекрасно — каза Джен със същия глас, с който бихте се обърнали към момиче, което отива на абитуриентския си бал в инвалидна количка.

Холдън се приближи към мен с патешка походка, облечен с водолазен костюм и маска.

— Сигурно тази вечер двамата ще бъдем все заедно — казах аз.

Купонът имаше потенциал, но така и не влязох в ритъма на вечерта поради мрачното си настроение. Двамата с Холдън седнахме в ъгъла, като се шегувахме с костюмите на другите и когато това ни омръзна, започнах да се шегувам с Холдън, който се потеше толкова

обилно, че беше свалил горната половина на водолазния костюм и сега седеше гол до кръста.

В края на купона Лидия ни каза, че всички отиваме да завършим вечерта в апартамента на един тип с костюм на Батман. Единственото привлекателно нещо беше, че апартаментът се намираше в Санта Моника, удобно разположен в съседство с апартамента на Лидия.

Когато приближихме към сградата, си помислих, че ми изглежда особено позната. В Санта Моника има много жилищни блокове, които са почти еднакви; реших, че сигурно е за това. Но щом всички — Айвъри, Джен, Лидия, Холдън и аз — влязохме един след друг в апартамента, се огледах наоколо и ме обзе не толкова меланхолично чувство. Никога не забравям апартаменти. Лице — може би, но не и апартамент. Вгледах се внимателно в Батман, но изобщо не го познавах.

— Откога живееш тук? — попитах го аз, докато си проверявах пощата от неговия компютър.

— От десетина години — каза ми той.

— Изглеждам ли ти позната?

Той ми подаде една бира, а аз седях в бонбонения си костюм. Прехвърлих се на сайта на Опра, за да видя дали е решила коя книга да препоръча следващия месец.

— Не, как се казваш?

— Челси.

— Не. Но може би сме се виждали.

След като осъзнах, че продължението на купона няма да свърши скоро, отидох в кухнята и си направих пакетче инстантни спагети. За жалост трябваше да ги ям направо от тенджерата с две неизползвани китайски пръчки, защото не намерих машина за миене на съдове и ако се съдеше по вида на кухнята, собственикът не беше много по чистотата. Всички момичета седяха на канапето и слушаха музика. Бях изморена и им напомних, че след два часа сутринта не се случва нищо позитивно.

Батман ме изгледа дяволито и каза:

— Това не е вярно.

Не ми хареса тона му и излязох от стаята. Отидох в спалнята и намерих едно нинтендо, свързано към телевизора.

Плейстейшънът беше изместил нинтендото преди години: не бях виждала кутия за нинтендо от прогимназията. Вълнението, което изпитах в този момент, може да се сравни само с това от нов албум на Джей Ло.

Бях на ниво четири от „Братята Супер Марио“, когато влезе Айвъри и ми съобщи, че според нея Джен и Батман са на път да се свалят.

— Не може — казах аз. — Струва ми се, че вече съм спала с него.

— Така ли?

— Не съм сигурна, но това място ми се вижда познато.

Айвъри излезе и доведе Лидия. Двете застанаха до мен със скръстени ръце и гледаха как играя.

— Е, спала ли си с него или не си спала? — попита Айвъри.

— Не си спомням, но знам, че съм идвала тук и не мога да си представя, че ще спя в къщата на непознат, без да правя секс с него. — После Батман влезе в спалнята с черно парче катран в ръка и попита дали някоя от нас иска да пуши хашиш.

— Сериозно ли говориш? — казах аз. Мисълта да пуша тази гадост беше толкова привлекателна, колкото да отида на концерт на Майкъл Болтън.

— Кой пуши хашиш? — попита Лидия.

— Чакай малко. Сетих се откъде те познавам — казах аз.

Предложението за хашиш възкреси спомена ми. Веднъж бях на купон до късно през нощта в „Компаунд“ с едни съседи на Лидия и Батман беше там. По онова време живееше на около десет пресечки от мен, затова си поделихме таксито за вкъщи, но бях толкова пияна, че когато спряхме пред дома му, излязох с него от колата. Той не ми припомни, че не живея там. Когато влязохме и осъзнах, че съм в неговата къща, той се наведе към мен и се опита да ме целуне. Казах му да се разкара и да ми донесе студен компрес, вентилатор и възглавница, за да спя на канапето му.

— Стоварих се тук една вечер преди няколко години, помниш ли? Спах на канапето и ти ми донесе студен компрес и вентилатор? Помниш ли — не ми беше много добре?

— О, да, май си спомням... беше доста пияна — каза той.

— О, боже господи, това е толкова смешно! Къде бях аз? — Попита Лидия.

— Ти май беше с Дъх на задник — казах ѝ аз.

— Двамата свалихте ли се? — попита Айвъри.

— Не, само преспях тук — казах аз.

Беше истина — не бяхме правили секс. В този момент изпитах огромна гордост, че съм спала в къщата на непознат, без да се свалим. Изведнъж се почувствах зрелия човек в нашата група момичета и си отбелязах наум по-късно да им изнеса лекция за това как „не означава не!“

— Не почисти ли апартамента ми? — попита ме той.

— Да, малко — казах аз. Почистих, защото когато се събудих сутринта, не можах да повярвам в каква мръсотия живееше това момче. Не съм маниак по чистотата, така че ако съм поправила едно друго, трябва да е било много нехигиенично. Определено си спомням, че по стената бяха полепнали парчета шунка.

— Как си спомняш, че си спала тук преди две години?

— Попита ме Айвъри.

— Защото онази вечер пак ми предложи хашиш, а това се е случвало само два пъти през целия ми живот.

— Не мога да повярвам, че не си спала с него — каза Лидия.

— Е, Лидия — казах аз много снизходително, — понякога трябва да взимаш умни решения.

— Млъквай, задник такъв — каза Айвъри.

— Може ли да си тръгваме, или Джен иска да се свали с него? — попитах аз.

— Да, хайде да си вървим. Искаш ли да спиш при мен? — Попита Лидия.

Холдън, Айвъри, Лидия и аз повикахме такси, а Джен остана. Слязохме на „Компаунд“ и Айвъри продължи с таксито към къщи. Холдън тръгна към апартамента си и му казах, че сутринта ще отида да си прибера колата.

В „Компаунд“ хората все още бяха будни и се веселяха. Носеше се силна музика и в двора танцуваха непознати.

— Лягам си — казах на Лидия. — Дай ми ключовете си.

Тя рови в чантата си за период от време, който, както знаех, можеше да означава единствено, че не са там.

— Мамка му — каза тя. — Сигурно съм ги оставила или при Батман, или в таксито.

Това изглежда никак не я разтревожи.

— Е, добре. Ще разберем къде са — каза тя.

Съседът на Лидия Гари се появи в каубойски костюм да ни каже здрасти. Той повдигна леко огромната си шапка и попита какво се е случило.

— Лидия си е изгубила ключовете, а ми се спи — казах аз.

— Вратата ми е отключена, — каза той. — Влизай направо. Аз ще спя на канапето.

— Прекрасно — казах аз. Благодаря ти, Гари.

Тъй като не познавах достатъчно добре нито Гари, нито хигиенните му навици, реших да остана с бонбонения костюм. Чорапогащникът и зелената ротонда щяха да ме предпазят от евентуални дървеници. Заспах и си спомням, че по-късно през нощта Лидия си легна до мен, а после в леглото заедно с нас се настани и някой друг.

Към шест часа сутринта се събудих от звуци, които могат да бъдат свързани единствено с бурна любов.

Идваха от банята. Изведнъж се разнесе силен трясък — предположих, че е от падането на тоалетни принадлежности.

— О! О! О, боже мой! Г-игари! Да, точно така, не, малко по-нагоре, о, БОЖЕ мой! — крещеше Лидия.

Въпреки че не можех да се видя, знаех, че имам същото изражение като Маколи Кълкин в „Сам вкъщи“, когато установява, че родителите му са го забравили.

Измъкнах се от леглото, паднах на пода и запълзях към вратата с наведена глава, сякаш се пазех от вражески огън. Не бях направила и две крачки навън, когато се сетих, че ми трябва телефонът, чантата и обувките. Опитах вратата. Заключена. Почуках, но никой не отговори.

Огледах се за някакви признаци на живот, но бързо разбрах, че в някакъв момент снощи съм свалила контактните си лещи. Всичко извън пет метра от мен беше размазано. Това беше малко неприятно. Крачех напред-назад и се чудех какъв да бъде следващият ми ход, когато се сетих, че колата ми е само на няколко пресечки отук, при Холдън.

Дали можех да измина петте пресечки до Холдън в бонбонения си костюм? Почуках пак на вратата на апартамента на Гари, но напразно. Все още чувах пъшкането на Лидия. Усетих, че ще ми прилошее. Това беше пълна катастрофа. Не можех да повярвам, че Лидия ще прави секс, когато аз съм на няколко метра от нея, в същия апартамент. Не бяхме в училище!

Да слушаш как приятелката ти пъшка и повтаря нечие име по време на секс е все едно да видиш как родителите ти правят секс. Знам, защото за щастие вече съм преживяла и двете.

Нямах друг избор. Изтичах надолу и спринтирах по улицата към апартамента на Холдън. Почти веднага си ударих пръста на крака, което ме забави, и продължих с енергично куцане.

Нещо, което с усилие разпознах като жена, която си разхожда кучето, при вида ми бързо пресече към отсрещната страна на улицата. Шофьорът на преминаваща кола намали и изкрещя от прозореца: „Тежка нощ, а?“ Това беше унизително. Никога не бях излизала на улицата толкова рано и обстановката не ми харесваше.

Едно е да се разхождаш в бонбонен костюм на Хелюин или може би на другия ден, съвсем друго да бъдеш принуден от ред събития да го правиш през февруари. Нещо по-лошо, при всяка крачка дебелата памучна горна част на костюма, действителният бонбон, се вдигаше над задника ми и се налагаше да я придържам надолу с една ръка зад гърба си. А и на малкото бонбонче толкова му се пишкаше.

Когато пристигнах пред Холдън, веднага започнах да хвърлям камъни по прозореца.

— Холдън! — крещях аз.

— По-тихо — обади се един съсед и после се показа на балкона. — Госпожо... оо... — Той направи пауза. — Искате ли да извикам полиция?

— О, моля ви, извикайте — отвърнах аз. — И какво ще им кажете, че на улицата има един откачен бонбон?

Съседът поклати глава и се прибра.

След време, което ми се стори около година, Холдън най-после се появи, разтривайки очи. Щом ме видя, избухна в смях.

— Може ли само да слезеш и да ми отвориш — казах аз. Той продължаваше да стои на балкона и да се смее, докато лицето му почервенея.

— Знаеш ли какво, задник такъв, може ли да продължиш да ми се смееш, след като вляза, вместо докато стоя на улицата?

Холдън влезе вътре и само след трийсет секунди се появи с фотоапарат. След третата снимка в най-лошия ми вид на балкона се показва друг съсед.

— Пак същата история! Не можете ли ти и гаджетата ти да пазите тишина?

Това отрезви Холдън и той се прибра.

— Аз не съм му гадже! — изкрещях на съседа.

Холдън слезе долу и ми отключи. Влязох и пишках близо пет минути. Костюмът беше пълна катастрофа, а от чорапогащника започнах да се изривам.

— Закарай ме вкъщи. Ще вляза през прозореца на кухнята — казах му аз. Искях да съм си в леглото, вкъщи — веднага. За един ден преживях достатъчно унижения. И може би вече беше време да се замисля за посоката, в която беше поел животът ми.

Стигнахме до апартамента ми към осем и петнайсет. Помолих Холдън да почака в случай, че не мога да вляза. Мислех си, че не би трябвало да е трудно; тъй като живеех на първия етаж, трябваше само да се вдигна до прозореца на кухнята и да вляза през него. Набрах кода, за да отворя външната врата и отидох под прозореца на кухнята.

Беше по-високо, отколкото си спомнях. Огледах се нервно. Лидия го беше правила веднъж, но тогава имаше кой да ѝ помогне. Вместо да отида да доведе Холдън, опитах сама. Прозорецът беше отворен, но трябваше да се вдигна на ръце, за да се провря през него. На половината разстояние костюмът ми се залости. Жиците, които придаваха формата на бонбона, не можеха да минат през прозореца. Трябваше или да го съблека през глава, или да се върна обратно. Знаех, че ако го съблека, ще мога да мина — вече бях наполовина вътре. Затова се измъкнах от костюма.

Точно в този момент чух как задната врата се отваря и затваря. Последва звук от приближаващи се стъпки и после стъпките спряха. Висях от прозореца на кухнята с глава в мивката по зелен чорапогащник и без бельо.

— Холдън, ако направиш снимка...

— Не е Холдън — каза гласът на моето бивше гадже/хазяин.

Мамка му. Мамка му. Мамка му. Моля ви кажете ми, че това не ми се случва наистина.

— Имаш ли нужда от помощ, Челси? — попита той.

— Не, благодаря, ще се справя — отговорих аз небрежно, сякаш хората винаги влизат по този начин в апартаментите си.

Той въздъхна дълбоко, като подрънкваше с ключове. После отключи вратата ми, влезе в кухнята и ме издърпа. Когато стъпих на пода, клекнах, като обвих тялото си с ръце, за да прикрия сутиена и катеричката, която ясно прозираше през чорапогащника. Той беше взел бонбонения костюм и го постави до мен.

Бившето ми гадже не каза нищо друго, но ме гледа втренчено в продължение на, както ми се стори, неестествено дълго време с много спокойно, почти плашещо изражение.

— Не е каквото си мислиш... — започнах аз. Исках да му кажа, че въпреки начина, по който изглеждах, всъщност снощи бях много добро момиче, не бях спала с непознат мъж и той дори би трябвало да ме похвали за героичното ми усилие да се прибера вкъщи. Исках да му обясня всичко, но ако се съдеше по отчаяното му изражение, бях сигурна, че ще е безсмислено. Всичко би прозвучало прекалено абсурдно.

— Не казвай нищо — отговори той. После отиде, взе една хавлиена кърпа, сложи я до мен и си излезе.

Седях на пода в кухнята и се чудех що за хора са приятелите ми. Чудех се и дали някога изобщо ще се омъжа. След около час реших да престана да се самосъжалявам.

Защо да не погледна нещата откъм светлата страна? Току-що за втори път в живота си бях прекарала нощта с непознат, без да правим секс. Не е нужно да си гений, за да разбереш, че в мен очевидно се извършваше някаква промяна.

ФАЛШИВА ТРЕВОГА

Кой знае как, двете с Шоника успяхме да почнем работа в едно и също телевизионно шоу. Сега наистина ни плащаха, за да се държим глупаво, и бяхме много развълнувани от това.

Летяхме за Сан Франсиско, където щяхме да бъдем на снимки в продължение на три дни. Разказвах ѝ за последното си унижение с бившето си гадже и бонбонения костюм.

— Кучко, ти наистина трябва да вземеш да се стегнеш — каза ми тя, докато стюардесата ни предлагаше горещи фъстъци. — Нали не е за вярване какво е направила тази мръсница? — обърна се тя към стюардесата. — Бас държа, че *ти* не се разхождаш в костюми за Хелоуин сред зима, след като си си загубила кюлотите.

Стюардесата се усмихна на Шоника, после погледна към мен и се намръщи.

— Говори по-тихо — казах на Шоника. — Не е нужно да ми казваш, че съм идиотка, вече го знам. Проблемът е следният — хазяинът мисли, че откакто скъсахме, спя с разни мъже, а аз не спя с никого.

— Майната му — каза тя. — И без това той беше един лигльо. Не заслужаваше задника ти и не ми пука какво мисли.

— Благодаря ти, Шоника.

— Това, което ме вълнува, сега, е кога ще осъзнаеш, че задникът ти е пораснал и вече си голяма жена? — попита ме тя.

До този момент не бях чувала никой да ме нарича „жена“ и се уплаших. Все още мислех за себе си като за момиченце — или момченце.

— Какво означава това? — попитах я аз.

— Откъде да знам? — отговори тя. — Не искаш ли да се омъжиш?

— Да, разбира се, че искам да се омъжа, но това означава ли, че нямам право да изляза и да се позабавлявам? Трябва ли да се омъжа за

първия срещнат идиот? И между другото, ето последната новина, Шоника. Така или иначе, никой не иска да се ожени за мен.

— Ти прекалено много обичаш мъжете — каза тя. — Ти си като мъж.

— Знаеш ли какво? — казах ѝ аз. — По-добре е да влезеш в играта и да обичаш мъже, отколкото да седиш отстрани и да се оплакваш през цялото време от тях, както правят половината ни приятелки. Предпочиташ ли да съм изпълнена с огорчение и да повтарям, че всички мъже в Лос Анджелис са боклуци, като всички останали в този град?

— Набирах инерция. — Чула ли си ме дори веднъж да се оплаквам, че съм самотна или че се предавам? Чула ли си ме?

— Сега започнах да крещя ѝ очите ми се наляха със сълзи.

— Добре, успокой се и не плачи. Очевидно ти трябва мъжки задник за уикенда и ще се заема с това веднага щом самолетът кацне.

— Благодаря ти — казах аз с облекчение.

Стюардесата се наведе към нас, погледна ни неодобрително и ни помоли, ако обичаме, да говорим по-тихо.

— Извинете — казах ѝ аз. — Тя току-що излиза от затвора. — После Шоника ѝ показа с пръсти знака на бандата и стюардесата отлетя в посоката, откъдето дойде.

Кацнахме в Сан Франсиско и ни откараха в хотел „W“ където бяха отседнали всички работещи в шоуто. Обикновено пътувахме с четири-пет продуцента, режисьор и няколко търсачи на снимачни площадки.

Трите дни минаха почти без събития, тъй като работехме по четиринайсет часа.

Последния ден свършихме снимките рано, към пет следобед, и се събрахме в бара на хотел „W“ . Всички искаха да излезем някъде на вечеря, но бях изтощена и помолих Шоника да не ходим.

До този момент никога не бях работила по четиринайсет часа на ден и тялото ми започваше да отказва. Нямах подходящата работна етика не само психологически, но и физически. Казах на всички, че ще пропусна вечерята, когато нашият продуцент Джеф ми съобщи, че един от приятелите му, който живее в Сан Франсиско, ще дойде да ни вземе.

— Той е красив, Челси — каза ми Джеф. — Юрист е, работи за правителството, има къща и яхта, и според мен ще ти хареса. Отиваме всички на вечеря.

Много обичам, когато хората изброяват материални неща, за да събудят интереса ти към някого. Канех се да го попитам дали приятелят му няма и велосипед, но нямах достатъчно енергия.

— Много съм изморена — казах на Джеф. — Не съм за пред хора.

— Е, кучко, нали затова съм тук — намеси се Шоника. — Челси, според мен трябва да отидем. И аз съм изморена, но това може би си струва. — Такава приятелка е Шоника.

Поклатих глава неубедено.

— Слушай, аз си имам мъж, така че ти решаващ, но ще ми е неприятно да пропуснеш възможността да хванеш нещо. Особено човек, който звучи като материал за брак.

Идеята нашият неандерталски продуцент Джеф действително да има приятел, който може да бъде разглеждан като материал за брак, беше толкова вероятна, колкото и Парис Хилтън да спечели състезание по правопис. Разговорите, които Джеф водеше, бяха главно на две теми: секс с животни и семейна порнография. Тази вечер той успя да насочи разговора към едно ново явление — избелване на задници, когато се извиних, че отивам до тоалетната. През последните дни бях яла прекалено много и не бях правила никакви упражнения. Трябваше да видя от първа ръка какви поражения съм нанесла в средната част на фигурата си. Отидох в тоалетната, застанах пред голямото огледало и вдигнах блузата си.

Господи. Изглеждах така, сякаш ще си имам бебенце. Не в деветия, но в третия или четвъртия месец. Обърнах се да се видя в профил. Очевидно бях доста напред във второто тримесечие. Започнах да изреждам бебешки имена наум. Харесваше ми името Луцифер, но само за момиче. Коремът ми беше навлязъл във фазата, след която щеше да надвисне над джинсите ми — още няколко такива дни и можех да получа лиценз за водопроводчик. Имам тяло на латиноамериканка; когато напълнявам, се разпределя равномерно, но само от кръста нагоре. Обърнах се към огледалото във фас. Изглеждах като две клечки, на които е забоден печен картоф.

— Уф — казах на глас.

От една кабина излезе някаква жена и я попитах виждала ли е нещо подобно.

— Периодът ви ли почва? — попита тя.

— Надявам се — отговорих аз.

— Е, сигурно е само водно тегло — каза ми тя.

Знаех, че не е водно тегло не само защото личното ми правило е да не пия вода без разрежител, но и защото действително виждах очертанията на чийзбъргъра, който бях изяла по-рано през деня. Отбелязах си наум да намеря някой тренажор веднага щом се прибера в Лос Анджелис.

Върнах се в бара и съобщих на Шоника, че съм дебела и следователно не съм в настроение да се запозная с евентуалния си съпруг.

— Някой друг път — казах аз. После влезе Картър, хвърлих му един поглед и обях:

— Идваме.

Първото нещо, което ми хареса в Картър, беше, че носи костюм. Обичам мъж с костюм. Особено без сакото. Напомня ми за коктейли след работа в скъпи ресторанти. Ако живеете в Лос Анджелис в продължение на осем години и всеки следобед виждате само мъже по анцузи и отворени сандали, ще изпитате истинско уважение към мъж, който носи костюм.

Картър беше прекрасен, висок метър и осемдесет и абсолютно чаровен. Целуна всички ни, докато се запознавахме, и ни заведе до Юкона си. Обичам мъже с големи коли. Като се събрахме на задната седалка, Шоника забодеше силно показалец в бедрото ми и прошепна:

— Виждаш ли какво ти говоря? Добре, че съм тук, защото никоя от белите ти приятелки няма да се погрижи за теб, както аз.

Отидохме на вечеря в някакъв американизиран мексикански ресторант и се опитах да изманеврирам така, че да седна точно срещу него, но кой знае как се озовах между двама души, които дори не знаех, че ще дойдат с нас. Обаче Шоника седна до него, затова бях спокойна, че ме покрива.

За мен вечерята премина в малтретиране на порция енчилади, докато слушах разказа на един от местните асистенти в продукцията за това как е намерил истинските си родители. Историите за осиновяване винаги са ми много интересни, но, за разлика от повечето хора, по

други причини. Убедена съм, че сестра ми Слоун е осиновена и полагам големи усилия да го докажа. Засега нямам успех. Най-голямото ми постижение беше, когато наех един адвокат по интернет, който взимаше дващест и пет долар на имейл — той ме увери, че има голям шанс синеоката ми, светлокожа сестра да е от креолски произход.

След вечеря се върнахме в хотела да прием още по нещо. Двама от групата ни се извиниха и си тръгнаха, така че останахме петима. Ние с Картър се разположихме един до друг в дълбоките клубни фотьойли, а останалите седнаха на канапето с лице към нас. Точно довършвах разговора си с асистента, когато изведнъж чух думите „теория на конспирацията“.

Има две теми, които са ми дори по-приятни от тази за осиновяването: теориите на конспирацията и Дженифър Лопес. Обърнах глава толкова бързо, че ми падна едната контактна леща.

Картър обсъждаше убийството на Кенеди. Изчаках малко и точно когато дойде моментът, се намесих:

— Кенеди, Шменеди, защо не кажем за рапърите Биги Смолс и Тупак? Там имаше нещо наистина скрито-покрито.

Настъпи кратко неловко мълчание, преди Шоника да ме спаси:

— Ето, за тях си абсолютно права, Челси. Нека поговорим за това.

Благодарение на умелата смяна на темата от моя страна, нашата група се впусна в дискусия на кръглата маса, където всеки заложи два цента във връзка с трите убийства. Не за пръв път успях да обединя хората и определено трябваше да се замисля по въпроса. Може би един ден щях да оглавя комисия за безработни, които не се стремят да се върнат в редовете на работната сила.

Шоника каза, че е изморена и ще си ляга. Хвърлих ѝ един поглед, с който ѝ казвах: „Не си отивай“. Тя се наведе да ме целуне за лека нощ и прошепна: „Готово, той ти се върза. Казах му го направо“.

Щом тя си тръгна, двамата с Картър се заехме един с друг. Докато говорехме с останалите на масата, той все поставяше ръка на крака ми. Отвърщах на вниманието му, като силно го потупвах по гърба, ако някой кажеше нещо смешно.

Попитах го какво работи и той ми каза, че съди терористи.

— Наистина ли? — попитах аз. — В тясно сътрудничество ли работиш с президента Буш?

— Познавам го, но работя главно със съветниците му.

— Дали всички почват да се майтапят с него, когато излезе от стаята, или това е нещо, което хората правят насаме?

Той се усмихна и каза:

— Не, не съм виждал никой да си прави майтап с него, но има определени моменти, когато хората се споглеждат.

— Чакай малко. Ти републиканец ли си?

— Регистриран съм като републиканец, но невинаги гласувам за тях.

— Интересно — казах аз, — много интересно.

Веднага се впуснах във фантазии как се женя за Картър и прекарвам свободното си време с Колин Пауъл и Доналд Ръмсфелд в бара на Пентагона, където им се карам за това, че са толкова против изследванията на стволовите клетки, а все още не са забранили носенето на засукани мустаци.

Щях да ги убеждавам, че гей двойките заслужават всички права, на които ние тримата имаме щастието да се радваме.

Щях да поговоря с тях и за пенсионния си план, който така и не съм направила досега, и да видя дали няма да ми дадат някаква аванта. Имаше толкова много въпроси, по които бих лобирала във Вашингтон, и щях да се погрижа гласовете на всички от моята общност да бъдат чути. Щях да съм като новата Джакки Онасис, само че по-буйна, и щях да нося джинси.

Погледнах Картър с уважение на съвсем ново ниво и нямах търпение да започнем по-сериозна връзка. Чувствата, които изпитвах към него, съчетани с факта, че току-що бях гледала епизод от шоуто на Опра с участието на един доктор, който беше обяснил, че колкото повече секс прави един индивид, толкова по-здрав ще бъде, доведе до следващото ми решение. Поради неизменното си желание да поддържам здравословен стил на живот, реших, че е време да направя моя ход.

Станах и обявих:

— Е, приятели, съсипана съм. Отивам си в стаята. Картър, искаш ли да дойдеш с мен да пийнем по едно преди сън?

— Разбира се — каза той и стана.

На път към асансьорите спряхме пред рецепцията.

— Ще може ли да ни донесете лед в стая 1202, ако обичате? — попитах аз.

— Разбира се — каза човекът на рецепцията. Точно когато щяхме да влезем в асансьора, изтичах обратно при него и прошепнах:

— Имате ли презервативи?

— Абсолютно, госпожице Хендлър — каза той с много професионална усмивка. — Веднага ще ви ги изпратя.

— Е, това беше лесно — казах на Картър, като го догоних в асансьора.

В асансьора не бяхме сами, затова почнахме да се целуваме чак когато влязохме в стаята ми. Само че не стана веднага, защото Картър първо се насочи към мини бара и извади всички бутилки алкохол.

По цялата дължина на прозорците имаше канапе, облегло на стената. Двамата седнахме там и той наля топла водка и сода за мен и джин с тоник за себе си. После отиде до хладилника, извади бутилка минерална вода „Вос“ която струваше шестнайсет долара, и я изпи на един дъх.

— Добре ли си? — попитах го аз.

— Да, само че съм много жаден.

— Да, виждам.

— О, извинявай. Ти ли трябва да плащаш питиетата?

— Не, не се тревожи. Вземи си и чипс, ако искаш.

— Не, благодаря — усмихна се той.

Известно време се натискахме, но без голям ентузиазъм. Между нас липсваше химията, на която се бях надявала, и усетих, че Картър не може да се отпусне. Той продължаваше да става и да сяда. Беше наистина приятен и чаровен мъж, но езикът на тялото му го издаваше. После на вратата се почука. Той даде бакшиш на жиголото и взе от него кофичката с лед и калъф за слънчеви очила.

— Какво е това? — попита той, отвори го и видя вътре три презерватива, подредени като списания в лекарски кабинет.

— Ти ли поръча презервативи? — попита ме той.

— Не, наистина ли са презервативи? Колко забавно. Ето на това викам хотел с добро обслужване.

Картър сложи лед в чашите ни, а аз пуснах радиото. Отидох в банята да се освежа и погледнах за последен път корема си. Не останах

доволна, но бях забелязала, че и тялото на Картър не е с първокласна кондиция и около кръста носеше малко излишно тегло. Той имаше физиката на футболист, прекратил кариерата си преди известно време.

Измих си зъбите и се върнах. Картър седеше на канапето. Щом се приближих, той направи движение с устата си, което веднага разпознах като част от репертоара на моя приятел Нейтан, когато се е дрогирал. Жестът показваше едно от две неща: или имаше косъм в устата си, или беше взел кокаин. Това не беше никак приятно и трябваше да проверя по-подробно случая.

— Взел ли си нещо в момента?

Той се поколеба и после каза:

— Съвсем мъничко. Сърдиш ли се?

— Не знам. Ще се отрази ли на представянето ти? — попитах аз, като имах предвид пениса му.

— Не, не, по никакъв начин — отговори той.

Картър прие това като покана да ми докаже, че наистина е готов да се впусне в действие и ме хвърли на леглото. Качи се върху мен и започна да пъха ръка под блузата ми, но аз я насочих към задната част на джинсите си. Искях да поставя тялото си под карантина, докато успея да заема идеалната хоризонтална позиция с ръце зад главата, за да изглеждам по-стройна.

— Дупето ти е толкова сладко — каза той, като го стисна малко прекалено силно.

— Щом ти харесва, чакай да видим какво ще кажеш за тези! — казах аз, като свалих блузата и разкопчах сутиена си.

— Леле! — възкликна той.

— Не гледай, а пипни! — казах му аз, като притиснах главата му между момичетата.

Картър премести главата си върху стомаха ми. Протегнах се понагоре и той се отправи към горещата точка.

Бързо го издърпах обратно. Не обичам орален секс с непознати и трябваше да отклоня вниманието му другаде. Разкопчах му панталона и той пак се помъчи да поеме с главата напред на юг.

— Не — казах аз. Нека правим секс.

Хвърлих панталона му настрана и той взе един от презервативите, които беше оставил на нощното шкафче. Потъркаляхме се малко, докато го сложи и го насочи към вагината ми.

Мина минута, през която чаках да почне. Той обаче само лежеше върху мен и мълчеше. Това ли беше представата му за секс?

— Какво става? — попитах аз.

— Извинявай много — отговори той. — Струва ми се, че не мога да го вдигна.

— Какво?

— Взех малко повече кокаин... но мога да правя други неща — каза той.

Чудех се дали под други неща има предвид, че може да ми намери мъж с работещ пенис.

— Чувствам се ужасно.

— Уф — казах аз и сложих ръка на челото си. — Нали работиш за правителството?

— Да.

— Е, какво правите там, събирате се и смъркате заедно кокаин? Това ли е, което става в столицата на нашата страна?

— Не, не, изобщо не е това.

— Това е абсурдно — казах аз, обърнах се и се завих с одеялото.

— Може ли да дойда в Лос Анджелис, за да те компенсирам? Обикновено това не ми се случва — обясни Картър.

Да дойде в Лос Анджелис, помислих си аз.

Цялата ситуация много ме подразни. Тази вечер изобщо нямах желание да излизам и ето какво ми се случи. Консумирах много повече от разрешените ми 1500 калории, всичко в името на секса, и сега нямаше да получа нищо.

— Ще спя — казах му аз.

— Ще ти оставя телефона си. Искам пак да се видим, ако не съм ти станал прекалено противен.

— Прекрасно — казах аз с ентузиазма, с който приемам филмите на Стивън Сигал.

Събудих се на другата сутрин и намерих номера на мобилния телефон на Картър, надраскан върху бележника от хотела. Събрах багажа си, за да съм готова в девет часа за отпътуване към летището. В осем слязох в ресторанта и си поръчах омлет от белтъци и табаско. Трябваше да се заема сериозно с излишните килограми, които бях натрупала. Седях сама на масата и четях колонката „Съветите на Аби“.

Когато изпитваш съмнения, съветите за това дали да дадеш четката си за коса на друг човек винаги поставят нейната в перспектива.

Хрумна ми мисълта, че свалката за една нощ вече не е толкова приятно преживяване, колкото беше едно време. Изпитвах отвращение към себе си от това, че съм толкова разочарована, само защото един съвсем непознат човек не е успял да се представи добре. Чувствах се така, както сигурно се чувства някой мъж, след като години наред е използвал и тормозил жените. После си напомних, че физически съм удряла само един мъж през живота си и изглежда му беше станало приятно. Почувствах се по-добре, но все още бях потисната. Какво правя? — помислих си.

Ако продължавах по този път, единствените мъже, които щях да срещна, щяха да са като мен, а аз определено не исках да свърша с някой като мен. При мисълта за брак и моногамия вече не потръпвах така, както едно време. Исках мъж като мъжа на Шоника, на когото да се обаждам, когато пътувам, и при когото да се връщам, когато часът на безплатните питиета в бара свърши.

Дори си помислих да се откажа от алкохола, но бързо си спомних обещанието, което бях дала на двайсетия си рожден ден пред „Кетъл Уан“, „Грей Гус“ и други първокласни водки. Никога не обръщай гръб на някой, който не иска нищо в замяна.

Това бяха чувствата, които усещах, че се надигат в мен през последните няколко години, но непрестанно ги изтиквах в подсъзнанието си от страх, че ще получа първия си пристъп на паника.

Усещах, че може би е време да порасна, и това не ми беше никак приятно.

Шоника, разбира се, слезе в девет и десет, защото никога през живота си не е отивала никъде навреме. Бях вече в колата със запален двигател, когато шофьорът ѝ отвори вратата. Тя се качи.

— Какво става, мръсницо? Как беше?

— Не питай.

— Какво? Момиче, не ми казвай, че си успяла да провалиш нещата. Най-малко два-три часа се трудих за теб. Не ми казвай, че по някакъв начин си успяла да съсипеш всичко.

— Картър взима кокаин и не може да го вдигне.

Тя остана с отворена уста и се наложи физически да ѝ я затворя.

— Според мен трябва да му предоставиш втори шанс — каза тя.
— Даде ли му телефона си?

— Той ми даде неговия — оставих го горе в стаята.

— Челси! — каза Шоника с глас „засрами се“.

— Реших да направя почивка — казах аз.

— Почивка от какво?

— От секса. Известно време няма да правя секс или поне докато не срещна мъж, когото обичам. Край.

— Е, ебаси, за пръв път казваш такова нещо — отбеляза Шоника.
— Може да изпаднеш в шок.

— Вече не ми е приятно и ти си права. Аз съм възрастен човек и независимо дали ми харесва или не, един ден някой трябва да се ожени за задника ми, така че е най-добре да почна да се приготвям отсега.

— *Представи си това!* — каза Шоника и се обърна към шофьора, чието име не знаеше: — Чу ли това, Ахмед? Челси затваря сергията за зимата! Е, крайно време беше!

Отивахме в Ню Йорк, за да снимаме друга част от телевизионното шоу и баща ми реши да ни вземе от летището и да ни заведе вкъщи на вечеря.

— Нямам търпение да се запозная с откачения ти баща — каза Шоника, докато чакахме багажа си на лентата.

Излязохме навън и забелязах баща ми — седеше с протегнати навън крака в лилав форд ескорт с две врати и ленти като на състезателен автомобил. Предната броня липсваше и тъй като съм израснала с подобни автомобили, паркирани пред къщата ни понякога в продължение на години, успях да заключа, че колата е произведена някъде между 1980 и 1985. Сега бяхме в 2005 година.

— Ето го Мелвин — посочих аз.

— Къде, къде? — Тя се огледа развълнувано.

— Ето го там.

— Гледай каква скапана кола — каза тя.

Мелвин видя, че тръгваме към него, изскочи от колата и почна да ни маха с ръка.

— Забелязваш ли, че пръстите му са като кебапчета? — Попита Шоника, усмихна се и махна в отговор.

Той се изправи, за да можем да видим целия му костюм. Носеше тъмни слънчеви очила, които скриваха половината му лице, и кафява

каубойска шапка, която едва му ставаше. Облечен беше с огромен пъстроцветен пуловер, покрит с мазни петна, който майка ми несъмнено му беше изплела, а от него се подаваше яката на червена риза за голф. Тоалетът му беше допълнен от карго панталони с тиранти и високи маратонки, закопчани с велкро.

— Погледни го, погледни го... — повтори Шоника няколко пъти. — Какво става, Мелвин? — изпищя тя и хукна към него.

— Как е моята черна магия? — попита я той, като се опита да я целуне по устните, но тя обърна лице така, че целувката да попадне на бузата ѝ.

— Виж се колко си хубав! — каза тя. — А колата ти е страхотна.

— Харесва ли ти? — попита той.

— Да ми харесва? Отива ти на пуловера — каза тя и скочи на предната седалка. Минах откъм страната на баща ми, понесох целувката му по устните, качих се отзад и си избърсах устата.

— Няма да повярвате, но тази кола е на двеста хиляди километра — съобщи ни баща ми.

— Изглежда чисто нова — казах аз.

— Къде е бронята, Мелвин? Какво е станало с нея?

— О, кой го е грижа. Това е естетика. Не ти трябва броня, щом колата се движи. Пуснах обява във вестника преди три дни и вече се обадиха десет души. Бързо ще я продам.

Шоника се обърна към мен и се помъчи да срещне погледа ми, но аз наблюдавах трафика.

— Как мина пътуването? — попита той. — Грижеше ли се Челси да не прави глупости?

— Да, нали ме познаваш, държах я много строго.

— Тя трябва да внимава, тази моя дъщеря. Мъжете я харесват. А и тя обича мъже. Тя е много привлекателна, също като баща си.

Притиснах лице към прозореца, за да се фокусирам с всички сили върху нещо друго.

— Да, така е, също като баща си — каза Шоника. Тя протегна ръка и ме смушка с пръст в крака. Прави го през цялото време и понякога ми оставя синини.

— Знаеш ли, като бях по-млад — вече не толкова много — жените много се привличаха от мен — каза той. — Живял съм на

различни места по света — Италия, Испания, Гърция, Германия — и по онова време бях голям свалач.

— По онова време? — попита Шоника.

— Да, по онова време... между другото аз знам какво си мислят младите днес, гледам MTV, следя „Истинският свят“.

— *Наистина ли?* — попита тя.

— О, да — каза той и в този момент мобилният му телефон почна да свири — беше си избрал за сигнал песента „Признания“ на Ъшър.

— Добре — каза Шоника и хвърли чантата си върху главата ми. — Това копеле е откачено — прошепна тя със стиснати зъби.

Мелвин разговаряше с евентуален клиент.

— ... перфектно състояние, двигателят е напълно безшумен, стерео, ръчни прозорци, спойлер, всички екстри... искам само 1275 долара. Крайна цена!

Той затвори телефона, преди да е дочакал отговор и каза:

— Не беше сериозен купувач, хората не знаят какво искат. Все едно. Майката на Челси е поръчала китайска храна за вас, момичета. — Той се обърна към Шоника, след като закачи бордюра: — Освен ако по пътя не искате да вземем пиле.

— Аз обичам китайска храна — каза тя, като усили натиска върху капачката на коляното ми. Не знаех още колко дълго ще издържа, а Шоника сега беше отворила прозореца си и беше подала глава навън.

— Искате ли да пусна климатика, момичета? — попита баща ми. — Климатикът е мощен, току-що съм го напълнил. Все едно, както казваш, едно време и аз бях на върха на славата си, жените си падаха по мен... а и все още си падат. Понякога, когато пазарувам, три-четири различни жени ме питат откъде да си купят нещо — като почнеш от туршия и стигнеш до праскови. Става ми мъчно за тях, сигурно са вдовици... гледат мъж като мен, не могат да се сдържат. Челси е същата, все гони мъжете, а и те нея.

Шоника си издуха носа и по някакъв начин успя да се сдържи да не прихне.

— Според мен Челси известно време няма да се занимава с мъже — каза тя. — Ще се помъча да намеря съпруг за задника й.

— *Наистина ли?* — попита баща ми.

— Точно така. Вече е на двајсет и осем, трябва да почне да се държи като възрастен човек.

— Е, радвам се, че има приятелка като теб, която да се погрижи за нея. Бог знае, че никога не слуша нито мен, нито майка си.

— Прав си, Мелвин. Аз ще я вкарам в пътя. Тя би могла да напише книга за всички тези мъже, с които си е имала работа.

— Това не е лоша идея, Шоника, може и да хване.

— Чуваш ли, Челси? — Тя се обърна и ме погледна. — Трябва да напишеш книга.

— Каква тъпа идея — казах аз.

Издание:

Челси Хендлър. Моят хоризонтален живот: Колекция от свалки
за една нощ

Американска. Първо издание

Корица: Елизабет Ван Итали

Снимки на автора: Джени Блонг

Българско оформление: Огнян Илиев

София: Екслибрис 2010

ISBN: 978-954-8208-72-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.